

RESIDENT EVIL

STEPHANI PERRY
Az Iszonyat foka

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:

RESIDENT EVIL - CALIBAN COVE

by Stephani Perry

Pocket Books, a division of Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Copyright © 1998 Capcom Co., Ltd./1998 Capcom USA, Inc.
RESIDENT EVIL is a trademark of Capcom Co., Ltd.

All rights reserved, including the right to reproduce this
book or portions thereof in any form whatsoever.

Fordította:
SZENTE MIHÁLY

ISBN: 963 9441 66 X

Hungarian translation © Sente Mihály, 2002

Lektor: Szántai Zsolt

Tördelés: FONTOLÓ STÚDIÓ, Jakab Zsolt

Színre bontás: A-Színvonal 2000 Kft.

Felelős kiadó: Szakíts László

Felelős szerkesztő: Szántai F. Andrea

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

PROLÓGUS

Raccoon Times, 1998. július 24.

Lángok martaléka lett a Spencer birtok!

Raccoon City. A Victory-tó környékén élők hatalmas robbanásra ébredtek csütörtökön, hajnali két óra tájban. A békésen alvó városon végighullámzó, mennydörgő robaj az elhagyatott, évek óta üresen álló Spencer birtok megsemmisülésekor keletkezett. A helyszínen tomboló tűzvész berobbantotta a kastély alagsorában tárolt vegyszereket. Az erdő szélén nemrégiben felállított rendőrségi torlasz áttörése komoly késlekedést okozott a tűzoltóknak, akik így képtelenek voltak idejében megérkezni a helyszínre, és eredménytelenül próbálták felvenni a harcot az időközben kiterjedtté váló tűzvésszel. A torlaszt a közelmúlt gyilkosságsorozata miatt emelték. A tűzoltók három órán keresztül küzdöttek a tomboló lángokkal. A mintegy harminc éve épült kastély és a hozzá kapcsolódó kiszolgáló épületek gyakorlatilag megsemmisültek.

A kastélyt az európai származású arisztokrata, Lord Oswell Spencer építtette. A tulajdonos egyike volt a multinacionális gyógyászati vállalat, az Umbrella Részvénytársaság alapítóinak. Az épületet a híres, többszörösen kitüntetett épí-

tész, George Trevor tervezte. A kastélyt eredetileg nyaralónak szánták az Umbrella Rt. vezetősége számára, de nem sokkal elkészülte után, eddig ismeretlen okból bezárták. Amanda Whitney, az Umbrella szóvivője szerint, a birtok egyes részeit raktározási céllal továbbra is üzemben tartották. Olyan ipari tisztítóanyagokat és oldószereket tároltak itt, melyeket a vállalat használt. Whitney tegnapi nyilatkozatában elhangzott, hogy a cégfelelősséget vállal a katasztróféért. Kijelentette: „Súlyos mulasztás történt részünkről. Azok a vegyszerek már sokkal korábban is balesetet okozhattak volna, már rég el kellett volna szállítani a készletet, és hálát adunk Istennek, hogy senki sem sérült meg.”

A tűz keletkezésének oka még tisztázatlan, de a szóvivő elmondta, hogy az Umbrella a saját vizsgálóbizottságát is a helyszínre küldi, és alaposan átkutatják a romokat, hogy kiderítsék a katasztrófa pontos okát...

Raccoon Weekly, 1998. július 29.

A STARS már nem nyomoz a gyilkosok után!

Raccoon City. A város vezetőségének tegnap tartott sajtóértekezletén nagy meglepetést keltő bejelentés hangzott el. A STARS, a Speciális Taktikai és Analitikai Rohamszakasz raccooni irodájának tagjait visszavonják a kilenc brutális gyilkosság, valamint az öt eltűnt személy ügyében folyó nyomozástól. Edward Weist, az önkormányzati testület egyik tagja kijelentette, hogy ezen intézkedés okai az „égbekiáltóan ügyetlen intézkedések”, amelyek miatt küldetésük katasztrófához vezetett. A helyi iroda tizenegy ügynöke közül hat

fő veszett oda az akció során, és az egyik helikopterük is megsemmisült. Életét veszette az osztag parancsnoka is, Albert Wesker kapitány.

- A raccooni erdőben végzett, alaposan elhibázott keresés után - mondta Weist -, a következtetéseket levonva úgy döntöttünk, hogy Raccoon City rendőrsége veszi át az ügyet. Alapos okunk van feltételezni, hogy a STARS tagjai bevetésük során - eléggé el nem ítélfetű módon - kábítószerf és valószínűleg alkoholt fogyasztottak. Emiatt határozatlan időre felfüggesztjük őket, és eltekintünk szolgálataik igénybevételefől.

A nyilatkozat megtétele után csatlakozott Weisthez a Harris őrnagyot képviselő Sarah Jacobsen, és J. C. Washington rendőrségi megbízott, akik válaszoltak az újságírók kérdéseire. Sem Brian Irons rendőrfőnököt, sem az életben maradt STARS tagokat nem tudtuk megszólaltatni, hogy kommentálják a bejelentést...

Cityside, 1998. augusztus 3.

A tűzvész oka: gondatlanság!

Raccoon City. Az Umbrella Rt. Ipari Szolgáltató Alosztályával (a továbbiakban ISA) együttműködő tűzoltóisztek alapos vizsgálatnak vetették alá az épületek maradványait. Egyöntetű véleményük szerint a multinacionális vállalat tulajdonában lévő birtokon, a múlt hónap során pusztító tűzvész oka egyértelműen emberi gondatlanság. A vizsgálat eredményét tegnapi sajtótájékoztatójukon jelentették be. A felelőtlenül eljáró személy vagy személyek kilétét egyelőre homály fedi. Az ISA vezetője, Dávid Bischoff szerint „a törmelék kö-

zött talált nyomokból arra lehetett következtetni, hogy valaki tábor tüzet gyújtott a kastély egyik szobájában. Valószínűsíthető, hogy a lángok elharapóztak, és kicsúsztak az ellenőrzés alól. Semmi olyan jelet nem találtunk, ami szándékos gyújtogatásra, vagy egyéb, más jellegű bűncselekményre utalna.” A folytatásban elmondta, hogy bár valamennyi épület megsemmisült, megítélésük szerint senki sem maradt a romok alatt. Ezzel megerősítést nyert a korábban csak valószínűsíthető állítás, miszerint nincs áldozata sem a tűznek, sem a bekövetkezett robbanássorozatnak.

Brian Irons kapitány, a raccooni rendőrség vezetője is megjelent a tájékoztatón. A kérdésre, hogy szerinte a tűzvész és a várost sújtó felderítetlen gyilkosságok, valamint az eltűnések között van-e valamilyen összefüggés, a parancsnok kijelentette, hogy legnagyobb sajnálatára semmilyen biztos információval nem szolgálhat.

- Az események jelenlegi állása szerint - nyilatkozta Irons - bármi más, amit elmondhatnék, nem lenne több pusztá találgatásnál. Ugyanakkor örömmel közlöm, a tűz éjszakája óta nem történt gyilkosság a városunkban, és ez arra enged következtetni, hogy a gyilkosok esetleg ott, a Spencer birtokon rejtőzködtek. Biztos információk hiányában csak reménykedni tudunk, hogy immáron elhagyták a körzetet, és rövidesen letartóztatják őket.

Irons parancsnok visszautasította, hogy kommentálja azt az állítást, miszerint az akcióban való rövid részvételük során a raccooni STARS tagjai okozták a katasztrófát. Csupán annyit mondott, egyetért a városi vezetés döntésével, és fegyelmi eljárásokat helyezett kilátásba.

1. FEJEZET

Rebecca Chambers versenykerékpárja nyergében ülve, a lehető legnagyobb sebességgel száguldott a Cider-kerület sötét, szeszélyesen kanyargó utcáin. A nyárvégi hold fényesen világított a felhőtlen égbolton. Bár még viszonylag korán volt, a külvárosi utcák rég kiürültek. Este hét óra után, a szürkületben már senki sem mozdult ki a házából, ami érthető volt, hiszen az egész városra kiterjedő kijárási tilalmat még nem vonták vissza. Határozatlan ideig továbbra is érvényben maradt, amíg a gyilkosokat el nem kapják és rács mögé nem dugják. Feszült, de csendes nyár volt ez a város életében, legalábbis a felszínen.

Rebecca némán álló házak mellett száguldott el. A televíziók halvány fénye kivetült az ablakokon, és kékes, bizonytalan derengésbe burkolta a gondosan nyírt pázsitfoltokat. A csendet csak a tücskök ciripelése, és időnként egy-egy távolról érkező kutyaugatás törte meg. A város nyugtalan lakossága bezárt ajtók mögött élt, és a győzedelmes bejelentésre várt. Várták a hírt, hogy letartóztatták a gyilkosokat, akik miatt hónapok óta rettegésben éltek, és hogy végre ismét biztonságos lett a városuk.

Csak mi tudjuk az igazat...

Rebecca egy pillanatig irigyelte a polgárokat tudatlanságukért. Az utóbbi néhány hét során arra az elkeserítő kö-

vetkeztetésre jutott, hogy az igazság ismerete idegőrlő, embert próbáló, lelket nyomorító állapot. Különösen akkor, ha senki sem hiszi el.

Hosszú, könyörtelen tizenhárom nap telt el a rémálom éjszakája óta. Az életben maradt STARS tagok épp csak megmenekültek egy aljas árulás következményeitől, a szörnyű haláltól. Életük hajszálon függött, és most, mikor megpróbálták a közvélemény tudomására hozni a történeteket, nyílegyenesen belerohantak a gúnyos hitetlenkedés maszszív téglafalába. Jilt, Christ, Barryt és Rebeccát drogfogyasztónak nevezték, és ez a helyi újságok által leközült jelzők enyhébbjei közé tartozott. Késég sem fért hozzá, hogy az Umbrella állt az ellenük irányuló hecckampány mögött. Láthatatlan kezek segítettek a cikkek írásában. Felfüggesztésük után a helyi rendőrség sem adott többé hitelt valloásaiknak. Ráadásul azután, hogy az Umbrella bizottsága is kivonult a helyszínre, és a tűzvész körülményeit vizsgálta, a cégnek remek alkalma nyílt arra, hogy megszabaduljon az esetlegesen megmaradt utolsó bizonyítékoktól is.

Úgy tűnt, bárhová fordulnak, mindenütt az Umbrella által állított akadályokba ütköznek. Nyilvánvaló volt, hogy alapos, kidolgozott stratégia szerint működött az eltusolás. Elérhetetlen, vagy fejüket gúnyosan csóváló hivatalnokok, megrendelt újságcikkek, megkent tenyerek, gondosan eltüntetett nyomok nehezítették a dolgukat, és tették lehetetlenné, hogy valaki meghallgassa a történetüket.

Nem mintha amúgy egyszerű lett volna! Az Umbrella hihetetlen mennyiségű pénzzel rendelkezett, anyagi lehetőségei gyakorlatilag kimeríthetetlenek voltak. Ez az átkozott cég az egyik legnagyobb, legelismertebb orvosi és gyógyszerészeti kutató vállalat volt a világon. Nem beszélve arról, hogy vélhetően a legfőbb megélhetési forrás Raccoonban.

Senkit sem zavart, hogy állítólag biofegyverekkel kísérletezett titkos laboratóriumaiiban, elképesztő vírusokat és harcoló szörnyetegeket hozott létre. *Legyünk őszinték, ha nem a saját szememmel láttam volna, én is örültségnek tartanám az egészet!*

De legalább túljutottak a történet legrosszabb szakaszán. A kísérleti telep megsemmisült, és ezzel együtt a véres mészárlásoknak is vége szakadt a város környékén. Bár a bűnösöket nem sikerült a bíróság elé vinni, a felelős kiléte nem lehetett kétséges, és Rebecca úgy gondolta, csupán idő kérdése és megtörténnek a letartóztatások.

Az Umbrella veszedelmes anyagokkal foglalkozott, hatalmas apparátust működtetett. Egy ilyen óriási méretű bűncselekménynek pedig óhatatlanul maradnak nyomai. Az Umbrellások minden igyekezetük ellenére képtelenek lesznek mindent elrejtteni egy, a STARS által végzett alapos vizsgálat során. Rebecca tudta, neki és társainak átmenetileg csak a saját biztonságukkal kell foglalkozniuk. Nem tehetnek mást, várniuk kell. A központi iroda előbb-utóbb erősítést küld, és végre megkezdhetik a nyomozást.

És akkor még nem is beszéltünk a... Hoppá!

A kerékpár zökkent egyet. Rebeccának a bordái közé bökött a hóna alá szíjazott, merev bőrből készült pisztolytáska. Sziszegve eligazgatta vékony pamutpólója alatt a tokot. Őszintén remélte, hogy már nem sokáig kell fegyvert hordania. Egy rövid csövű 38-as revolver volt nála, Barry kollekciójának egyik valóban szép darabja. Bár mindenki előtt gondosan titkolta, egyetlen éjszakát sem bírt nyugodtan végigaludni, mióta a hátuk mögött hagyták a Spencer kastélyt. Hosszú-hosszú, nyugtalan órákon át fegyverrel a kezében, idegesen járkált lakásában; valahogy nem érezte biztonságban magát.

Márpedig ez korántsem nevezhető tökéletes állapotnak...

Mélyet sóhajtott, aztán széles ívet leírva befordult a sarkon, és átszáguldott az útszéli fák alatt sűrűsödő árnyékokon. Már látta Barry telkének elejét. Fejében reményteljes gondolatok száguldoztak. Ha egy pici szerencsájuk van, Burton azért hívta össze a csapatot, mert végre híreket kapott a központi irodából. A telefonba mindössze annyit volt hajlandó mondani, hogy „fejlemények” vannak, és Rebecca menjen el hozzá, amilyen gyorsan csak lehetséges. A lány nem eresztette szabadjára a képzeletét, de képtelen volt úrrá lenni lüktető izgalmán, ami a hívás óta görcsben tartotta a gyomrát.

Talán egyenesen New Yorkba repítenek minket, hogy segítsünk eligazítani a vizsgálatot lefolytató csapatot. Sőt, még az is elképzelhető, hogy Európába megyünk, és megrohamozzuk az Umbrella főhadiszállását!

Bárhová is küldik őket, az biztos, hogy jobb lesz, mint tétlenül várakozni Raccoonban. Valamennyiüket bántotta, hogy semmibe veszik őket. Chris többször is kifejtette, hogy szerint az Umbrella kivégzőosztaga csőre töltött fegyverekkel várakozik valahol a környéken. Nem lépnek akcióba mindaddig, amíg a nagyközönség figyelme a STARS körüli eseményekre irányul. Türelmesen kívárlák, hogy csökkenjen körülöttük a felhajtás, hogy valami frissebb botrány kerüljön reflektorfénybe. Majd *akkor* teszik meg a lépéseiket. Persze ez is csak feltételezés volt, de lehetett benne valami.

Beszari Vickers két napig bírta, aztán lelépett a városból. Képtelen volt elviselni a rájuk nehezedő nyomást. Bár valamennyien átkozták Brad gyávaságát, Rebecának egyre többször megfordult a fejében, hogy a pilótának volt igaza. Nem akart besétálni az Umbrella utcájába. Egy pillana-

tig sem volt kétséges, hogy a Spencer birtokon végzett kísérletek egyfelől morálisan elítélendőek, másfelől törvénytelenek voltak. Ám az igazság hiába állt a STARS mellett. Mindaddig, amíg a központ nem küld segítséget, Raccoon City nem lehet biztonságos a számukra.

De most már hála Istennek, megváltozik a felállás. Még egy kicsit ki kell tartani, és vége az egésznek. Nincs többé állandó fegyverviselés, nem lesznek álmatlan éjszakák. Nem kell többé aggódni, hogy az Umbrella mit tesz velünk, pusztán azért, mert tudjuk az igazságot.

Amikor első ízben jelentettek a központi irodának, főnökeik azt mondták nekik, maradjanak a helyükön. Maga Kurtz igazgatóhelyettes ígérte meg, hogy erősítést küldenek, és megindítják a vizsgálatot is. Azóta tizenegy nap telt el, és egyelőre egyetlen hang sem hallatszott, egyetlen üzenet sem érkezett. Rebeccának nem állt szándékában elmenekülni, de kezdte nagyon megutálni a kényelmetlen pisztolytáskát, az oldalát húzó halálos acél súlyát, a feszült várakozást minden egyes nap minden egyes percében. Az Isten szerelmére, ő biokémikus akart lenni...!

Ha megjön az erősítés, talán elvisznek az egyik laborba, és tanulmányozhatom a vírust. Persze technikai értelemben még mindig a Bravó raj tagja vagyok, de az egyszerűen nem létezik, hogy megint a tűzvonalba akarjanak küldeni!

Nem lehetett kétséges, hogy a labormunka jelentené képességeinek legjobb felhasználását. A többiek tapasztalt katonák voltak, ám Rebecca csupán másfél hónapja lépett be a STARS-hoz. Az első bevetése a raccooni erdőben indított kutatóakció volt, amelynek során a csapat fele odaveszett, a túlélők pedig szörnyű titkokra bukkantak. Azóta rengeteg időt töltött a vírusok molekuláris felépítésének tanulmányozásával, megpróbált rájönni a T-vírus szaporó-

dási stratégiájára. A STARS-nak egyelőre nem volt szüksége egészségügyi tisztre, nekik tudós kellett. A Spencer birtokon bekövetkezett katasztrofális események során nyilvánvalóvá vált előtte, hogy ő a laboratóriumok csendes, tudományos világához tartozik, nem az akció, nem a harc a lételeme. Tudta, azzal járulhatna hozzá leginkább az Umbrella elleni harcuk sikeréhez, ha a T-vírust tanulmányozná.

Mekkora ajándék lenne a sorstól, hogy egy besorolás nélküli, eddig ismeretlen vírust kutathatok, hogy megismerjem a titkait! Igen, számomra ez lenne a legszebb munka, a legnagyobb kihívás.

Hatalmas, kétszintes, viktoriánus stílusban épült ház előtt húzta meg a féket. Mielőtt leszállt a bicikliről, körülnézett. Semmi gyanús...

A Burton család közvetlenül a kertvárosi park mellett lakott. Alig néhány héttel korábban Rebecca ebben a csendes parkban sétálgatott, élvezte a balzsamos levegőjű nyári éjszakát, és a csillagokat fürkészte, ám az akkor még romantikus hely baljóslatúvá változott előtte. A bárkinek és bárminek rejteket kínáló ligetet a történetek után potenciális veszélyforrásnak tartotta.

Meleg volt, de a sötét gondolatok miatt megborzongott. Még egyszer körbenézett, majd végigsietett a ház bejáratához vezető kockaköveken. A vállára kapta kerékpárját, felvitte magával a verandára. Letörölte homlokáról a verítéket, és az órájára pillantott. Gyorsan ideért; mindössze húsz perc telt el Barry hívása óta. A korlátnak támasztotta a bringát és fohászkodni kezdett, hogy tényleg jók legyenek a hírek. Éppen felemelte a kezét, hogy bekopogjon, amikor Barry Burton kinyitotta az ajtót. Póló és farmer-nadrág feszült izmoktól duzzadó testén, alakja betöltötte

az ajtókeretet. Barry szabadidejében súlyozott, ezzel vezette le a munkája során felgyülemlett feszültséget.

Barry kedvesen a lányra mosolygott, és hátralépett, hogy beengedje. Mielőtt követte volna Rebeccát az előszobába, gyors, fürkésző pillantást vetett a csendes utcára. A derekán viselt pisztolytáskában Colt Phytonja lapult.

- Követett valaki? - kérdezte feszült hangon.

A lány megrázta a fejét.

- Senkit sem láttam, és a mellékutcákon jöttem.

Barry biccentett. Mosolya még nem tűnt el teljesen, de Rebecca látta a zavart a szemében. Azt a furcsa szikrát, ami megmenekülésük óta nem tűnt el a tekintetéből. Szerette volna megnyugtatni, szerette volna elmondani neki, hogy a csapat egyik tagja sem tartja őt felelősnek semmiért, de tudta, nem lenne sok értelme. Barryt kínozták a lelkiismerete. Annyira szenvedett, hogy lefogyott. Az sem tett jót neki, hogy a feleségétől, a gyermekeitől távol kellett élnie. Tanult a leckéből, ezért az irtózatosságot követően elküldte családját a városból.

És ezt is annak a nyomorult Umbrellának köszönhetjük!

Barry végigvezette a lányt a tágas előszobán, elhaladtak a lépcső mellett. A falakat bekeretezett mázolzmények, Barry lányainak alkotásai díszítették. A ház tágas volt és zegzugos, tele ütött-kopott bútorokkal. Minden egyes berendezési tárgy magán viselte a gyermekek kéznyomát, jelezve, hogy a Burton lányok igen élénk teremtetések.

- Chris és Jill bármelyik pillanatban befuthat. Kérsz kávét?

A férfi feszültnek látszott, bal keze fejével idegesen dörzsölgette rövid, vöröses szakállát.

- Nem, köszönöm. De ha van ásványvized, azt kérnék.

- Rögtön hozom. Addig menj, és mutakozz be szépen. Egy percen belül ott vagyok!

Elsietett a konyha felé, mielőtt Rebecca megkérdezhetne volna, mitől ilyen nyugtalan.

Mutatkozzak be? Kinek? Mi folyik itt?

Átsétált az előszoba boltíves átjáróján, belépett a rendetlen nappaliba és megállt. Kissé megriadt amikor meglátta az egyik széken üldögélő, vadidegen férfit.

Amikor a lány belépett a szobába, az ismeretlen felállt. Arcán kellemes mosoly jelent meg, de a szeme összeszűkült. Leplezve, de alaposan végigmérte Rebeccát.

Egy ilyen vizsgálódás néhány héttel ezelőtt félénkké, sőt bizonytalanná tette volna a lányt. Ő volt a STARS legfiatalabb tagja, és tudta, látszik rajta a kora. De ha annak a bizonyos estének létezett valamilyen pozitív eredménye, akkor az az volt, hogy azóta nem jött zavarba egykönnyen, és nem feszengett, ha beszélgetnie kellett valakivel. Ha valaki fegyvertelenül beszalad egy emberevő zombikkal telerakott házba, az később hajlamos más megvilágításban látni a dolgokat. Arról nem is beszélve, hogy „státusza” is gyökeresen megváltozott. Immár nem volt tapasztalatlan zöldfülű. Társai a halálos éjszaka óta *társként* tekintettek rá.

Faarccal, közömbösen nézett vissza a férfira, és ő is alaposan szemügyre vette. Farmernadrág, sportos ing, edzőcipő. A derekán pisztolytáska, benne kilencmilliméteres Beretta, a STARS-nál rendszeresített oldalfegyver. Legalább száznyolcvan centi magas, karcsú, a testfelépítése olyan, mint az úszóké. Olyan jóképű akár egy filmsztár. Magas homlok, finoman metszett vonások, rövid, sötét haj, és értelmesen csillogó, kissé szúrós tekintet. *Hm. Nem is rossz!*

- Ön bizonyára Rebecca Chambers - szólalt meg a férfi. Brit akcentussal beszélt, röviden és valahogy csiszoltán ejtette ki a szavakat. - Ön a csapat biokémikusa, ha nem csal az emlékezetem.

- Valami olyasmi, fogjuk rá - biccentett Rebecca. - Ami pedig önt illeti...

A férfi szélesebben mosolygott, kissé elpirult, és megcsóválta a fejét.

- Bocsásson meg a modortalanságomért. Nem számítottam... ez, én... szóval... - Megkerülte az alacsony dohányzóasztalt, kezét nyújtotta, és még jobban elvörösödött. - A nevem Dávid Trapp, a Maine állambeli Exeter STARS irodájától - mondta.

Rebecca megkönnyebbült. A STARS nem telefonált, nem vacakolt holmi faxokkal meg üzenetekkel, ehelyett egyenesen ideküldött valakit. Ez valahogy tetszett neki. Megszorította a férfi kezét, és elfojtott egy kis, gonoszkodó vigyort. Trapp gesztusairól, arcáról lerítt a meglepetés. Hát igen. Ha az ember azt hallja, hogy egy tudóssal kell találkoznia, általában nem egy tizennyolc éves, csinos lányra számít. Rebecca sokszor került már ilyen helyzetbe, és volt alkalma hozzászokni a meglepett pillantásokhoz, de még mindig pajkos örömet érzett amikor látta, hogy külseje ki-zökkenti az embereket nyugalmaiból.

- Szóval ön vizsgálótiszt? Vagy felderítő? - kérdezte.

- Ezt hogy érti? - vonta össze a szemöldökét Trapp.

- A vizsgálatról beszélek. Vannak itt már más csapatok is... Belevágunk végre? Vagy azért jött, hogy először körül-szaglásszon egy kicsit, mielőtt elkapjuk az Umbrella grabancát?

Rebecca arca megfeszült amikor látta, hogy a férfi lassan, bánatosan csóválja fejét. Trapp tekintete elkomorult, és amikor megszólalt, szavai furcsán, szomorúan koppantak.

- Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, Miss Chambers, de alapos okom van feltételezni, hogy az Umbrella megvesztegetés vagy zsarolás útján a hatalmába kerítette a STARS

kulcsfiguráit. Tudom, nem ezt várta! Tudom, jó hírekre számított. Sajnálom. Nem lesz vizsgálat, és a cég nem küld erősítést.

A lány összezavarodott, de uralkodott magán.

- Biztos ebben? Honnan veszi? Esetleg... Maga is? Ügy értem, az Umbrella önt is megpróbálta...? Biztos benne?

Dávid megrázta a fejét.

- Semmiben sem vagyok biztos, és nem is lehetek. De nem lennék itt, ha nem *aggódnék* emiatt. - Dávid remélte, hogy az óvatos kifejezés kissé elveszi a dolog életét, de Rebeccán világosan látszott, a szavak így is megrázták.

Trapp nem akarta megrémíteni a fiatal lányt. Barry említette neki, hogy a biokémikus afféle csodagyerek, de ál-mában sem gondolta volna, hogy egy valódi *gyerek* top-pan be a szobába. *Egy ifjú lángész, aki feszes rövidnadrágot, és kinyúlt fekete trikót visel... Nem kimondottan ilyen munkatársra számítottam, de kit érdekel, hogyan öltözik, lehet, hogy ő az egyetlen megmaradt tudósunk!*

A gondolat újra felszította a lángoló haragot, amely Barry kellemetlen híreket közlő hívása után támadt fel benne. Burton árulásról és szószegésről beszélt. Árulásról! Mélységesen felháborította a tény, hogy az aljas összeesküvésbe a STARS, az *ő* STARS-a is belekeveredett.

Barry sétált be a szobába, kezében egy párásán gyöngyöző poharat tartott. Rebecca hálás mosollyal vette át tőle, szomjasán inni kezdett. Barry jelentőségteljes pillantást váltott Daviddal, majd Rebeccára nézett.

- Elmondta a kolléga, mi a helyzet?

A lány letörten bólintott.

- Jill és Chris tudja már? - kérdezte.

- Még nem. Pontosan emiatt hívtam össze a társulatot. Az a helyzet, hogy nem akartuk kétszer elmondani ugyanazt. Meg kellene várni őket, mielőtt belemerülünk a részletekbe.

- Egyetértek - bólintott David. Tapasztalatai alapján úgy vélekedett, hogy az első benyomások a legfontosabbak. Márpedig ha úgy áll a helyzet, hogy együtt fognak dolgozni, pontosan tisztában akart lenni a lány jellemével.

Mindhárman leültek. Barry belekezdett és elmesélte, hogyan ismerkedett meg Daviddal. Együtt csinálták végig a STARS alapképzését, sok-sok évvel azelőtt, amikor még mindketten sokkal fiatalabbak voltak. Felelevenített néhány közösen átélt tréfás esetet, persze kizárólag azért, hogy enyhítse a feszültséget, és valamivel elüssék az időt a többiek megérkeztéig. Trapp közben a lányt figyelte, csak fél füllel hallgatta, ahogy Barry előadott egy anekdotát a vizsgájuk előtti éjszakáról. A történet főhőse a humorérzék teljes hiányával küszködő kiképző őrmesterük volt, a melleszerepeket pedig egy nagy rakás gumikígyó játszotta.

A figyelemelterelés sikeresnek bizonyult. A lány lassan felengedett, sőt élvezni kezdte a gyerekes tréfálkozásról szóló sztorit. *Mindez tizenhét évvel ezelőtt történt. Akkoriban ünnepelhettem az első születésnapomat.*

Barry kívánságára Rebecca nem tette fel a kérdéseit. Dávid tisztában volt azzal, hogy a lányt majd szétveti a türelmetlenség a néhány, már elhangzott mondat miatt. A képesség, hogy figyelmét ilyen gyorsan el tudja terelni valami másra, bámulatra méltó jellemvonás volt, olyasmi, amit neki sohasem sikerült egészen elsajátítania.

Bezzeg ő képtelen volt másra összpontosítani, a fejében jó ideje ugyanazok a gondolatok kavargtak. Rajongott a

szervezetért, és ez még keserűbbé tette a nyilvánvaló áru-
lást. Olyan érzés volt ez, mint egy szűnni nem akaró kelle-
metlen íz a szájában. A szolgálat, az igazság keresése volt
életének egyetlen értelme és célja, már csaknem húsz éve.
A cég megadott neki mindent, amit fiatalkorában nélkül-
lőznie kellett: a megbecsülést, az önbizalmat, a célt és a be-
csületet...

*És most nagyon úgy néz ki, hogy az elhivatott férfiak és
nők önfeláldozó, több évtizedes munkáját egyszerűen félresz-
pörték. A görényeknek semmit sem jelentenek ezek az érté-
kek! Mennyibe kerülhetett mindez? Mennyit fizethetett az
Umbrella a STARS becsületéért?!*

Forrt benne a harag, de megpróbálta elnyomni. Rebecca
felé fordult. Ha az összeszedett információk igaznak bizo-
nyulnak, akkor nagyon kevés idő áll a rendelkezésükre, és
a forrásaik igencsak korlátozottak. Az ő motivációi pilla-
natnyilván nem olyan fontosak, mint a lányt mozgató erők.

El kellett ismernie, a lány nem félénk vagy alázatos típus.
Nyilvánvalóan nagyon értelmes, a tekintetében szinte szik-
rázott az intelligencia. Ráadásul abból, amit Barry mon-
dott úgy tűnt, profihoz méltó módon viselkedett a Spencer
birtokon végrehajtott akció során. Az aktájában található
jellemrajzok is azt sugallták, hogy jóval többre képes, mint
a laboratóriumokban üldögélő, átlagos biokémikusok. A
jellemezése alapján - és ha van benne némi hajlam arra,
hogy ismételten életveszélyes helyzetekbe sodródjon - fel-
tételezhető, hogy megfelel a célra.

Persze nincs túl régóta a STARS-nál, és attól az „apróság-
tól”, hogy a vezérkar gyakorlatilag eladta őket, valószínűleg
megrendült a cégbe vetett bizalma. Mindezek tudatában
véltetően nem fog túlzottan lelkesedni ha meghallja, mifé-
le munkát kell elvégezniük. Ha valamikor, akkor most köny-

nyen megteheti, hogy kiszáll a játékból. Az igazat megvallva valamennyiük részéről ez lenne a legbölcsebb döntés...

A bejárat ajtó felől kopogás hallatszott. Feltehetőleg a másik két Alfás futott be, de David keze a fegyvere markolata felé mozdult, szeme enyhén összehúzódott. Barry felugrott, és indult ajtót nyitni. Mikor a két Alfással a háta mögött visszatért, David feszült vonásai kissé megenyhültek, és felállt, hogy bemutatkozzon.

- Jill Valentine, Chris Redfield. Ez itt David Trapp kapitány a Maine állambeli Exeterből.

David az érkezők felé bólintott. Tudta, Chris a csapat mesterlövésze, Jill pedig gyakorlatilag mindenben kiváló. Barry már korábban említette neki, hogy Brad Vickers, a pilóta, röviddel az incidens után meglépett a városból. Aból ítélve, amit tudott róla, nem nagyon fog hiányozni nekik; Beszari Vickers megbízhatatlannak tűnt. Nem egy nagy veszteség.

Mindkettejükkel kezét fogott, udvariasan biccentettek egymásnak, majd mindannyian leültek. Barry a kapitányra nézett.

- David régi bajtársam. A kiképzés után körülbelül két évig együtt dolgoztunk. Egy órával ezelőtt kopogott be hozzám a hírekkel, és nem hiszem, hogy nagyon ráér. Csapjunk a közepébe. David?

Trapp megköszörülte a torkát, és megpróbált a lényegi kérdésekre összpontosítani. Mély lélegzetet vett, és belekezdedt az anyag ismertetésébe. Igyekezett elkerülni a túlzott hivatalosságot, automatikusan váltott át tegezésre, amit a többiek egy halvány mosollyal tudomásul vettek.

- Mint azt valamennyien tudjátok, pár nappal ezelőtt Barry számos tájékoztató jellegű telefonhívást eresztett meg különböző STARS irodákhoz. Arra volt kíváncsi,

van-e tudomásunk az itt történt tragédiáról. Engem is felhívott. Akkor hallottam először az eseményekről, és azóta rájöttem, hogy a New Yorkban lévő központi irodánk senkivel sem vette fel a kapcsolatot, hogy tájékoztatást nyújtson a napvilágra került bűncselekményekről. Se figyelmeztetés, se feljegyzés, se körlevél. Semmi. A STARS a világon semmit sem bocsátott ki, ami az Umbrellával kapcsolatos!

Chris és Jill aggodalmas pillantást váltott.

- Elképzelhető, hogy elakadt valahol az információ? - kérdezte Chris, de a szemén látszott, hogy ezt a triviális megoldást ő sem tartja lehetségesnek.

David megrázta a fejét.

- Beszéltem az igazgatóhelyetttel, rögtön a Barry hívását követő napon. Nem tettem említést neki kettőnk kapcsolatáról. Mindössze annyit mondtam, elcsíptem bizonyos szállongó híreket arról, hogy a dolgok zavarossá váltak Raccoon Cityben, és szeretném, ha a központ megerősítené ezeket az állításokat.

Az összegyűlt csoportra pillantott, és elnyomott egy sóhajtatást. Úgy érezte, mintha már vagy ezredszer mondaná el ugyanazt.

Pedig csak gondolatban rágtam át ezerszer, miközben elfogadható válaszokat kerestem. És... egyet sem találtam.

- A helyettes nem adott egyenes válaszokat, folyamatosan mellébeszél - folytatta -, és azt mondta, maradjak nyugton, míg a központ kiadja a hivatalos nyilatkozatot. Amit pillanatnyilag mondhat az annyi, hogy helikopter-baleset történt Raccoon Cityben, és a vizsgálat még jelenleg is folyik. Érezte, hogy a túlélő STARS tagok valami úton-módon megpróbálják áthárítani a felelősséget az Umbrellára, mert haragszanak a vállalatra valami ostoba finanszírozási vita miatt.

- De hát ez... baromság! - fakadt ki Jill. - Gyilkosok után nyomoztunk és belebotlottunk egy...

- Tudom, Barry már mindenről tájékoztatott - szakította félbe David. - Rájöttetek, hogy a tébolyult gyilkosok egy laboratóriumi baleset folyományaként jöttek létre. Az Umbrella által kifejlesztett T-vírus tisztázatlan körülmények között kiszabadult, és a kutatókat őrült kannibáloká, vérgőzös mészárosokká változtatta.

- Pontosan ez történt - vágta rá Chris. - Tudom, hogy őrülségnek hangzik, de mi ott voltunk, és *láttuk* őket.

- Hiszek nektek - bólintott David -, és ha teljesen őszinte akarok lenni, be kell vallanom valamit. Miután Barry elmesélte a történetet, eleinte én is kételkedtem benne, de beszéltem New Yorkkal, és az azóta történtek miatt egészen másként látom a dolgokat. Titeket még nem ismerlek, Barry viszont ezer éve a barátom, és tudom róla, hogy nem az a fajta, aki bármilyen ügyben át akarná hárítani a felelősséget. Beszámolt saját, kényszerű tetteiről is. Tudom, hogy halott parancsnokok a zsarolástól sem riadt vissza, és azt is, hogy milyen szerepet szánt Barrynek.

- De ha Tom Kurtz azt mondta neked, hogy nincs semiféle összeesküvés... - szólalt meg Chris.

- Igen, ezt mondta! - sóhajtott fel David. - Azt kell feltételeznünk, hogy vagy félrevezették a szervezetet, vagy pedig, Wesker kapitányhoz hasonlóan, a STARS bizonyos tagjai az Umbrellának dolgoznak.

Döbönt csend támadt, megpróbálták megemésztetni a baljóslatú információkat. David látta az arcukon a zavarodottságot és a haragot. Tisztában volt vele, mit éreznek. Az elhangzottak azt jelentették, hogy a STARS vezérkarát vagy manipulálják, vagy megvesztegették. A STARS háttértámogatása nélkül pedig óriási veszély fenyegeti a

raccooni csapatot. Bármit is tervez velük kapcsolatban az Umbrella, szinte védtelenné, de mindenesetre sebezhetővé váltak; a cég azt tehetett velük, amit akart.

Istenem, bárcsak hinni tudnék benne, hogy tévedés történt odafent, gondolta David.

- Három nappal ezelőtt munkába menet kiszúrtam, hogy követ egy autó - folytatta halkán. - Valakik rámtapadtak. Nem tudtam elkapni őket, de feltételezem, hogy az Umbrella emberei lehettek, és a telefonhívásaim nyomán álltak rám.

- Megpróbáltál kapcsolatba lépni Palmierivel? - kérdezte Jill.

David bólintott. A STARS országos igazgatója gyanú fellelt állt. Ha létezik megvesztegethetetlen ember, akkor az Marco Palmieri, a szervezet egyik alapító tagja.

- A titkárságán azt a felvilágosítást kaptam, hogy jelenleg titkos küldetést irányít a Közel-Keleten, és hónapokon keresztül elérhetetlen lesz. Arról is hallottam néhány elejtett megjegyzést, hogy... bármennyire hihetetlennek tűnik... A távollétében előkészületek történtek a nyugdíjaztatására.

- Gondolod, hogy az Umbrella áll a háttérben? - kérdezte Chris.

David vállat vont.

- A cég hosszú évek óta tekintélyes összeggel járul hozzá a STARS működési költségeihez. Ami azt jelenti, hogy egyfelől gyakorlatilag napi kapcsolatban állnak a felső vezetéssel, másrészt komoly befolyásra tehetek szert a belső berkekben. Ha az a céljuk, hogy eltérítsék a STARS-ot a vizsgálatától, mindenképpen jelentős előnyhöz jutnak, ha sikerül megszabadulniuk Palmieritől.

David társai arcát fürkészte, próbálta felmérni lelkiállapotukat, azt, hogy vajon készen állnak-e a további rossz hírekre. Barry ökölbe szorította a kezét, és úgy bámulta,

mintha még sosem látta volna. Jill és Rebecca mélyen a gondolataiba merült. Látszott rajtuk, hogy maradéktalanul elhiszik az egyébként hihetetlennek tűnő történetet.

Ez jó, gondolta David, legalább megtakarítunk egy kis időt. Már csak az hiányozna, hogy kételkedni kezdjenek.

Chris felállt, és járkálni kezdett, rokonszenves arca vörös volt a dühtől.

- Szedjük csak össze! Tehát, alapjában véve nem bízhatunk meg a helyiekben, nem számíthatunk erősítésre, ráadásul saját csapatunk által narkomán hazugoknak vagyunk elkönyvelve. Az Umbrella-nyomozás befulladt, és az egész alaposan el lett baszva! Elég jól foglaltam össze a helyzetet?

David látta, hogy a férfiből kitörő dühroham nem személy szerint neki szól. Megértette Christ; őt is szinte az émelységig ingerelte a tudat, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint az Umbrella elkerüli a felelősségre vonást. A STARS pedig belekeveredett ebbe a mocskos históriába! Gyerekkora óta nem érzett ilyen fokú tehetetlenséget.

Most ne magaddal foglalkozz! A lelkiállapotod igazán ráér. Mondd csak el nekik a többit is!

Felállt és Chrisre nézett, bár mondandóját az egész csapatnak szánta. Amit most készült tudomásukra hozni, azt még Barrynek sem mondta el.

- Attól tartok, még nincs vége. Bizonyos jelekből arra következtetek, hogy Maine állam partvidékén... khm... létezik még egy Umbrella bázis. És nagyon úgy néz ki, hogy ott szintén új vírusokat kutatnak. Valószínű, hogy valami ott sem egészen úgy alakult, ahogy szerették volna. - Rebeccához fordult, a lány rémült szemébe nézett. - Elhátároztam, hogy saját felelősségemre, mindennemű felhatalmazás nélkül bemegyek oda egy csapattal. És azt szeretném, ha velünk tartanál!

2. FEJEZET

Valamennyien döbbsen meredtek Davidre. Chris úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Még mindig enyhe szédülést érzett a STARS-ról szóló információk miatt. Bónítóan hatott rá a felismerés, hogy magukra maradtak, és mintha ez nem lenne elég, most felbukkan egy újabb laboratórium?

És Rebeccát is magával akarja vinni...

David folytatta, sötét szemét a fiatal Bravósra szegezte.

- Beszéltem az embereimmel odahaza. Azt hiszem, valamennyien megbízhatók, és közülük hárman egyetértettek velem. Eszem ágában sincs hazudni neked. Az akció veszélyesnek ígérkezik, és mivel nélkülöznünk kell a STARS támogatását, nincs semmi garancia arra, hogy képesek leszünk bezáratni a labort. Csak be akarunk jutni, szilárd bizonyítékokat akarunk szerezni a T-vírusról, és meglépni onnan, mielőtt bárki megtudná, hogy...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Chris közbeszólt:

- Én is megyek!

- Valamennyien megyünk! - Barry hangjában eltökéltség csengett. Jill határozottan bólintott, és Rebecca vállára tette a kezét. A lány zavartnak látszott, arca kipirult. Chrisnek, amikor ránézett, megint Claire jutott az eszébe. Nem csak fizikai értelemben vett hasonlóság volt ez, több volt annál.

Rebecca pontosan olyan sziporkázóan eszes volt, mint Claire, viselkedésében ugyanaz a szellemes, vagány kurázsit lehetett megfigyelni, mint a Chris húga esetében. A Spencer birtokon bekövetkezett katasztrófa óta Chris kezdte magát a lány védelmezőjének tekinteni. Máris túl sok, hozzá közel álló ember halt meg a kastély miatt. Joseph, Richard, Kenneth, Forest és Enrico, hogy Billy Rabbitsont már ne is említsük. Billy holtteste sosem került elő, de Chris egyetlen percig sem kételkedett abban, hogy őt is az Umbrella ölette meg, talán hogy elhallgattassa. Egyetlen ügyben ennyi halott... Ez az új balhé sokkal nagyobb fajsúlyúnak látszott, mint az előző. Rebecca egyedül kevés lesz hozzá.

A fenébe, a csapatunk tagja. Egyszerűen képtelenség, hogy nélkülünk menjen el!

David megrázta a fejét.

- Nézzétek, ezen nincs mit ragozni, erre az akcióra nincs felhatalmazásunk. Már így is nehéz lesz feltűnés nélkül megcsinálni. Ti jelenleg reflektorfényben álltok. A lábato-
kat sem tudjátok kitenni otthonról anélkül, hogy azt *ők* ne tudnák. Nem, négy ember túl sok. Rebeccára viszont feltétlenül szükségem van. Kell valaki, aki megfelelő tudással rendelkezik a vírusokról. Valaki, aki megmondja, hogy egyáltalán milyen jellegű adatokat keressünk. Nem beszélve arról, hogy ő már találkozott ezzel a dologgal, és el tudja mondani, hogy milyen tünetcsoporttal jár egy ilyen fertőzés.

- Idehozhatnád a csapatodat - vitatkozott Chris -, és helyettük mi mennénk veled, a te srácaid meg itt Raccoonban fedezhetnének minket.

David visszaült a helyére, és kifejezéstelen arccal Chrisre nézett.

- Szerinted Raccoonban kit szipkázott be az Umbrella? Ki segít nekik titokban tartani a kutatásaikat?

Chris a többiekre pillantott, aztán Davidre nézett. Zavarba jött, de palástolni próbálta.

- Több gyanúsítottunk is van. Például az Umbrella irodái alkalmazottai, aztán ott van Irons parancsnok, a rendőrség feje, és néhány embere...

David biccentett.

- És mivel úgy néz ki, a STARS is benne van, te mit szándékozol tenni?

Mi a fenét akar ezjelenteni?

- Nem tudom - sóhajtott fel Chris, pillanatnyi szünet után. - Én... mi, szóval kapcsolatba léphetnénk a szövetségekkel, talán a belső ügyosztállyal is, hogy nézzenek utána a STARS-nak, és a helyi rendőrségnek...

- Felvehetnénk a kapcsolatot más STARS alegységekkel - vágott közbe Barry. - Másutt is dolgoznak tisztességes emberek, akik nagyon nem örülnének neki, ha az Umbrella bekebelezné a cégünket.

David újra bólintott.

- Tehát egyetértetek azzal, hogy meg kell állítani az Umbrellát, bármilyen veszélyes?

- Persze! - Chris haragosan vonta össze a szemöldökét. - Az viszont képtelenség, hogy csak üldögélünk, és nem teszünk semmit. A nyakunkon egy összeesküvés, nem beszélve arról, hogy mi történhet, ha a T-vírus újra kiszabadul.

- Aha, és mit tudsz nekem mondani a vírus besorolásáról? - kérdezte gyorsan David.

Chris már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, aztán mégsem szóltak meg. Elgondolkodva nézett Trappre.

Majdnem azt mondtam, hogy Rebeccát kellene kérdezni. De ezt ő is pontosan tudja.

David felállt, komoly tekintettel végignézett rajtuk, majd beszélni kezdett. Hangja erőteljesen, határozottan csengett.

- Az Umbrellát szerintem is meg kell állítani, de ne ártassuk magunkat! Itt most arról van szó, hogy a STARS kötelékén kívül cselekszünk. Nekimegyünk egy multimilliárdos cégnek, még hozzá felhatalmazás nélkül! Fogalmazhatunk úgy is, hogy illegálisan. Még egyszerűbben fogalmazva: betörünk. Ha megtesszük, sehol sem leszünk biztonságban. Vadászni fognak ránk, efelől ne legyenek illúzióink. A siker egyetlen esélye, ha valamennyien azt tesszük, amihez értünk. Azon a területen működünk, ahol jók vagyunk! Akkor van esélyünk, hogy elkapjuk az Umbrella nyakát.

Nyugodt tekintetét Chrisre szegezte, mintha felismerte volna, ő az egyetlen, akit meg kell győznie.

- Te, Jill és Barry már tudjátok, kit és mit keressetek, és régebben vagytok a STARS-nál, mint Rebecca. Itt kell maradnotok. Feltűnés nélkül utánanézhethétek, hátha ki tudjátok szimatolni a kapcsolatot a helyi rendőrök, az Umbrella, és esetleg a többi STARS-iroda között. Ha segíteni akarsz, szerintem ez lenne a legjobb módja. - Rebeccához fordult.

- Ha beleegyezel, még ma elindulunk Maine-be. A rendelkezésünkre álló információk alapján úgy néz ki, a dolgok kicsúsztak az irányítás alól. A csapatom teljes készségben várakozik. Holnap este, szürkület után munkához látunk.

Csend borult a helyiségre, az egyetlen hallható hang a mennyezeti ventilátor suhogása volt. Chris még mindig dühös volt, de nem talált rést Trapp logikáján. Érezte, a fickónak igaza van az előttük álló választási lehetőségeket illetően. Akár tetszik nekik, akár nem, az ésszerűség azt diktálta, hogy közülük csak Rebecca utazzon Maine-be.

- Milyen információid vannak? - érdeklődött Jill. - Hogyan sikerült a labor nyomára bukkanni?

David lenyúlt a széke mellé tett aktatáskáért, kinyitotta, és előhúzott belőle egy dossziét.

- Már az is érdekes történet, ahogy eljutott hozzám az anyag. Érdekes és különös. Abban reménykedem, hogy közületek valaki talán képes lesz megfejteni ezt a... - Beszéd közben három papírlapot tett a dohányzóasztalra. Első ránézésre újságcikkek fénymásolatainak látszottak; az egyik lapon egy egyszerű, sematikus ábra volt. - Röviddel aztán, hogy beszéltem a központtal, beállított hozzám egy pasas. Azt állította, hogy a STARS egyik támogatója. Azt mondta, a neve Trent, és ezeket adta nekem - mutatott a lapokra.

- Trent! - kiáltott fel Jill izgatottan. Chrishez fordult, a szeme tágra nyílt. Chris is érezte, hogy a szíve kihagy egy ütemet. Már majdnem elfeledkeztek titokzatos jóakórjukról.

- Ez az a fickó, aki figyelmeztette Jillt, hogy áruló van közöttünk, és ő volt az, aki elmondta Bradnek, hogy hol talál meg minket...

David töprengő arccal nézett Jillre.

- Ezek szerint ismered?

- Közvetlenül azelőtt, hogy a Bravo-raj megmentésére indultunk, egy Trent nevű férfi átadott nekem némi, a Spencer birtokkal kapcsolatos információt. Továbbá figyelmeztetett Wesker ármánykodására - mondta Jill. - Elég tálányos volt, mosolyogva titokzatoskodott, és semmi konkrétumot nem árult el. De tudta, mi folyik az Umbrellánál, és amit elárult nekem, az aranyat ért.

Barry rábólintott.

- Brad Vickers elmesélte, hogy egy bizonyos Trent rádión keresztül bementa neki a pontos koordinátákat, miután Wesker bekapcsolta az önmegsemmisítőt. Ha nem tájékoztatja a pilótát, a kastéllyal együtt mi is a levegőbe repülünk. Gyakorlatilag megmentette az életünket!

Chrisnek, miközben a papírokra meredt, hirtelen megfájdult a feje. Rosszabbnál rosszabb hírek. Az Umbrella megvesztegette a szervezetüket, ki tudja hány tagját. Létezik egy másik T-vírust kutató intézmény is Maine-ben, és ismét előkerült az ismeretlen Trent. Felbukkant, mint valami titokzatos, jóindulatú keresztapa. Senki sem ismeri, céljai és indítékai kifürkészhetetlenek.

Ahogy egyre mélyebbre ásták magukat az Umbrella által szervezett összeesküvésben, Chris számára úgy tűnt, az egész egyetlen Összefüggő, hatalmas játszma, ahol a tét minden vagy semmi.

És nincs más választásunk, muszáj részt venni a játékban. De miféle játék ez? És mit kockáztatunk, ha tévedünk?

Csüggedt pillantást vetett Rebeccára, megint a hűgára gondolt, és már sokadszorra kívánta, bárcsak soha ne halott volna az Umbrelláról.

Dávid figyelte őket, miközben a Trent által rendelkezésükre bocsátott anyagot tanulmányozták. Érdekes módon valahogy nem lepte meg a tény, hogy a talányos idegen már korábban is kapcsolatba lépett a STARS-szal. A férfi láthatólag alaposan beleásta magát az Umbrellával kapcsolatos adatokba, de hogy ki ő, és mi célból teszi mindezt, arról halvány elképzelése sem volt.

Miért akar segíteni nekünk az Umbrella ellen vívott harcunkban? Mit akar ezzel elérni?

Dávid felidézte öt nappal korábban lezajlott, rövid találkozásukat. Gondolatban már sokszor lejátszotta a néhány perces jelenetet, emlékezetében kutatott valami apró jel után, amit eddig nem vett észre.

Aznap későn ért haza a munkából. Esett az eső... Pontosabban ömlött. Mennydörgő nyári zivatar verte az ablakokat, és a hangzavar miatt alig hallotta meg a halk kopogást.

Az exeteri STARS irodának ebben az évben viszonylag nyugodtan alakult a nyara. Több volt a papírmunka, mint az akció. A B-raj bűnügyi továbbképzésen vett részt New Hampshire-ben. David eljátszott a gondolattal, hogy összehússomagol, és részt vesz az utolsó néhány előadáson. Ezt forgatta a fejében, míg meg nem kapta Barry hívását. A régi cimora telefonját követte az iroda első figyelmeztetése, hogy körzetükben valami nincs rendjén.

A következő napot azzal töltötte, hogy felhívta néhány ismerőst, és óvatos kérdéseket feltéve tájékozódni próbált. Ezzel párhuzamosan átrágtta magát minden, az Umbrellával kapcsolatos anyagon, ami hirtelenjében elérhető közelségben volt. Már majdnem éjfélre járt az idő, mire hazaért. A szakadó eső elő futva menekült be a hideg, sötét házba. Az időjárási viszonyok pontosan illettek hangulatához. Kitöltött egy whiskyt, és elterült a díványon. Szédült a következtetésektől, melyek a nap folyamán fogalmazódtak meg benne. Két eset látszott lehetségesnek. Vagy Barry, a régi barát hazudik, vagy a STARS igazgatóhelyettese lett áruló.

A kopogás olyan halk volt, hogy először meg sem hallotta. Hatalmas cseppekben záporozott alá az égi áldás, a háttérzaj elnyomta a hangot.

A kopogás megismétlődött. David bosszúsan az órájára nézett, és azon gondolkodva, hogy ki az ördög keresi az éjszaka közepén, lassan az ajtóhoz ment. Egyedül élt, tehát biztosra vette, hogy valami melóval kapcsolatos dologról van szó. Vagy esetleg lerobbant egy kocsí a közelben, a sofőr meglátta, hogy nála még ég a villany, és úgy döntött, tőle kér segítséget.

Résnyire kinyitotta az ajtót, a biztonsági láncot nem akasztotta le. A verandán egy fekete esőkabátot viselő ember állt. A markáns arcon patakokban csörgött a víz.

Az idegen mosolygott, szeme nedvesen fénylett, nyílt, mondhatni barátságos arckifejezéssel nézett rá.

- David Trapp?

David végigmérte a jövevényt. Magas volt, szálkás, néhány évvel lehetett idősebb nála, negyvenkettő-negyvennégy körül járhatott. Sötét haja nedvesen tapadt a fejéhez. Nagyméretű műanyag dossziét tartott kesztyűs kezében.

- Tessék? Kihez van szerencsém?

A férfi mosolya tovább szélesedett.

- A nevem Trent, és ez az öné - mondta David felé nyújtva a vizes dossziét.

David óvatos pillantásokkal méregette, nem volt biztos abban, hogy jó ötlet lenne átvenni. Mr. Trent nem tűnt veszélyesnek, még csak fenyegetőnek sem, de ismeretlen volt. David ösztönösen idegenkedett attól, hogy olyan embertől vegyen át csomagot, akit életében először lát, ráadásul tanúk nélkül, az éjszaka közepén.

- Ismernem kellene önt? - kérdezte.

Trent megrázta a fejét, mosolya változatlan maradt.

- Nem. Viszont én ismerem önt, Mr. Trapp! És történetesen azt is tudom, pillanatnyilag milyen ügygel foglalkozik. A STARS egyik támogatója vagyok. Higgye el, minden létező, minden elérhető segítségre szüksége lesz.

- Nem tudom, miről beszél! összetéveszt valakivel...

Trent mosolya elhalványult. Sötét szeme kissé összehúzódott.

- Mr. Trapp, szakad az eső. És ez az öné.

David zavartan, növekvő ingerültséggel kiakasztotta a láncot, és szélesebbre nyitotta az ajtót, hogy elvegye a cso-

magot. Amint megfogta a mappát, Trent szó nélkül megfordult és faképnél hagyta.

- Hé! Várjon egy percet!

Trent ügyet sem vetett rá, eltűnt a vízfüggöny takarásában. Dávid bizonytalanul állt az ajtóban, hol a nedves dossziéra nézett, hol a zápor sötétjébe meredt, oda, ahol a titokzatos embert látta eltűnni. Még egy percig várt, majd visszament a szobába. Miután megvizsgálta az anyagot azt kívánta, bárcsak Trent után ment volna, de akkor már természetesen késő volt.

Túl késő. Trent tudott a STARS és az Umbrella közötti disznóságokról. De kinek dolgozhat? És miért éppen velem vette fel a kapcsolatot?

Jill és Rebecca a térképvázlatot tanulmányozta, a két férfi az újságcikkek másolatait olvasgatta, összesen négy, viszonylag friss híradást találtak, mindegyik egy kicsiny, Caliban nevű tengerparti városkával, és annak környékével, a Caliban-öböllel foglalkozott. Három cikk a helyi halászok eltűnéséről tudósított, akik valószínűleg valamenynyien meghaltak. A negyedik kissé gunyoros hangvételben arról értekezett, hogy az öböl környékén „szellemek” kísértenek. Beszámolt arról, hogy néhány városlakó különös hangokat hallott a tenger felől, amit a fültanúk úgy írtak le, mintha „örültek üvöltöznének”. A cikk szerzője humoránál volt, azt javasolta, hogy a jelenség tanúinak reggelente talán nem kellene lenyelniük enyhe alkoholtartalmú szájvizüket.

Igazán mókás, gondolta Chris. Persze csak azok számára, akik semmit sem tudnak az Umbrella eszeveszett kísérleteiről.

A térkép a városkától délre elterülő partszakaszt ábrázolta, az öböl felületes vázlata volt. David az exeteri könyvtárban tett látogatása során összegyűjtött némi anyagot a területről. Rákényszerült a könyvtárazásra, ugyanis Barry hívását követően óvatlanság lett volna a STARS számítógép-hálózatát igénybe venni.

A partszakasz évek óta magántulajdonban volt. Egy ismeretlen csoport vásárolta fel a telkeket; a társaság tagjainak kilétét nem lehetett kinyomozni. A terület nagy részét elzárták az idegenek elől. Az öböl bejáratának északi peremén, a sziklák tetején egy használaton kívül helyezett világítótorony állt. A magas, partmenti sziklafal valószínűleg számtalan üreget és barlangot rejtett.

Trent térképe számos, a világítótorony körül elhelyezkedő épületet ábrázolt. A nagyjából félhold alakú öböl déli csúcsán apró kikötő állt. A vázlaton szabálytalan alakú, szaggatott vonal futott körbe az öböl szárazföldi részén, ami vélhetőleg egy kerítést jelölt. A térkép tetején a „Caliban-öböl” és az „Umbrella - kutatás és teszt” feliratok szerepeltek.

A Trenttől kapott harmadik papírdarab rendeltetését David nem értette. Rövid, összesen hét névből álló lista állt rajta (*Lyle Ammon, Alan Kinneson, Tom Athens, Louis Thurman, Nicolas Griffith, William Birkin, Tiffany Chin*); közvetlenül a névsor alatt költőinek ható mondatok következtek. A szöfűzér a lap közepén sorakozott, gömbölyű betűkkel.

Jill felkapta és ismételten, gondosan elolvasta. Bátortalan mosollyal nézett Davidre.

- Mr. Trent ugyanaz a személy, akihez nekem is szerencsém volt. A fickó imádja a rejtvényeket.

- Van ötleted, hogy mit jelenthet? - kérdezte David.

Jill felsóhajtott.

- Igen, az egyik név azon a listán is szerepel, amit én kaptam tőle. William Birkiné. Rájöttünk, hogy azok az emberek kutatóként dolgoztak a Spencer birtokon. Le merem fogadni, hogy ezek szintén az Umbrella alkalmazottai. Birkin neve mindkét helyen felbukkan. Lehet, hogy ő nem volt a kastélyban. A többi név semmit sem mond.

- Valamennyiükre rákerestem a STARS adatbázisában - bólintott David -, de egyikük sem szerepel nálunk. Ami meg a szövegét illeti... ez tényleg valami rejtvény lenne?

Jill a homlokát ráncolva ismét szemügyre vette a rejtélyes sorokat, és némán mozgatva ajkait, újra elolvasta.

Ammon üzenete hiteles
kék sorozat
a válasz lesz a belépőkód
fordítsd meg a betűket
a szivárvány az idő múlásához kötődik
ne számítsd ki
a kék a hozzáférés

Rebecca átvette a papírt, és tanulmányozni kezdte, Jill elgondolkodva nézett Davidre.

- Az a szöveg, amit én kaptam Trenttől, értelmetlen hangzónak tűnt, de néhány mondatról kiderült, hogy összefüggésben van a Spencer birtok titkaival. Az egész elátkozott hely tele volt csapdákkal és rejtélyes feladványokkal. Talán itt is ez lesz a helyzet. Attól függ, mit találsz...

- Ó, a rohadt életbe!

Valamennyien a felcsattanó Rebeccára néztek. A lány kimeredt szemmel bámult a kezében tartott papírra, arcából minden szín kifutott. Lassan felemelte a fejét és kétségbeesett, rémült tekintettel meredt Davidre.

- Nicolas Griffith neve is szerepel a listán.

- Te ismered azt az embert?

Rebecca végignézett a feléje forduló, meglepett arcokon, és szomorúan biccentett.

- Igen, bár úgy tudtam, régen meghalt. Ő az egyik legnagyobb, legragyogóbb elme, aki valaha biológiai kutatásokkal foglalkozott. - Davidhez fordult, szemében a szomorúság lassan ijedséggé alakult. - Ha az Umbrellának dolgozik, akkor bőven van okunk aggódni a T-vírus miatt. Ez az ember világraszóló zseni a molekuláris virológia területén, és ha a róla szóló legendáknak csak a fele igaz, totális örült. - Rebecca visszanézett a listára, és érezte, hogy gyomrát összeszorítja az aggodalom.

Dr. Griffith életben van! És az Umbrella megszerezte magának. Történhet ennél rosszabb?

- Mit tudsz még erről az emberről? - kérdezte David.

Rebecca szája kiszáradt. A poharáért nyúlt, és nagyot kortyolt, mielőtt Davidre nézett.

- Mennyit tudsz a víruskutatásról? - kérdezte.

- Semmit a világon. Épp ezért vagyok itt - mosolygott a férfi.

Rebecca bólintott, és pár pillanatig azon gondolkodott, hol is kezdje. Felsóhajtott és belevágott.

- A vírusokat szaporodási stratégiájuk és a virion nukleinsav-tartalma alapján osztályozzák. A virion a vírus speciális eleme, ez teszi lehetővé számára, hogy genomját átvigye egy másik élő sejtbe. A genom egy egyszerű kromoszómaszelvény. Az úgynevezett Baltimore-osztályozás szerint hét különböző típusú vírus létezik. A vírusok túlnyomórészt fajspecifikusak. Mindegyik csoport meghatározott fajokat támad meg, viszonylag jól körülírható támadási stratégia alapján.

- A hatvanas évek elején az egyik californiai magánegyetemen dolgozó fiatal tudós megtámadta ezt az elméletet. Makacsul kitartott az elgondolása mellett, mely szerint létezik egy nyolcadik csoport is, ami alapjában véve lazán kapcsolódik a ds-DNS és az ss-DNS vírusokhoz, egyfajta átmenetet képez közöttük, és bármit képes megfertőzni, amivel kapcsolatba kerül. Ez az ifjú tudós Dr. Griffith volt. Számos lapban publikálta az elméletét, elég komoly figyelmet kapott az elgondolása, és bár kiderült, hogy tévedett, a gondolatmenete, a következtetése briliáns volt. Tudom, mert olvastam a cikkeit. A tudományos világ persze könyörtelenül elverte rajta a port, kegyetlenül kigúnyolta az elméletét, de a kutatásai a citoplazma vírusspecifikus zárványairól, lineáris genom nélkül...

Rebecca nagyot fűjt, észrevette, a többiek nem igazán értik, amit mond.

- Bocsánat, azt hiszem, kicsit túlpörögtem. Szóval, ami a lényeg: Griffith abbahagyta kétségbeesett próbálkozásait, amelyekkel az elméletét szerette volna igazolni. A dolog érdekessége, hogy ugyanakkor rengeteg embert - kutatókat, tudósokat, diákokat - érdekelt, hogy mivel áll elő legközelebb.

- Honnan tudod mindezt? - szakította félbe Jill.

- Az egyetemről. Az egyik tanárom, dr. Vachs afféle tudománytörténeti bűvár volt. Legszívesebben a téves elméletekkel és a botrányokkal foglalkozott.

- Szóval, mi történt? - kérdezte David.

- A következő alkalom, mikor Griffith felől hallani lehetett, akkor volt, amikor kirúgták az egyetemről. Dr. Vachs - ő volt a tanárom - mesélte, hogy a kirúgás hivatalos oka drogfogyasztás volt. Amfetamin készítményeket szedett, de a fáma szerint néhány tanítványára támaszkodva a tartós narkotikumfogyasztás hatására kialakuló viselke-

désmódosulásokat kutatta. A kísérleti alanyok valószínűleg örökre eltemették volna magukban az eseményeket, de egyikük diliházban végezte, egy másik pedig idegösszeroppanást kapott és végül öngyilkosságot követett el. Griffithre semmit sem lehetett rábizonyítani, de ezek után természetesen senki sem bízott meg benne, senki sem alkalmazta, és amennyire tudni lehet, ez volt az utolsó alkalom, hogy bárki is hallott róla.

- De ezzel még nincs vége, igaz? - nézett rá David.

Rebecca lassan, vonakodva bólintott.

- A hatvanas évek közepén egy washingtoni magánlabor bejáratí ajtáját rendőrök törték fel. A szomszédok panaszkodtak az elviselhetetlen bűzre. Három holttestet találtak, mindhárman filovírus-fertőzésben haltak meg. Az utólagos laborvizsgálatok a Marburg-vírus jelenlétét mutatták ki, ez a világ egyik legrettenetesebb kórokozója. Az áldozatok he-tekkel korábban haltak meg, nem akármilyen körülmények között. A laborban a rendőrség számos feljegyzést talált, melyekből kiderült, hogy a három ember egy bizonyos Dr. Nicolas Dunne asszisztense volt. Mindhárman önként vállalták a fertőzést, engedték beoltani magukat valamivel, amiről ők úgy tudták, hogy csupán ártalmatlan, náthát okozó vírus. Dr. Dunne azt vizsgálta, ki tudja-e gyógyítani őket.

Rebecca felállt, és szorosan összefonta karjait. A három nyomorult haláltusája rettenetes lehetett; már látott képeket a Marburg áldozatairól. *Fejfájással kezdődik, ami minden nappal erősebbé válik. A láz magasra szökik, a vér besűrűsödik, a beteg sokkos állapotba kerül, agykárosodás lép fel, minden testnyílásból vastagon csorog a vér. A szerencsétlenek saját vértócsájukban fetrengve, szörnyűfájdalmak között halnak meg...*

- És a tanárod szerint ez Griffith lehetett? - kérdezte Jill.

Rebecca félretolta a hátborzongató képet, Jill felé fordult, és azokkal a szavakkal fejezte be a történetet, amelyekkel annak idején Dr. Vachs zárta meséjét.

- Griffith anyjának leánykori neve: Dunne.

Barry halkán füttyentett, Jill és Chris aggodalmas pillantást váltottak egymással. David figyelmesen fürkészte Rebeccát. A lány arca elkomorodott.

Rebecca nagyjából sejtette, mi játszódhat le David Trapp agyában.

Azon gondolkodik, hogy ez megváltoztatja-e a dolgok állását. Hogy vele megyek-e, hogy megnézzem a Caliban-labort, amiről most alapos okunk van feltételezni, hogy egy zseniális örült, Dr. Nicolas Griffith vezeti...

Rebecca elszakította tekintetét David fürkésző pillantásától, körülnézett és látta, hogy a csapat többi tagja is őt figyeli. Az arcokon feszültség, sőt idegesség jelei látszottak. A szörnyű éjszaka óta úgy tekintett a társaira, mint a családja tagjaira. Nem akart elmenni, nem akarta megkockáztatni, hogy soha többé nem látja őket...

... de Davidnek igaza van! A STARS támogatása nélkül a világon sehol nem lennénk biztonságban. Egyikünk sem. Most lehetőségem van arra, hogy hozzájáruljak a vállalkozás sikeréhez, hogy végre azt csináljam, amihez értek...

Lázba hozta a gondolat, hogy esetleg a kezében tarthatná a T-vírust, a nagyszerűen rettenetes Türrannosz, azaz Zsarnok-vírust. Esetleg lehetősége nyílna tanulmányozni a mutagént, hamarabb, mint bárki más. Kategorizálhatná, tesztelhetné a hatásmechanizmusát, megfigyelhetné viselkedését, és esetleg kipiszkálhatná belőle a virion titkait.

Rebecca mély lélegzetet vett, és döntött.

- Rendben van, megteszem - mondta határozottan. - Mikor indulunk?

3. FEJEZET

Ahogy Rebeccát hallgatta, Jillnek felgyorsult a pulzusa. Úgy érezte, az események felgyorsultak és ők nem készültek fel igazán. A lány döntése hirtelennek tűnt; Rebecca a jelek szerint sokkal erősebb volt, mint gondolták.

Körülnézett Barry tágas nappalijában, diszkrétan, a szemé sarkából megfigyelte a csapat többi tagjának reakcióit. Chris arca feszült volt, száját szorosan összepréselte, és fejét konokul leszegve látszólag a Caliban-öböl térképét tanulmányozta. Barry a szoba ablakához sétált, a függönyt kissé félrehúzva nézett kifelé, szokatlanul komoran meredt a sötétségbe.

Valamennyien a lányért aggódnak, és valószínűleg nem alaptalanul. Griffith az elhangzottak alapján komolyan beteg, vélhetően pszichopata. De habozott volna bármelyikünk is, ha őt kéri fel az akcióra?

Ez is csak azt bizonyította, hogy Rebecca éppoly elkötelezett, éppoly elszántan akar harcolni igazáért, mint a többiek. *Tulajdonképpen semmi meglepő sincs abban, amit tenni készül.* Jill kezdte egyre világosabban látni, hogy ő az egyetlen szívderítő jelenség életükben a szörnyű éjszaka óta. Kétségkívül optimista az Umbrellával szembeni esélyeiket illetően, sőt még felfüggesztésük után is fáradhatatlanul azon dolgozott, hogy a harci szellemet ébren tartsa

fásult társaiban. Ragyogó lélek volt és briliáns elme. Az is mellette szólt, hogy sosem büszkélkedett fiatalon elsajátított tudásával, soha nem volt leereszkedő, akkor sem, amikor megkísérelte megértetni velük a T-vírus rejtelmait.

Jill kissé zavarodottnak érezte magát, és a többiekén is ezt látta amikor végignézett rajtuk. Még David Trappról is lerítt, hogy feszeng, kényelmetlenül érzi magát a lány elhatározásától.

Férfiak! A lány fiatal, csinos, és kétség nem férhet hozzá, több esze van, mint valamennyiünknek együttvéve. De ez a fiatal és csinos nők örök tragédiája. A férfiak csak a fizikai megjelenést veszik tekintetbe, és hajlamosak megfélemezni a belső tulajdonságokról.

Jill elkapta a lány pillantását, és bátorítólag rámosolygott. Amikor annyi idő's volt mint Rebecca, hivatásos tolvajként működött, a szakma legjobbjai közé tartozott. Aggódott Rebecca miatt, de csak azért, mert kezdte igazán megszeretni. A tény, hogy fiatal, még nem ok arra, hogy alábecsüljék észbeli képességeit, tehetségét.

Rebecca visszamosolygott és odasétált, hogy leüljön mellé.

David habozva nézett csapatának legújabb tagjára.

- Akkor... izé... Akkor minden rendben. Helyes. Van egy járat, ami este tizenegykor indul Bangor felé, és van hozzá csatlakozás is Exeterbe. Arra gondoltam, hogy átbeszélhetnénk egy kicsit a stratégiánkat, aztán a reptér felé menet beugorhatunk hozzád, és összecsomagolnál pár holmit.

Rebecca bólintott. Barry kinyitotta az ablakot, a száraz keret reccsent egyet. A többiekhez sétált, összefonta karját széles mellkasa előtt, és állával David felé bökött.

- Te stratégia vagy - mondta, minden rosszindulat nélkül. - Miért nem igazítasz el minket is?

A két férfi szemmel láthatóan elismeréssel és kölcsönös tisztelettel tekintett egymásra, és Jill számára ez még rokonszenvesebbé tette Davidét. Barrynek kellemetlen szerepet kellett eljátszania a kudarcba fulladt akció során, ám ennek ellenére Jill egyre jobban bízott benne. Barry pedig szemmel láthatóan tökéletesen megbízott régi bajtársában.

Márpedig, ha ő bízik Trapp szakértelmében, akkor valarmennyien jól tesszük, ha meghallgatjuk a tanácsait.

- Nem hiszem, hogy ez az én feladatom lenne, elvégre ti jobban ismeritek a helyi viszonyokat - mondta David óvatosan. - Persze van egy pár ötletem, hogyan oldhatnánk meg a helyzetet. Pár napja tudok a STARS árulásáról, és arra gondoltam, foglalkozhatnánk egy kicsit azzal, hogy milyen irányban tapogatózzunk tovább. Attól tartok, ez megrázó lesz.

Jill felfigyelt a férfi hangjában csengő keserűsége. Arra a hangsúlyra, amit már korábban is észrevett, amikor kiejtette a „árulás” szót. Nyilvánvalóan kellemetlenül érintette a tény, hogy a STARS befeküdt az Umbrella ágyába.

Ezzel Chris és Barry is valahogy így lehet. Mindketten több időt töltöttek már el a STARS-nál, mint Rebecca meg én együttvéve...

Jill csalódott volt és dühös, mert a cég eladta magát, bár nem zavarta annyira a dolog, mint a két férfit. Viszont ő is közre akar működni, sőt ott akar lenni abban a szentséges pillanatban, amikor az Umbrella nyakára teszik a kést. Az árulás az ő szemében mellékes volt. Bosszút akart állni a rémségekért; már azóta erre készült, amikor a McGee lányokat brutálisan meggyilkolták. A két kislány a Spencer birtokon történt baleset első áldozatai közé tartozott.

Félretolta a gondolatokat, hogy az előtte lévő problémára koncentrálhasson. Szomorúan és vonakodva, de be kel-

lett vallania magának, hogy sikerük esélye nullára csökkent. Persze ez sem zavarta különösebben, sosem riadt meg attól, hogy hátránnyal kell indulnia.

Az Umbrella megfogfizetni azért, amit tett, még ha pillanatnyilag...

Barry rekedtes hangja törte meg a szoba csendjét.

- Talán fordulhatnánk a sajtóhoz, persze nem a helyiekhez, hanem a nagy, országos...

David sóhajtva rázta meg a fejét.

- Erre már én is gondoltam. Jó ötlet, de előbb feltétlenül fel kell mutatnunk valami bizonyítékot.

- Igen, de az Umbrellát talán visszatartaná a közvélemény figyelme - vitatkozott Barry.

- Erre én nem mernék fogadni - mondta Jill. - Ha megszerezték maguknak a STARS-ot, akkor szerintem bárkit megvehetnek. Márpedig egy ilyen kaliberű sztorira, bizonyítékok nélkül... - Megvonta a vállát. - Be kell látnod, ilyesmire még a bulvársajtó sem bukik.

Komor csend támadt. Mindannyian tisztában voltak azal, mekkora ó'rültségnek hangzanának állításaik. Érthető, ezeket a borzalmakat csak az képes valóságosnak elfogadni, aki átment azon, amin ők.

Miről is szólna a történet? Egy vírusról, ami vérszomjas zombivá változtatja az embereket; amit arra használnak fel, hogy leírhatatlan szörnyeket, élő fegyvereket állítsanak elő. Ráadásul a szörnygyárat egy köztisztelőben álló hatalmas, dúsgazdag vállalat üzemelteti. Őrült tudósokat alkalmaznak, akik embereken kísérleteznek. Már csak néhány náci háborús bűnöst és egy atombombát kell belekevernünk valahogy, és máris egy egészen pofás kis bestseller van a kezünkben.

- Nos - szólalt meg Chris -, párszor már elbeszélgettünk arról, hogy meg kellene szerveznünk egy új STARS-ot. Is-

merek néhány belevaló fickót, akikkel annak idején közösen végigcsináltunk pár keményebb ügyet. És azt is tudom, hogy Barrynek van egy csomó megbízható kapcsolata.

David helyeslően bólogatott.

- Igen, szerintem is ez lehet a kezdő lépés. Azt viszont nem tudom, hogyan kerülhetünk kapcsolatba ezekkel az emberekkel. Könnyen előfordulhat, hogy már beszervezték a hálózati irodákat. Az Umbrellát mindenképpen távol kell tartanunk magunktól, és meg kell akadályoznunk, hogy kifürkésszék a terveinket. Attól tartok, hogy soha többé nem használhatjuk a STARS forrásait.

- Talán kereshetnénk közvetítőket - mondta Jill lassan. - Olyanokat, akik nem kötődnek a STARS-hoz.

Chris hirtelen elvigyorodott.

- Ismerek egy srácot, még a Légierőnél voltunk együtt. Most Jack Hamiltonnak, az FBI egyik részlegvezetőjének dolgozik. Nem sokat tudok Hamiltonról, de Pete-nél tiszteségebb ember nem sok van. Maximálisan bízom benne.

- Remek - bólintott David. - Talán megkérhetnéd, hogy segítsen egy kicsit körbeszimatolni a helyi zsaruk között. Ha már egyszer a kezünkben lesz valamilyen megdönthetetlen bizonyíték a calibani laborból, megkereshetjük a barátodat, hátha ki tudunk hajtani egy szövetségi vizsgálatot.

Jól hangzott, de Jill valami miatt mégis idegenkedett az ötlettől. Cselekedni akart. Mindig nehezen tűrte a várakozást, szenvedett míg a STARS jelentkezésére vártak, és előre tudta, miféle gyötrelmeket fog majd kiállni, amikor jószérével tétlenségre kárhoztatva üldögél, mialatt Rebecca az életét kockáztatja.

- Azt mondtad, van pár ötleted, hogy mi mit tehetnénk.

- Igen, van - biccentett David. - Megfordult a fejében, hogy valahogyan be kellene szivárogni az Umbrella főha-

diszállására, ami a legenyhébb kifejezéssel élve is életveszélyes. Talán bölcsebben tesszük, ha egyelőre kisebb lépésekkel haladunk. Komolyan azt gondolom, hogy egy időre el kellene tűnni a látókörükből, még hozzá minél előbb. Az persze nem ártana, ha egy kicsit utánanéznének ennek a Mr. Trentnek, és megpróbálnátok kideríteni, ki is ő valójában. Bár őszintén szólva úgy érzem, csak akkor találjátok meg, ha ő is úgy akarja.

Trapp halványan elmosolyodott. Jill tökéletesen megértette kételyeit. Ismeretlen jótevőjükkel kapcsolatban csak abban lehettek biztosak, hogy felettébb óvatos ember.

- Azt hiszem, csak azt a nyomot fogjátok megtalálni, amit szántsándékkal hagyott hátra - folytatta David. - De talán így is érdemes foglalkozni vele. Egyébként meg kell beszélnünk, hol találkozunk, miután... - Hirtelen elhallgatott, és fejét oldalra döntve élénken hallgatózott.

Jill is meghallotta a neszt, és úgy érezte, megdermed a szíve.

Odakint megrezdültek a bokrok.

Az Umbrella! Itt az Umbrella!

- A földre! - kiáltotta Jill, és Rebeccát is magával rántva legurult a kanapéról. Odakint felugatott egy gépfegyver, az ablak csukott fele berobbant, a légnyomás félrevágta a függönyt.

David a földre vetette magát, és máris a fegyveréért nyúlt. Golyózápor szaggatta fel a fotelt, amelyben egy pillanattal korábban ült. Csíkos vászonfoszlányok és szivacsdarabkák repkedtek a szeme előtt. A gépfegyverből leadott sorozatok könnyedén átütötték a bútorokat, és füstölgő lyukakat fúrtak a falba. A becsapódások leszaggatták a vakolatot és a lambériát, beton-, malter- és fadarabok záporoztak a levegőben.

A rohadékok!

A támadás egy másodperc töredékéig félbeszakadt, az ismeretlen támadó valószínűleg tárat cserélt. A pillanatnyi csendben tisztán hallották, hogy a ház hátulsó részén betörik egy ablak.

- Barry, a lámpákat! - ordította David, de Burton már hamarabb kapcsolt. A Colt mennydörgő hangja hasított a folyamatos géppisztolytűzbe.

Bumm! Bumm!

A lövedékek célba találtak, a szoba elsötétült, fentről, a kilótt lámpákból üvegszilánkok záporoztak közéjük. A helyiséget csak az előszobából átszivárgó fény világította meg.

Pillanatnyi csend következett, majd ismét jégesőszerű golyózápor érkezett az ablakon keresztül. A gépfegyveres lövésszel szemközti falon már egyetlen négyzetméternyi ép felület sem maradt. Chris térdére és könyökére támaszkodva kúszott az előszoba felé, majd kecses mozdulattal oldalra gördült, és kilőtte a mennyezeti lámpát. Teljes lett a sötétség; a géppisztoly elhallgatott.

Bár a füle erősen csengett, David meghallotta, hogy a konyhában üvegszilánkok csikorognak bakancsos talpak alatt. A behatoló hirtelen megállt, talán a nappalit tűz alatt tartó lövészre várt, hogy folytassa a sorozatait. A stratégiájuk egyszerű volt: ha kintről folyamatosan lönek, a szobában rekedtek a fejüket sem tudják felemelni, így a konyhában várakozók nyugodtan mozoghatnak.

Ezek többen vannak. Elállják a kijáratokat. Konyhaajtó, elülső veranda, valaki az ablakokat figyeli...

Ismét léptek csikorogtak a konyhában. Először sietősen, majd csoszogósan. Aztán... csend. *Ketten* vannak, gondolta David.

Várnak. Vajon mire? Vagy a harmadik társukra, vagy arra, hogy megmozduljunk.

Gondolatai őrült tempóban száguldottak, ötletek. Érvek és ellenérvek, kockázati tényezők, logikus megoldások...

Felmehetnénk az emeletre, és egyenként leszedhetnénk őket.

És ha ránkgyűjtják a házat?

Megvárjuk, hogy ők mit lépnek.

Ha van náluk egy-két gránát, mind itt halunk meg!

Kitörünk. Hátul!

De mi van, ha nagyobb a tűzerejük, vagy van náluk éjjel-látó készülék? Ha ez a helyzet, esélyünk sincs. Megdöglünk, ahogy kilépünk a házból!

Azt biztosan tudta, hogy ott nem maradhatnak, ahol jelenleg vannak. Nincs fedezékük, és ha a konyhában ólálkodó két gyilkos megunja a várakozást...

Csoszogó mozgás hallatszott jobbról. Oldalra nézett és látta, hogy Barry közeledik felé. Balra kapta a fejét. A szeme már hozzászókkott a sötétséghez, így majdnem tisztán látta, hogy az asztal másik oldalán Jill és Rebecca térdel lövésre készen tartott fegyverrel. Christ nem látta, de biztosra vette, hogy a támadó az előszobában van.

Barry háza az utca végén, közvetlenül a park mellett állt. Ha valahogy ki tudnak osonni, be a fák közé...

A gondolat megragadt benne. Még egy rossz terv is jobb, mint tétlenül várni az ítéletvégrehajtókat! Nincs idejük az alternatívák kidolgozására.

- Van alagsori ajtó? - kérdezte sűgva.

Barry halk hangjából harag és feszültség érződött.

-Van.

Lehet, hogy ez sem jó ötlet; a támadóknak is eszükbe juthatott a dolog... Vajon mire nem gondoltak? Mire? Megvan! Az emeleten kell kitörniük!

- A parkon keresztül kéne meglépnünk - suttogta gyorsan. - Jill! Kússz oda Chrishez és készüljetek fel. A jelekre tűzfedezetet adtok. Barry, Rebecca! Amint elkezdjük, futás fel a lépcsőn, rohanjatok az egyik keleti ablakhoz. Aztán ugrás! Megyünk utánatok... Készen vagytok? Gyerünk!

Jill megkerülte a díványt, és eltűnt a sötét árnyak között. Barry és Rebecca jobb oldalt, Jill mögött mozgott. David felmarkolta a Trenttől kapott papírokat. Az inge alá gyűrte őket, a lapok hűvösen simultak verejtékes bőréhez. Az akatáskájában maradt anyagok nem voltak túl fontosak.

Az előszobába vezető boltíves átjáró, a tátongó, sötét nyílás felé mászott, Jill és Chris felé oldalazott. Az emeletre vezető lépcső az ajtóval szemben, Daviddal balra volt. Az Umbrella két ügynöke jobbra, a hosszú folyosó végén, a konyhában várakozott.

Amikor a lövöldözés megkezdődik, ők ketten jobbra mennek, én balra. Fogadni mernék, hogy a támadó egység néhány tagja az első lövésekre megrohamozza a bejárati ajtót...

David remélte, hogy így fog történni. Ha elsúrnák az időzítést, végük. Az ablakokon beáradó fény túl gyenge volt ahhoz, hogy kézjeleket adjon. Bepréselte magát Jill és Chris közé, annyira lehalkította hangját, amennyire csak tudta.

- Mindketten jobbra mentek! Tiétek a konyha! Jill, ne emelkedj fel! - suttogta. - Nem a padlón keresik a célpontot! Chris maradj a fal takarásában, amennyire csak lehet. Semmi felesleges hősöködés! Enyém a bejárati ajtó. Hat másodpercig tartsátok a pozíciót, *pontosan* hat másodpercig, és ne tovább. Nullánál a lépcső aljánál kell lennetek! A jelekre indulunk. Készen vagytok?

Halk mordulások.

- Rendben. Akkor... most!

Felpattantak, és elfoglalták a helyüket. Chris és Jill tüzet nyitott a konyha irányába, David balra perdült. Előredőlve a bejárati ajtóhoz futott. Peregtek a másodpercek.

...öt... négy...

Barry és Rebecca az előszoba felé lódult. Az ablak előtt álló lövész tüzet nyitott. David az ajtó sötét négyszögére célzott, és csak egy lépésre volt tőle, amikor...

Valaki az ajtónak feszült, a kilincs lefelé mozdult.

Az ajtó résnyire kinyílt...

Bamm!

David, mint egy rögbijátékos, előrevetődött, és vállával belökte az ajtót. Levetette magát a padlóra.

... *kettő*...

Ötször az ajtóba lőtt, olyan gyorsan, ahogy csak rángatni bírta a ravaszt. Fojtott sikoly hallatszott, aztán valami a tornácra zuhant.

A sikoly hörgő bugyborékolásba fulladt. Trapp még három lőtt, aztán talpra ugrott, és hogy kikerüljön a tűzvonalból, a lépcső alatti alkóvba vetette magát. Eljött a pillanat!

Megperdült. Láta, hogy Jill és Chris már felfelé tart. Elindult utánuk. Ahogy a lépcsőre tette a lábát, a korábbiaknál erősebb dörrenéseket hallott a háta mögött. A bejárati ajtón hatalmas lyukak keletkeztek.

Bevetik a nehéztüzérséget! Súlyos lövedékek szaggatták az ajtót; az Umbrella csapata szemmel láthatóan véget akart vetni a csatának.

Ha Jill és Chris nem kapta volna el a konyhában várakozó két embert, már nem élnénk! David a lépcső közepén járt, amikor hirtelen hátrafordult, és még kétszer belelőtt a darabokra szakadó ajtóba. Remélte, hogy lövései elveszik a gyilkosok fene nagy támadókedvét.

Időt kell nyernünk! Időt!

Tudta, a támadók tíz, talán tizenkét másodperc múlva rájönnek, hová tűntek.

Időt!

Rebecca a sötét lépcsőfordulóban állt, szíve hangosan zakatolt. Jill és Chris lélekszakadva vágatott felfelé.

Gyerünk már, gyerünk!

Barry a lánytól jobbra állt az emeleti folyosón.

Elsőként Jill ért fel. Rebecca határozott kézmozdulattal Barry felé irányította. Chris szorosan a nyomában lihegett.

Bamm! Bamm!

Dávid Berettájának csövéből fényes lángnyelv villant elő, egy pillanatra megvilágítva a lőporfüstben úszó, romos előszobát. A férfi egy másodperccel később már Rebecca előtt állt; ziháló kísértetként bukkant elő a sötétből.

- Erre!

Rebecca megfordult, és Daviddal együtt végigrohant az emeleti folyosón. Megtalálták a Barry által kiválasztott ablakot! Jill már kiugrott, Chris félig kibújt. Barry mellette állt.

Édes Istenkém, fohászkodott Rebecca, add, hogy legyen odalent egy matrac vagy legalább egy kupac falevél!

A következő másodpercben berobbant a bejárati ajtó. Az előtérben súlyos léptek dobbantak, fojtott, sürgető hangok hallatszottak. Chris kiugrott. Barry a lány felé nyúlt. Rebecca gyorsan eltette a pisztolyát. Barry felhúzta a párkányra.

Rebecca lenézett. A ház fala mellett, pontosan alatta sövény sor húzódott. *Legalább nem esem keményre...* A mélység ijesztőnek tűnt. Meglátta Jillt. A nő a gyepen állt, és

a ház eleje felé tüzelt, Chris pedig éppen akkor kászálódott ki a sövényből. Felpillantott, tekintete találkozott Rebeccáéval.

Ne gondolkodj, csak csináld!

Rebecca kicsúszott az ablakon. Barry a csuklóját markolva lejjebb eresztette. A lány érezte, megroppan a válla. Barry mélyen kihajolt, hogy Rebeccának a lehető legkevesebb utat kelljen megtennie a levegőben.

Barry eleresztette a lány csuklóját. Rebecca, mielőtt igazán megijedhetett volna, máris a sövény ágai között találta magát. A gallyak végigkarcolták a combját és a lábszárát, de Chris azonnal mellette termett, és kisegítette a bokorból.

- Figyeld a hátsó részt! - mondta a férfi.

Rebecca felállt, előrántotta a fegyverét, és az udvar hátsó részét alkotó árnyékok felé fordult. Bal oldalt, úgy húsz méternyire húzódott a sötét, csendes fasor.

Mennydörgő lövések csattantak a ház belsejében, aztán valami elsuhant Rebecca mellett, és tompa csattanással a bokrok közé vágódott. A lány nem fordult meg, kitartott, csak a rábízott feladattal foglalkozott.

A szeme sarkából mozgást látott a ház sarkánál; nem habozott. Két lövést küldött a sűrű árnyékba, Barry harmincnyolcasa nagyot ugrott kezében. Az alak megtántorodott és összerogyott. Abban a szempillantásnyi időben, mialatt teste leért a földre, Rebecca meglátta, hogy egy puskát markoló embert lőtt le, és azt is felmérte, hogy az ismeretlen támadó többé nem fog felkelni.

Jézusom! Megöltem egy embert?!

- Mozgás! - üvöltött fel Chris.

Rebecca hátrakapta a fejét. Látta, ahogy Barry kimászik a bokrok közül, és feléjük botladozik. Dühödt kiáltás hallat-

szótt az ablakból, támadóik ordítottak egymásnak. A figyelemztetést egy automata puska dörgése követte. Rebecca a talpán keresztül érezte, hogy a lövedékek a lábától nem messze martak a földbe. Fűcsomók fröccsentek a levegőbe, száraz göröngyök csapódtak meztelen lábszárának.

A rohadt életbe!

David és Jill a ház irányába tüzelve futott a fák felé, Chris vezette őket. A lövész vagy fedezékbe húzódott, vagy eltalálták, mindenesetre a karabély tompa csattanásai elhallgattak. Amint elérték a fák árnyékának szegélyét, Rebecca meghallotta az érkező rendőrautók szirénáinak vijjogását.

Kiáltások. Futó léptek dobogása. A fékező járőrökcsik gumijának sikítása...

Rebecca átverekedte magát egy sűrű bokron. Vékony, bütykös tuskók között cikázott, kétségbeesetten igyekezett, hogy ne veszítse szem elől társait. Pocsékul érezte magát. A revolver súlya lehúzta a kezét. Egész teste lüktetett, a lába reszketett; kapkodva vette a levegőt. Minden nagyon gyorsan történt. Azt korábban is tudta, hogy veszélyben vannak. Tisztában volt vele, hogy az Umbrella el akarja takarítani őket az útból, de egy dolog tudni, hogy el akarják hallgattatni, és egészen más közvetlenül átélni mindazt, ami ezzel jár. Átélni, ahogy erőszakos idegenek rájuk rontanak Barry otthonában, és az életükre törnek...

És túléltem! Nem tudtak megölni, sőt nagyon úgy néz ki, hogy én kaptam el az egyiket!

Megrázta a gondolat, hogy meg kellett ölnie valakit. Elhessegette az általa lelőtt fegyveres képét, nem hagyta, hogy az érzés hatalmába kerítse. Az előtte cikázó világos foltra koncentrált. Chris élénk színű pólója szinte világított a sötétben, jól mutatta az utat. Az események elemzése ráér, előbb biztonságba kell jutnia.

Előttük megritkult a facsoport, néhány méterrel távolabb egy tisztás nyílt, amelyen mászókák és csúszdák csillogtak tompán a sápadt holdfényben. Chris lelassított, majd megállt a liget végénél. Visszafordult, és a többieket kereste a sötétben.

Rebecca odaért hozzá, néhány pillanattal később Barry és Jill is befutott. Valamennyien súlyosan ziháltak, kapkodva szedték a levegőt. Legalább olyan döbrentek és komorak voltak, amilyennek Rebecca érezte magát.

- David? Hol van David? - lihegte Chris. Valamennyien a liget felé fordultak, szemüket erőltetve fürkészték a sötét területet, az ágak, lombok áthatolhatatlan szövevényét.

Rebecca bal oldalt egy mozgó árnyra lett figyelmes.

- Vigyázzatok! - Földre vetette magát, idegeit ismét megfeszítette a félelem.

Az „árny” tüzet nyitott rájuk; gyors egymásutánban két lövést adott le. A dörrenések jóval kisebbek voltak, mint az a fegyverdörgés, amit utoljára a házból hallatszott, de így is sokkoló volt. Aztán...

Ismét egy dörrenés. Ez sokkal hangosabb volt, mint az előző kettő. Az „árny” felhördült, és egyetlen hang nélkül elvágódott a földön.

A szirénák távolból érkező vijjogását leszámítva a park ismét elcsendesedett. Rebecca lassan felemelte a fejét, és óvatosan körülnézett. Davidét látta, aki féltérden állva Berettáját még mindig az elterült lövésre szegezte. Jill és Chris valamivel arrébb guggolt, fegyverükkel lövésre készen pásztázták a sötétséget. Rebecca feljebb emelte a fejét, és megkönnyebbülten fel akart sóhajtani, ám...

Meglátta Barryt.

A férfi valamivel távolabb hasalt. Arca szinte belefűrődött a vastag avarrétegbe. Nem mozdult.

4. FEJEZET

Mintha megállt volna az idő. Sötétség és süket csend borult rá. Képtelen lett volna megmondani, meddig tartott ez az állapot.

Hangokat hallott. Riadt, aggódó hangokat, amelyek lassan visszarángatták a mély, sötét kábulatból; hangokat, amelyek könnyű felhőkként lebegtek át az agyán. A forrásukat lehetetlenség volt azonosítani. Valahol a távolban szirénák vijjogtak.

- *Barry!*
- *Eltalálták! Istenem...*
- *Nézz körül, nem jön-e valaki...*
- *Figyelj hátra is!*
- *Várj, nem találom a sebet, segíts, fordítsuk meg.*
- *Barry! Barry, hallasz?*

Rebecca hangja? Valóban az övé? Barry erőlködve kinyitotta a szemét, de rögtön be is csukta. Arca megrándult a koponyájában hangtalanul felrobbanó fájdalombombától. Fájdalmat érzett a bal karjában is, állandó, éles nyilallást, de ez közel sem volt olyan, mint a mindent elborító, iszonyú gyötrelem, ami a fejében lüktetett.

Egyik sem volt ismeretlen a számára. *Golyót kaptam, és alighanem lefejeltem egy fát... vagy valami barom fejbenyomott egy baseball-ütővel.*

Megpróbálta kinyitni a szemét. Közben érezte, hogy egy kicsiny kéz könnyed érintéssel keresgél, matat valamit a mellkasán. Eltartott pár pillanatig, míg sikerült felemelnie súlyos szemhéját. Duplán látott, az alakok elmosódottak voltak, de végül sikerült a fölé hajoló, aggódó arcokra fókuszálnia. Jill, Chris és... Rebecca. A lány finom ujjai keresgéltek pólója alatt a sebet. A szirénahang könnyőrelelelen elhallgatott, azt azonban tisztán lehetett hallani, hogy rendőrautók húznak be Barryék utájába, erőteljes, döngő motorjaik hangja végighullámozott a park felett.

- Bal bicepsz - motyogta, és kezdett felülni. A sötét fák megintogtak, pár pillanatig bizonytalanul hajladoztak.

Rebecca gyengéden visszanyomta.

- Ne mozogj - mondta határozottan. - Csak feküdj nyugodtan, jó? Chris, add ide a pólódat.

- De az Umbrella... - kezdte Barry.

- Minden rendben - mondta David és letérdelt a másik oldalára. - Maradj csendben. Ne erőlködj.

Rebecca óvatosan felemelte a sebesült végtagot, és gondosan szemügyre vette a külső, majd a belső oldalát. Barry kissé behajlította a karját és felszisszent, amikor ismét belehasított a fájdalom. Nem volt túl kellemes, de ki lehetett bírni. *Nem ért csontot a golyó...*

- A tricepsz elülső oldalánál jött ki - mondta Rebecca.
- Nem maradt benne a sebben, de... Barry, egy darabig feküdnöd kell majd. - A hangja könnyed volt, nyugtatólag hatott a sebesült férfira. A keze villámgyorsan mozgott. Gyorsan, óvatosan rátekerte Chris pólóját a sebesült karra. Szorosra húzta, de közben figyelt rá, hogy a lehető legkevesebb fájdalmat okozzon.

- Alighanem kaptál egy jó nagyot a halántékodra is. Hogy érzed magad?

Barry lehunyta a szemét, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. A feje erősen lüktetett, de a fájdalom enyhült. Kissé szédült és a gyomra is émelygett, de határozottan emlékezett a nevére, a lányai születési dátumára és arra, hogy mi történt velük az elmúlt félórában. Ha ez csak egy erős ütés volt, akkor nem kell különösebben aggódnia.

Volt már rosszabb másnapos ébredésem is!

- Pont egy kicsivel jobban a szörnyűnél - felelte. - De azért elviselhető. Alighanem egy tuskót kaptam telibe, amikor elzuhanтам.

Miután Rebecca megcsomózta a rögtönzött kötést, Barry ismét megpróbált felülni. Igyekezett összeszedni magát. Tudta, el kell tűnniük, mielőtt a zsaruk úgy döntenének, hogy átfésülik a terepet.

Ez eddig oké. De hová menjünk?

Valószínűtlennek tűnt, hogy az Umbrella egy este kétszer is lecsap rájuk, de valahogy semmi kedve sem volt igazolni a feltételezését. *Hová, hová?* Egyikük otthona sem volt biztonságos.

Barry felsóhajtott. Legalább a családjá biztonságban van Kathy szüleinél. Átvülant az agyán a gondolat, hogy mi lenne akkor, ha nem küldi el őket Floridába. Mi történhetett volna, ha akkor törnek rájuk, amikor a családjá odahaza tartózkodik, a lányok a szobájukban játszanak, Kathy a konyhában tesz-vesz, és kirobban egy ilyen lövöldözés...

A lelki szemei előtt megjelenő képek miatt jeges gyűlölet árasztotta el. A fogát csikorgatta, keze ökölbe szorult. Bizonytalanul, tántorogva lábra állt. Nem ment könnyen, de erőt merített a kastélyban töltött átkozott éjszaka óta érzett dühből. Wesker megfenyegette Kathyt és a lányokat. Kierőszakolta tőle a közreműködést, kényszerítette, hogy

segítsen elleplezni az Umbrella gazemberségeit, és felhasználja, hogy elérhesse a föld alá rejtett titkos laboratóriumot.

Az azóta eltelt néhány hét alatt az eleinte érzett önemésztől büntudat vörösen izzó haraggá változott a lelkében.

- Rohadékok! - horkant fel. - Kibaszott Umbrellas rohadékok!

A többiek vele együtt egyenesedtek fel, és megpróbálták megtartani, nehogy elveszítse az egyensúlyát, és ismét elessen. Bizakodó pillantásukból Barry látta, hogy mindannyian megkönnyebbültek. *Aggódtak értem...* Davidról viszont szinte ordított, hogy valami mélyen lesújtotta. Barry még soha nem látta ilyen állapotban a barátját.

David háta meggörnyedt, és amikor beszélni kezdett, kerülte Barry tekintetét.

- A férfi, aki beléd lőtt... - kezdte David. A hangja rekedt volt, a szavak nehezen törtek elő ajkai közül. Felemelt egy kilencmilliméteres Berettát. A cső végén hosszú, vas-kos hangtompító sötétlett, a néma halál hírnöke. Elkent, alvadt vér vöröslött rajta.

- Megöltem... én... Barry, az az ember Jay Shannon volt!

Barry rámeredt. Hallotta a szavakat, de képtelen volt fogni az értelmüket. *Ez lehetetlen! Ez nem történhet meg!*

- Nem, nem nézted meg rendesen, túl sötét van, biztos csak hasonlít rá! - sorolta kétségbeesetten az érveit.

David megfordult és a fák közé, az árnylövész testéhez vezette őket. Barry a nyomában botladozott; fejébe vadul belemart a lüktető fájdalom, mintha abban a percben vágta volna bele a tuskóba.

Nem lehet Shannon, semmi esetre sem! Davidét megzavarta a támadás, ez minden, tévedett...

Persze David nem az a fajta, aki összezavarodik egy tűzharc során, és nem szokott tévedni! Barry összeszorította a fogát, és követte barátját. Közben forrón remélte, hogy Trapp tévedett.

A férfi a hátára esett amikor találat érte, vagy David fordította meg a testet. Bárhogy is történt, élettelen, merev szemével felfelé meredt a semmibe. Az egyik szemgolyójába egy száraz tűlevél fúródott. A David Berettájából kilőtt lövedék pontosan a szíve fölött hatolt be a testébe. Szerencsés találat volt. Barry kissé erőlködve fókuszált, hogy a tekintete kitisztuljon. Lejjebb hajolt, és szemügyre vette az orvlövész hamuszürke arcát. Hirtelen úgy érezte, kővé dermed a szíve.

Jézusom, Shannon, miért tetted, hogy tehetted ezt? Miért történt ez az egész?

- Ki ez az ember? - kérdezte Jill halkán.

Barry a halott férfira meredt, torka összeszorult, képtelen volt válaszolni. David hangja színtelenül, üresen recscent.

- Jay Shannon kapitány, Oklahoma City STARS irodájától. Annak idején együtt voltunk kiképzésen.

Barry végre rátalált a hangjára; a halott ember merev arcára nézett.

- Miután Daviddal beszéltem, őt is felhívtam a múlt héten. Nagy vonalakban elmeséltem neki, hogy mi történt. Azt mondta, aggódik miattunk, és megígérte, hogy rajta tartja a szemét az Umbrellán.

Pár percig csevegtünk, régi történeteket meséigettünk. Azt mondtam neki, küldök képeket a lányaimról, amire ő azt válaszolta, hogy sajnos le kell tennie a telefont, mert bár szívesen dumálgatna velem, de fontos találkozója van...

Az Umbrella bizonyára őt is beszippantotta!

A felismerés ostorcsapásként hatott, brutális volt és váratlan. A kép egyetlen pillanat alatt összeállt, és ijesztően nyilvánvaló volt. Az Umbrella állt a támadás mögött, de nem saját embereivel, hanem a STARS-ot felhasználva hajtotta végre. Ki lenne alkalmasabb egy rajtaütésre, mint a profi, alapos kiképzésen átesett STARS-ügynökök?

Az otthonomat olyan emberek dúlták és lötték szét, akiket jól ismertem, akikben megbíztam, és egy olyan ember sebesített meg, akiről azt hittem, megbízható barát.

A döbbszent csendet harsány ugatás szakította meg. A kutyák számából és a hangok irányából arra lehetett következtetni, hogy egy rendőri egység ért a Burton-házhoz. Barry lassan elfordította tekintetét a holttestről. Indulniuk kellett.

- Hová mehetünk? - kérdezte David gyorsan. - Ismertek olyan helyet, amit az Umbrella nem vehetett számításba? Egy nyaraló, egy üres épület, egy különálló garázs? Bármilyen, amit gyalog is el lehet érni?

Brad!

- Beszari Brad pár hónapra előre kifizette a lakásbérleti díját - mondta Barry. - Üres a kéglie. És itt van húsz percre.

- Oké, gyerünk - bólintott David.

Barry a játszótér felé fordult, átvezette a többieket a holdfényes tisztáson.

- Arra hátul, a két ház sor között van egy keskeny gyalogút. Szerintem elég messze esik, a rendőrök nem szűrnak ki, ha azon megyünk - szolt hátra a vállá felett.

Barry a családjával már milliószor átsétált a parkon. *Az otthonom felé! Ez az én otthonom, de már sohasem lesz ugyanaz, mint régen...*

Miközben a remélhetőleg biztonságos fedezék felé haladtak, Barry érezte, hogy a karján levő seb ismét vérezni kezd. Jobb tenyerét szorosan a rögtönzött, ragacsos kötés-

re préselte, és megpróbálta tartani az iramot a többiekkel. Érezte, hogy a friss fájdalomból erőt tud meríteni.

Átvágtak a sűrű bokrokkal tarkított ligeten, és Brad lakása felé iramodtak.

Soha többé, soha többé! Nem hagyom, hogy ez legyen. A lányaim nem nőhetnek fel egy olyan világban, ahol ilyesmi megtörténhet!

Tudta, még csak a háború elején tartanak, és tisztában volt azzal is, hogy az ellenfelük túlerőben van, de érezte, nem adhatják fel a küzdelmet. Dolgoznak még olyan emberek a STARS-nál, akikben meg lehet bízni, akikre számíthat. Észnél kell lennie, nem játszhatják ki még egyszer az éberségét. A következő alkalommal, amikor az Umbrella bekopogtat, talán nem kellene elfutniuk. Ha Rebecca meg Dávid megnyerik a játszmát Maine-ben, és megszerzik a bizonyítékokat, akkor...

Akkor ráteszik az Umbrella nyakára a kést. *Azok a rohadékok még nem tudják, kikkel kezdtek ki!* Barry elhatározta, ő is jelen lesz, amikor rájönnek tévedésükre.

* * *

Jill pillanatok alatt elbánt a zárral. Égy meghajlított biztosítótűvel és Rebecca egyik fülbevalójával villámgyorsan kinyitotta a lakás ajtaját. Rebecca leültette Barryt és a fürdőszoba felé indult, hogy előkerítse az egészségügyi ládát. Chris póló után keresgélve kihúzgálta a fiókokat, Dávid és Jill alaposan átkutatta a helyiségeket.

Dávid elégedettsége percről percre nőtt. Él sem tudott volna képzelni jobb rejtékhelyet. Minden szempontból megfelelt. Jó érzés volt tudni, hogy a Raccoonban maradó három Alfásnak biztonságos, kényelmes bázisa lesz.

David kinyitotta a hátsó ajtót. Éles fények vágtak a szemébe, erős halogénlámpák világítottak a kicsiny udvar fölött. Beszari Brad hátsó szomszédja kissé paranoiás lehetett, még őrkutyát is tartott, legalábbis a kertjében sötétlő ürülékkupacokból erre lehetett következtetni. A két oldalsó ház egészen közel állt egymáshoz, az ablak pedig a szomszédos iskola udvarára nézett. David megkönnyebült. A lakást lehetetlen volt észrevétlenül megközelíteni, egy esetleges támadó csapat a közelben sehol sem találhatott fedezéket.

A lakás berendezése egyszerű volt, a rendetlenség arra utalt, hogy tulajdonosa pánikszerűen hagyta el. Mindegyik személyes tárgyak, ruhák és könyvek hevertek, mint ha Vickers képtelen lett volna eldönteni, mit vigyen magával, amikor elmenekült a városból.

Azok után, ami ma este történt, azt kell mondjam, nem igazán tudom hibáztatni, gondolta David.

Mr. Vickers nyilvánvalóan nem a legmegfelelőbb munkahelyet választotta magának. Nem minden ember képes arra, hogy szinte minden nap kockára tegye az életét. A kialakult helyzetben egy olyan fickó, mint Beszari Brad, valóban nem tehetett mást, mint hogy lelép, kivonja magát a forgalomból. Igaz, azon az elátkozott éjszakán végül mégis sikerült hasznossá tennie magát, de ilyen emberrel kevesen dolgoznának együtt szívesen.

Elvesztette a társai bizalmát, ebben a szakmában pedig sokszor életek múlnak azon, hogy az ember tudja, számíthat a kollégájára.

David leült a sötét nappaliban álló ízléstelen, zöld díványra, és megpróbálta rendbe szedni a gondolatait. Talált egy üres jegyzetömböt és egy tollat. Listát készített otthoni csapatáról és kapcsolatairól, felírta a telefonszámukat is.

Egy másik cédulára Beszari Brad számát jegyezte fel, ezt a zsebébe süllyesztette.

Fáradtan nézett szét a sötét helyiségben. Ahogy az már a csaták után lenni szokott, az adrenalin hatásának elmúltával egyre inkább hatalmába kerítette a kimerültség. Erőt vett magán, és megpróbálta józanul végiggondolni a helyzetet. Aggódott, hogy valami fontos dolgot elfelejt közölni a Raccoonban maradókkal. Volt még néhány részlet, amit feltétlenül meg kellett beszélniük, mielőtt Rebeccával elindulnak. Az órájára pillantott. *Igyekeznünk kell, ha el akarjuk érni a gépünket...* Elmennek, és Barrynek, Jillnek meg Chrisnek egyedül kell szembenézniük a támadás minden következményével.

... a STARS, Trent versikéje, tényezők és kapcsolatok...

A kimerítő események után nehéz volt koncentrálni. Fáradt, borzasztóan kimerült volt. Napok óta rosszul aludt, nem ment könnyen az összpontosítás. *Na, lássuk, mi van még!* Az, amit Rebecca mesélt Dr. Grifnthről, finoman fogalmazva is nyugtalanító volt, de nem ingatta meg az elhatározásában. Be akart jutni a Caliban-öbölbe, de érezte, több ismeretlen tényezővel kell számolnia, mint azt korábban gondolta.

Chris sétált be a szobába; egy ujjatlan, világoskék pólót rázogatót. Belebújt, majd lezuhant a Daviddel szemben lévő fotelbe. Pár pillanat múlva előredőlt. A csukott ablakon keresztülszűrődő fényben David viszonylag jól látható az arcát.

Chris tekintete fáradt volt, komor, és valahogy bocsánatkérő.

- Nézd, David, az utóbbi pár hétben elég pocskul mentek itt a dolgok. Csak vártunk, tétlenül üldögéltünk, és közben nyeltük a mocsokáradatot, amit az Umbrella zú-

dított a nyakunkba. Tehetetlenül, kiszolgáltatva vártuk, hogy mit terveznek ellenünk. Felfüggesztettek minket, és úgy éreztük, a barátaink a semmiért haltak meg... - Chris kis szünetet tartott. Felsóhajtott, majd folytatta. - Csak azt akarom mondani, sajnálom, hogy neked ugrottam, nagyon örülök annak, hogy itt vagy és segítesz. Először azt hittem, vezényelni akarsz nekünk, de aztán rájöttem, hogy félreértettelek. Az sem tetszett - sőt ez most sem tetszik - hogy magaddal viszed Rebeccát. De belátom, így lesz helyes! Igazad volt, mi tényleg nem tarthatunk veled. Rá viszont nagy szükség van. Bepöccentem, mert nem tudok tovább tétlenül ülni. Sajnálom.

David meglepődött. Mélyen megérintette a szavak őszintesége. Amikor annyi idős volt, mint Chris, inkább kitépeti a körmeit, de semmiképpen sem mutatta volna ki ilyen nyíltan az érzéseit. Mindig is titkolta, mi játszódik le a lelkében, legfeljebb akkor lehetett látni rajta valamit, amikor dühös volt. *Ebben ugyanolyan vagyok, mint az apám...*

- Nincs szükség bocsánatkérésre - mondta halkan. - Jógosan aggódsz. Az utóbbi időben rám is óriási nyomás nehezedett. Feszült vagyok. Egyébként eszembe se jutott parancsolgatni nektek. Sajnálom, ha ez nem volt egyértelmű. A STARS nagyon sokat jelent nekem, és azt akarom, hogy mi... Hogy a hálózat újra megbízható és működőképes legyen!

Jill jelent meg a konyhára nyíló ajtóban, és megmentette Davidét az akadozó, udvariaskodó beszélgetés folytatásától.

David megkönnyebbülten Chris szemébe nézett, aki bólintott, mintha azt akarná jelezni, hogy minden rendben, tisztázták a félreértéseket.

David Trapp a barátja, Barry első hívása óta legalább annyit töprengett a saját életén, mint a STARS-szal kapcso-

latos ügyeken. Valahogy nem volt elégedett magával. Annak idején azért állt be a csapathoz, hogy megszabadulhasson fiataalkori emlékeitől, elfelejthesse korábbi sikertelenségeit. Beletemetkezett a munkájába. A STARS lett a családja, az élete, a szerelme. Ezzel a ténnyel mindig is tisztában volt, de most, hogy a szervezet árulásával kellett szembenéznie, arra kényszerült, hogy komolyan elgondolkodjon egykori választásának helyességéről. Kitűnő parancsnokká ért, de sem közeli barátja, sem más *emberi* kapcsolata nem volt. Tűnődései közben rádöbbsent, valójában egész életében menekült mások, az érzések, a barátok és a szerelmek elől.

Még jó, hogy így, a játszma vége felé végre rájöttem, miért vágtam bele. A végén kiderül, hogy köszönetet kéne mondanom az Umbrellának. Ha nem keveri meg a szart, talán nem kerülök tisztába magammal. Keserűen elmosolyodott. Legalább nem kell pszichológushoz járnom... Ez is előny, feltéve, hogy életben maradok.

Jill behozott egy kancsó vizet és néhány poharat. Barry és Rebecca is csatlakozott hozzájuk. Barry karjára tiszta kötés került, ami csak kicsit volt fehérebb, mint az arca. Látszott rajta, komoly megrázkódtatást jelentett a számára, hogy egykori barátja, Shannon kapitány elárulta, sőt az életére tört.

Ezzel kapcsolatban David is valami hasonlót érzett. Tisztában volt azzal, hogy nincs összecsapás emberáldozat nélkül, de... *Miért éppen Jay? Miért? Miért?*

Néma csendben, szomjasán nyelték a vizet. A négy raccooni komor, tépelődő arccal üldögélt. Tisztában voltak vele, kevés idő áll a rendelkezésükre; Davidnek és Rebecának percekben belül indulnia kell.

David szeretett volna valami bátorítót mondani, de nem akart hazudni. Tudta, semmi garancia nincs arra, hogy túlélik a kalandot, és hosszú időbe telik, mire újra találkoznak.

- Gondolkodtatok már azon, hogy mit fogtok mondani a rendőrségnek? - kérdezte.

Barry vállat vont.

- Ami azt illeti, nem kell sokat hazudnunk. Békésen üldögtünk a házamban, és egy csapat vadbarom ránk törte az ajtót. Nem tehattünk mást, elmenekültünk.

- Irons talán megpróbálja eljátszani, hogy az egész szimp-la betörési kísérlet volt - mondta Chris. - Ha ő is benne van az ügyben, akkor kínosan ügyelni fog arra, hogy az Umbrella neve még csak fel se merüljön.

- Legyetek óvatosak. - David elgondolkodott. - Az ellenfeleink azóta eltüntették a halottakat, tehát nem kell bevallanotok, hogy használtátok a fegyvereiteket. Azt is mondhatnátok, hogy kikergettek titeket a házból, és még a parkban is üldöztek. Ez megmagyarázná, hogy miért hagytátok el a helyszínt.

- Nyugi, menni fog! - mosolygott fáradtan Barry. - Hazudni, azt nagyon tudunk. Reggel az lesz az első dolgom, hogy telefonálok párat, és szerzek némi támogatást. Te csak magatokkal foglalkozz, és vigyázz erre a kis gyöngyszemre, jó? - intett Rebecca felé.

David bólintott és felállt. Mindenkiel kezét fogott, aztán Rebeccához fordult. Kényelmetlenül érezte magát, hogy elszakítja társaitól, megbízható barátaitól, de kényszerpályán mozgott.

A lány felállt, lassan körbefordult, és komoly arccal, végignézett a társain. Váratlanul pajkos szikra csillant a szemében, ajka kaján mosolyra húzódott.

- Hé, fiúk! Biztosak vagytok benne, hogy tartani tudjátok az erődöt pár napig? Nem szeretném megtudni, hogy csak heverésztok, mialatt Daviddal elrendezzük ezt az Umbrella dolgot!

- Valahogy majd csak megleszünk nélküled - mondta Chris. - Nem lesz könnyű, mert veled együtt az eszünket is kölcsön adtuk...

Rebecca finoman a vállába boksztolt.

- Majd küldök egy képeslapot, és ráírom az utasításokat. - Barry felé biccentett. - Vigyázz a sebedre! Tartsd szárazon és tisztán, és ha belázasodsz vagy szédülsz, semmi „én tökös csávó vagyok, mi ez nekem”, semmi felesleges vagánykodás, hanem azonnal indíts az orvoshoz!

- Igenis, anyu! Értettem! - mosolygott Barry.

Jill átölelte a lányt.

- Kapd el a tököket, kicsim!

Rebecca bólintott.

- Te se hagyd őket békén. Sok szerencsét Ironshoz!

A lány Davidhez fordult.

- Mehetünk?

Az ajtóhoz mentek. Davidét meglepte a lány könnyed viselkedése. Éppen csak túléltek egy komoly támadást. Az akciót olyan emberek hajtották végre, akik talán Rebecca kiképzőtisztjei voltak, most pedig olyan ember oldalán indul életveszélyes akcióba, akit gyakorlatilag nem ismer.

Vagy borzasztóan elszánt, vagy döbbenetesen optimista. Habár... Van egy harmadik magyarázat is a viselkedésére: csak tettei a közömbös bátorságot. Ha pedig így van, akkor megérdemelne egy Oscar-díjat.

Kiléptek a ház előtti kicsiny, rendetlen udvarba. Rebecca egyetlen gyors, szomorúnak tűnő pillantást vetett a becsukódó ajtóra, aztán rendezte a vonásait: ugyanolyan komoly és értelmes tekintettel nézett Davidre, mint korábban, amikor a szakterületéről beszélt. Látszott rajta, tisztában van a kockázattal, de eltaszítja magától a baljós gondolatokat, és egyszerűen nem hajlandó félni.

Alighanem ez a legtökéletesebb definíció arra a fogalomra, amit úgy hívunk, hogy bátorság, gondolta Dávid.

Elégedett volt; úgy érezte, helyesen döntött, amikor felkérte a lányt, tartson vele. Rebecca okos, kiválóan ismeri a szakterületét, és az igazság tántoríthatatlan hívei közé tartozik. Egy ilyen tudós sokat segíthet a STARS csapatának abban, hogy behatoljon a Caliban-öbölbe, és megszerezze az Umbrella illegális kutatásait igazoló bizonyítékokat.

Mert ez a célunk. Ennyi. Se több, se kevesebb! Legalábbis egyelőre. Dávid szilárdan eltökélte, ha már a kezében lesz valami konkrét adat, habozás nélkül fel fogja használni, hogy tönkretegye a vállalatot, amely megrontotta a STARS-ot. Ha a bűnösök már rács mögött lesznek, ha a STARS visszaszerzi a becsületét, akkor talán az ő' lelkében is elül a vihar, és újra nyugodtan alszik majd.

Felsóhajtott, és a sarkon álló telefonfülke felé indult.

Miután újra elolvasta a Caliban-öbölről szóló információkat, Rebecca összehajtotta a papírokat, és óvatosan visszatette a Dávid ülése alá tuskolt sporttáskába. Három csomaggal érkeztek a reptérre. A legnehezebb táska, amelyben kézfegyverek is lapultak, a gép csomagterébe került, a másik kettőt kézipoggyászként vitték magukkal, hogy minél kisebb feltűnést keltsenek.

Rebecca bánta, hogy nem vettek néhány szendvicset a reptéren. Ebéd óta nem evett, és a felszállás után elrágcsált néhány deka földimogyoró nem szüntette meg az éhségét. Felnyúlt, eloltotta az olvasólámpát, majd elhelyezkedett az ülésben. Remélte, hogy a 747-es hajtóművének tompa, egyenletes dübörgése majd elálmosítja.

A gép félig üres volt, az utasok többsége aludt. Rebecca oldalra fordította a fejét, és Davidre nézett. A halvány lámpák kellemes félhomályt varázsoltak a fedélzetre. A sötétség és a hajtóművek halk zümmögése Davidét már percekkel korábban álomba ringatta.

Rebecca halálos fáradtságot érzett, de alig bírta csukva tartani a szemét. Túl sok mindent kellett átgondolnia és érezte, képtelen lesz elaludni addig, amíg ezt nem teszi meg.

Egyébként is, úgy érzem magam, mintha álmodnék. Az egész olyan ködös, olyan misztikus és megfoghatatlan, mint egy rémálom. Mintha a valóság elemei és egy őrült elme lázas fikciói keverednének össze körülöttem.

Az elmúlt három hónapban lediplomázott, végigment a STARS alapkiképzésén, és beköltözött az első önálló lakásába egy ismeretlen városban. Minden jó volt, minden szép volt, erre puff neki! Egyszer csak azon kapja magát, hogy éppen csak túlélte egy biológiai fegyver okozta katasztrófát. Aztán kiderül, a kiképzői, az előjárói elárulták, sőt vadásznak rá. Az elmúlt három órában az élete ismét váratlan és megjósolhatatlan fordulatot vett. Úgy tűnt, a sorsnak van humorérzéke. Nemrég még azt kívánta, bár csak elhagyhatná Raccoon Cityt, hogy tanulmányozhassa a T-vírust. És íme: ő, Rebecca Chambers egy vadidegen oldalon elhagyja a várost, és áll a zászló, hogy huszonnégy órán belül ismét szembenézhet a parányi, mégis rettenetes gyilkossal.

Oldalra fordította a fejét, és az ablak melletti ülésen heverő férfira nézett. David szeme köré a kimerültség mély, sötét karikákat rajzolt. Miután felszálltak a gépre, elmondott néhány részletet az öbölről, röviden felvázolta a következő nap feladatait, majd elaludt. Rebecca csodálta a

nyugalmát. Valódi profinak, intelligensnek tartotta. Kissé zárkózottnak látszott, időnként hűvösen viselkedett, és látszott rajta, az utóbbi időben komoly nyomás nehezedik rá, de ennek ellenére nem vesztette el a fejét. Még a golyózápor sem akadályozta meg abban, hogy előálljon egy tervvel, amit végrehajtva a csapat kijutott Barry házából.

A lány kimondottan örült, hogy Trapp vezeti a Caliban-öbölbe irányuló akciót, bár az igazat megvallva kissé neheze éreztette, hogy úgy tekintsen rá, ahogy a parancsnokokra szokás. A férfi úgy viselkedett vele, mintha egyenrangúak lennének, nem fő'nökösködött, és ragaszkodott a tegeződéshez. A ház elleni támadás során is úgy adta ki az utasításait, mintha egyszerű javaslatokat tenne. *Talán az akcentusa miatt tűnik így. Minden, amit mond, udvariasan hangzik.*

A férfi a homlokát ráncolta, a szemgolyója gyorsan mozgott a szemhéja alatt. Halkan felnyögött. Rebeccának eszébe jutott, hogy talán fel kellene ébresztenie, de nem merte megtenni. A nyomasztó álmom elég hamar véget ért; David homloka kisimult, vonásai ismét elernyedtek. A lány alávaló kukkolónak érezte magát, zavartan elfordította a fejét. *Talán a támadásról álmodott. Talán arról, hogy meg kellett ölnie az egyik barátját.*

Elgondolkodott. Lehet, hogy őt is kísérteni fogja annak a férfinak a képe, akit lelőtt? Lelki szeme előtt, mintha lassított felvételt látna, ismét lejátszódott a jelenet, az a pillanat, amikor a puskát markoló árnyember a földre rogyott. Arra számított, hogy büntudata lesz, de nem tapasztalt ilyesmit. Ha jobban belegondolt, tulajdonképpen nem is izgatta a dolog. Végül is mit tett? Lelőtt valakit, mielőtt az illető megölhette volna őt, vagy a csapat valamelyik tagját.

Lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett. A gép levegője kissé fémízű és hűvös volt. Érezte a bőrére száradt verej-

ték csípős szagát, és elhatározta, hogy az első adandó alkalommal beáll a zuhany alá. Sajnálta, hogy nem ugorhatott haza, de megértette a helyzetet. David nem akarta megkockáztatni, hogy átmenjenek a lakásához, mert fennállt a veszély, hogy az Umbrella emberei az ő házat is megfigyelés alatt tartják.

Tudta, az eligazítása délben kezdődik, a Maine-ben állomásozó STARS-csapat egyik tagjának lakásán. David elmondta, hogy leendő házigazdájukat Karen Drivernek hívják, ő a STARS helyi irodájának törvényszéki orvosszakértője. Azt is megemlítette, hogy Karentől kaphat néhány tiszta ruhát.

Az eligazítás után pedig összeszedjük a felszerelést, és belescapunk a közepébe! A gondolattól ideges nyilallást érzett gyomrában, és végigfutott rajta a hideg. Elérkezett ahhoz a gondolat sorhoz, amit tudatosan kerülni akart, bár végig tudta, szembe kell néznie a tényekkel. Be kellett vallania magának, hogy végső soron ez az, ami miatt nem tud aludni.

Mindössze két héttel az Umbrella telepén átélt rémálom után ismét szembe kell néznie a halálos fenyegetéssel. De most legalább van némi elképzelése arról, hogy mi vár rájuk. Van tervük, hogyan ússzak meg anélkül, hogy találkoznának a T-vírus által létrehozott szörnyetegekkel.

Ó, igen, a szörnyek! Még mindig élénken emlékezett az Umbrella által létrehozott mutáns gyilkológépre, a Zsarnokra. A masszív, darabokból összerakott test, a hideg, élettelen tekintet, a gyilkos karmok, amelyek játszi könnyedséggel szaggatták fel a leszállópálya betonját... *Afenébe, bármilyen óvatosak leszünk, elképzelhető, hogy itt is összefutunk valami hasonlóval!*

Mintha ez nem lenne éppen elég, valószínűleg egy Nicolas Griffith nevű elmebeteg zsenivel is találkozni fog-

nak. Bele se mert gondolni, hogy Griffith a T-vírus milyen új alkalmazási területeit tárhatta fel.

Úgy döntött, már épp eleget gondolkodott, legfőbb ideje, hogy pihenjen egy kicsit. Lehunyta a szemét, kezét lazán összefonta a hasa előtt. A légzésére koncentrált, szándékosan lelassította, és elkezdett száztól visszafelé számolni. Ebben a meditációs technikában még sosem csalódott.

... 99, 98, *Dr. Griffith, David, STARS, Caliban*...

Mielőtt elérte a kilencvenhetet, elaludt. Sebesen cikázó, puskát markoló árnyékokról álmodott.

5. FEJEZET

Nicolas Griffith a világítótorony nyitott, felső teraszán üldögélt - ugyanúgy, ahogy a kísérletsorozat kezdete óta eltelt minden egyes reggelen. A tengerből méltóságteljes lassúsággal kiemelkedő napkorongot nézte, és megborzongott a gyönyörtől. El sem tudott képzelni felségesebb és bizsergetőbb látványt, mint a napkelte. A lustán görgő, fekete hullámok szürkére változtak; az égbolt fokozatosan kivilágosodott. Az öblöt szegélyező sziklaszirtek lassan alakot öltöttek, a sós, párás hajnali szellő felvitte a toronyba az ébredő sirályok éhes rikoltásait. Aztán, ahogy a nap a horizont fölé kukucskált, első, tétova sugarai mély azúrkék színűre festették a szürkén hömpölygő óceánt. A látvány az újjászületés és a világ végtelenségének érzését sugallta. Az éltető sugarak nappali fénybe burkolták a partvidéket, mintha gyengéden simogató élőlények lennének.

Simogatás? Az óriás néhány óra múlva könnyörtelen erővel perzseli majd a partot. Hajnali gyengédsége altatás volt, a tettetett gyengédséget égető sugárözön, és aszaló hőség fogja követni.

Ez persze nem csökkentette a látvány élvezeti értékét. Az ember gyönyörködik a napkeltében - még akkor is, ha tisztában van azzal, hogy hazug színjáték az egész. Ez van, így kell elfogadni.

Griffith mindig végignézte, ahogy a nap a horizont fölé emelkedik, csak ezután kezdte meg napi tevékenységét. A virradat szikrázó szépségében való gyönyörködés napi rutin volt számára, és egyben olyan esemény, ami az idő elkerülhetetlen múlására figyelmeztette, ami emlékeztetette arra, hogy a Föld nevű bolygó fáradhatatlanul halad galaktikus ösvényén, és ügyet sem vet a felszínén rohangáló kis senkik álmaira.

Egyszerű lények, mint én magam, de van egy rendkívül fontos, mondhatni döntő különbség közöttünk. Én tudom, mennyit érnek az álmaim.

Ahogy a lángtengerben fürdő nap a tenger fölé emelkedett, Griffith felállt és áthajolt a korlát fölött. Gondolatban már a napi teendőivel foglalkozott. Végre befejezte a Leviatán-sorozaton végzett átkozottul unalmas munkát, és készen állt arra, hogy behatóbban foglalkozzon a doktorokkal. Mindhárman jól reagáltak a változásokra. Mióta megkezdte az enziminjekciós kezelésüket, sejtteik degenerálódásának mértéke jelentősen csökkent. Eljött az idő a kísérlet végső fázisának megkezdésére. Elhatározta, a közeljövőben a különböző szituációkban tanúsított viselkedésükkel fog foglalkozni. Egy héten belül készen áll majd arra, hogy áttörje korlátait, és kiterjessze hatalmát a telep túli területekre.

Kiterjesztés. Kitakarítás.

Friss, sós szellő borzolta szürke haját; a parti sirályok harciasán rikoltoztak, miközben megkezdték reggeli vadászataikat. Az éles, metsző hangok kizökkentették a gondolataiból, cselekvésre késztették. A Trisquadokat be kell vinni, mielőtt a dögevő, agresszív madarak elérik a telep területét. Már több egység komoly sérüléseket szenvedett, és Griffith egyiküket sem akarta kitenni semmilyen veszély-

nek a tökéletesítés végső fázisainak végrehajtása előtt. Ha az egységek elveszítik a szemüket, alkalmatlanná várnak az őrfeladatok ellátására.

Különös, milyen sokáig tart! Senki sem jön. Ha Dr. Ammon gálád terve sikerrel járt volna, már rég itt lenne valami. Ezek szerint nem ért el komoly eredményeket.

A gondolat kellemetlen emlékeket idézett fel benne. Ködös, vörös és forró képek jelentek meg előtte. A hőség szinte perzselt; elterült testek a lángoló napsütésben, a sötétben a parthoz csapódó hullámok döreje... Gyorsan elűzte a látomást. Emlékeztette magát, hogy mindez már a múlté. Arról nem is beszélve, hogy csak azt tette, amit tennie kellett.

Behátrált a toronyba, és elindult lefelé a spirális lépcsőn. Menet közben felborzolódtott haját simítgatta. Cipője talpa hangosan csattogott a fém lépcsőfokokon, a hang üresen visszhangzott a magas épületben. Élete legokosabb döntése volt, mikor megszerezte magának a telepet. Kezdte élvezni a korlátlan hatalom apró örömeit. Akkor evett, amikor akart, és azt, amit akart. Akkor dolgozott, amikor jólesett, és senki sem jártatta a pofáját amiatt, hogy reggeleit a világítótorony tetején tölti. Azelőtt állandóan elfoglalt volt, mindig rohannia kellett. Erőszakosan ragaszkodtak a kiszabott feladatok elvégzéséhez, szigorú időbeosztást kényszerítettek rá. A napirendet ráadásul hihetetlen ostobasággal állította össze valamelyik elmebeteg. Étkezési idő ettől-eddig. Munkaidő ettől-eddig, alvásidő ettől-eddig. Hogy az ördögbe lenne képes az ember lélegezni, gondolkodni, alkotni, teremteni ilyen körülmények között?

Sokat szenvedett. Vég nélküli megbeszéléseken való részvételre kárhoztatták, hallgatnia kellett pitiáner társai üres

locsogását, amikor Birkin T-vírusáról fantáziáltak. Agyondolgozta magát, mire az Umbrella megrendelésére kifejlesztette a Trisquadokat, és szinte maradéktalanul elégedett volt az eredménnyel. A sikerek szinte teljesen elfeledtették a SM7-es program csúfos kudarcát. Ezek az idióták saját arroganciájuk miatt képtelenek nagyobb távlatokban gondolkodni.

Egy Trisquad egység nem egyéb, mint egy fegyverrel ellátott test. Ennyi és nem több. Őrző-védő célokra hasznosíthatók, de elméjük minden, csak nem briliáns. Az igazat megvallva ez nem is fontos.

Jóllehet tudatosan ellenállt a kísértésnek, és nem engedte, hogy sikere a fejébe szálljon, Griffith megengedett magának néhány pillanatnyi büszkeséget, amikor elérte a lépcső alját és a kijárat felé indult. Ő úgy tekintett a T-vírusra, mint alapanyagra. Egy nyers, de hatékony ugródeszka valami nagyobb dolog felé. Izolálta a fehérjéit, sikerült újjászerveznie a nukleokapszidokat. Az ő teremtménye már nem fajspecifikus, bármit képes megfertőzni, támadóképességének variációi kiszélesedtek.

Igen, megtalálta a megoldást. Megtalálta a megoldást az ellen az ártalom ellen, amelyet emberi fajnak neveznek. Sikert ért el. Szenvedés, görcsölés, erőszak nélkül.

Mosolyogva lépett ki a torony ajtaján. A parton megtörő hullámok robaját hallgatta, miközben lassan a hálótermül szolgáló épület felé haladt. Elegendő mennyiségű anyag áll rendelkezésére ahhoz, hogy megfertőzze egész Észak-Amerikát. A vírus néhány nap alatt szétterjed, és attól fogva az evolúció más mederbe terelődik. Kialakul az új világrend, átrendeződnek az erőviszonyok. A gyenge szellemiség elpusztul a helyes ösztönök uralma alatt. És amikor vége lesz, a felkelő nap egy egészen más világot

áraszt majd el fényével. Egy olyan világot, amelyet békés és engedelmes emberek laknak.

Vegyük el az ember azon képességét, hogy válasszon a rendelkezésére álló lehetőségek között, és az elméje szabaddá válik, tiszta, üres palatáblává, amelyre bármit felírhat a szakértőkéz. Megfelelő idomítással engedelmes háziállattá válik, idomítás nélkül pedig olyan barommá, ami ártalmatlan és békés, mint egy kiséger. Népesítsd be a Földet ilyen állatokkal, és csak az erős éli túl...

Belépett a hálóterem előszobájába, és mosolyogva felkapcsolta a villanyt. Az orvosai az asztal mellett ültek, lehunyt szemmel, pontosan ott, ahol hagyta őket. Pompás! Idomítatlan alanyokon futtatta végig a tesztekét, és ez a három próba kielégítőnek bizonyult. Megfertőződtek az általa létrehozott vírustörzsszel, és már közel álltak ahhoz, hogy olyan lénnyé váljanak, amilyen az új világ embere lesz majd.

Az én kis háziállataim. Ha úgy tetszik, a gyermekeim.

A telepet eredetileg olyan biofegyverek létrehozására tervezték, mint a Trisquadok, vagy az SM7-esek, de arra is alkalmas volt, hogy emberi tesztalanyokon mérjék a logikai és mindenféle mentális képességeket. A bunkerekben számos készülék volt, amit felhasználhatott. Rendelkezésre állt a félhülyék számára kifejlesztett színfelismerő teszttoi kezdve egy csomó feladvány, egészen a magasabb rendű feladatok megoldására is alkalmas egységek tesztelésére kitalált komplex kirakósjátékokig. Nem igazán hitt abban, hogy doktorai képesek lennének megoldani akár a legalacsonyabb szintű feladatokat, ám reakcióikat figyelve értékes tapasztalatokat nyerhetett, különösen azon tesztek során, amelyeknél valamilyen lelki megterhelésnek tették ki az alanyokat.

Gondolkodnak, de képtelenek dönteni. Működnek, de inputok nélkül egyetlen lépést sem tesznek. Vajon milyen messzire jutnának el, meddig maradnának életben az én útmutatásom nélkül?

Ahogy megközelítette az asztalt, Dr. Athens kinyitotta a szemét, talán azért, hogy lássa, valami fenyegető jön-e felé. A három közül Tom Athens volt a legerősebb. Valószínűnek tűnt, hogy az egykori viselkedéskutató életben maradna, ha gazdája szélnek eresztené az új világban. Valójában ő állt elő a hármasság ötletével, a Trisquadokkal. Makacsul kitartott véleménye mellett, hogy az általa kiképzett egységek sokkal hatékonyabban tevékenykednek kis csapatokba szervezve. Igaza lett.

Thurman és Kinneson doktorok moccanás nélkül üldögéltek. Griffith észrevette, hogy egyikük felől förtelmes bűz árad. Fejcsóválva nézett az asztal alá. Gyanúja megerősítést nyert: Dr. Thurman nadrágján nedves folt éktelenkedett.

Összeszarta magát. Már megint.

Griffith szinte szánalmat érzett Thurman iránt, de ennek helyét hamar elfoglalta az ingerült undor. Thurman korábban is komplett idióta volt. Elég jó biológusnak számított, de olyan nevetségesen szűk látókörű volt, mint a többiek együttvéve. Személyesen felügyelte az SM7-esek fejlesztését, és amikor kiderült róluk, hogy irányíthatatlanok és kiszámíthatatlanok, a világon mindenkit hibáztatott, kivéve persze saját magát. Ha valaki megérdemli, hogy saját piszkában dagonyázzon, az Louis Thurman. A dolog csak egyetlen ponton hibázott, de ez a csekélyesség alaposan elrontotta a játék élvezetét. A doktor ugyanis képtelen volt felfogni, hogy milyen szánalmas és visszataszító az a lény, ami belőle lett.

Nélkülem egyetlen napig sem élne.

Griffith felsóhajtott, és hátrébb lépett az asztaltól.

- Jó reggelt uraim!

A három ember egyszerre fordította a fejét, hogy ránézen, a szemük éppoly üres és kifejezéstelen volt, mint az arcuk. Fizikailag eltértek egymástól, mégis szinte kísértetiesen hasonlóvá tette őket vonásaik ernyedtsége, szemük lassú mozgása.

- Úgy látom, Dr. Thurman kiürítette a beleit - szólt Griffith. - A saját szarában kotlik. Ez vicces, nemdebár?

Mindhárman szélesen vigyorogni kezdtek, sőt Dr. Kinneson felvihogott, ő kapta meg utolsóként a fertőzést, így ő szenvedett legkevésbé a szövetpusztulástól.

*A megfelelő útmutatással talán még emberré formálható.
Ha akarnám...*

Griffith előhúzta a zsebéből a rendőrsípot, és Athens elé tette az asztalra.

- Dr. Athens, emlékeztesse a Trisquadokat a kötelességeikre. Gondoskodjon fizikai szükségleteikről, és küldje őket a hűtőkamrába. Mikor végzett, menjen a kávézóba, és ott várjon.

Athens felkapta a sípot, felállt, és kísértalt a szobából. Lépteit végigkopogtak a folyosón, a hálóépület másik kijáratára felé. Griffith tudta, a síp hangjára leállnak a csapatok, és összegyűlnek a megszokott helyükön. Négy Trisquad állt szolgálatban, összesen tizenkét katonával. Beosztásuktól függően a kerítés mentén őrzáratoztak, a fák között, vagy a bunkerek környékén ólálkodtak. Úgy lettek kiképezve, hogy nagy ívben kerüljék el a tábor északkeleti részét, ahol a világítótorony és a lakóépület állt. Griffithnek be kellett látnia, hogy saját szerepkörükben tényleg nagyon hatékonyak bizonyultak. Az Umbrella katonákat akart, akik gondolkodás nélkül végrehajtanak bármilyen paran-

csot, lelkipurdalás nélkül, könnyörtelenül gyilkolnak, és addig harcolnak, amíg szó szerint darabokra esnek. A T-vírus alkalmas volt ilyen harcosok létrehozására, ráadásul Griffithnek sikerült felgyorsítania az amplifikációs időt. Néhány óra alatt létre lehetett hozni az egységeket. Ha pedig már kiképezték őket, a Trisquadok gyilkológépekké váltak, bár még mindig nem voltak tökéletesek. A hőmérsékleti problémákat egyelőre nem sikerült megnyugtatóan megoldani. Az utóbbi napok hóhullámai miatt ki tudja, mennyi ideig lesznek még életképesek...

Griffith újra Dr. Thurmanra fordította figyelmét. A doktor még mindig vigyorgott, a bűz undorító hullámokban áradt szét a szobában. Úgy ült ott, mint egy duci csecsemő. Még kinézetre is egy babára hasonlított. Kövérkés és kopasz, mosolya éppoly ártatlan és büntelen volt, akár egy gyermeké.

- Dr. Thurman, menjen a szobájába és öltözzön át. Zuhanyozzon le, és vegyen fel tiszta ruhát, majd menjen a barlangokba, és etesse meg a SM7-eseket. Miután befejezte, menjen a kávézóba, és ott várjon.

Thurman felállt, és Griffith meglátta, hogy a székén nedves folt sötétlik.

Krisztusom!

- Vigye magával a székét - sóhajtott fel Griffith -, és hagyja a szobájában.

Miután a férfi elment, Griffith leült Alannel szemben. Hirtelen fáradtnak érezte magát. A korábban érzett büszkeség már elillant, hideg üresség maradt csak a helyén.

A gyerekeim. A teremtményeim...

A vírus olyan csodás, olyan tökéletesen tervezett volt, hogy amikor először meglátta, elbőgte magát. Hónapokon keresztül fejlesztette, tanulmányozta, és évekbe telt, mire

elkülönítette fehérjéit. Aztán létrejött az első találkozás a mikrokamerán keresztül...

Mialatt a többiek kéjelegve nézegették kis háborús játékaikat, ő megtalálta az ösvényt egy új kezdet felé.

És talán értékelték azt, amit én tettem? Felfogta bármelyikük is, hogy milyen döntő dolgot találtam? Ez a féreg beszarik, mint egy gusztustalan gyerek, mint egy majom. Alábecsülik a munkámat, az egész életemet...

Griffith ránézett Alan Kinnesonra. Alaposan szemügyre vette csinos arcát, kifejezéstelen szemét. Dr. Kinneson némán bámult rá, arra várva, hogy megmondja neki, mit tegyen. Valaha neurológus volt. A szobájában akadt néhány kép a feleségéről és egy csecsemőről. Egy kisfiú fényes, gyönyörű mosollyal...

Griffith zavaros agyába egy pillanatra visszatért a józan ész. Hirtelen megrázkódott. Szörnyű, megrendítő villám cikázott el a szeme előtt, megszárdult, hangok ezrei sikoltottak ostobán a valóság hasadékain át.

Aztán visszatért igazi énjéhez. Nem hagyhatja, hogy eluralkodjon rajta a pánik. Neki küldetése van! Meddig menjen még a világ a jelenlegi útján? Hányan fognak még sáros tócsákban fetrengve éhen halni? Milliók? Billiók?

- Mi van, ha tévedek? - suttogta Griffith. - Alan, mondja nekem azt, hogy nem tévedek, és amit teszek, arra jó okom van...

- Ön nem téved - mondta Dr. Kinneson higgadtan -, és amit tesz, arra jó oka van.

Griffith rámeredt.

- Most mondja azt, hogy a felesége egy ócska kurva.

- A feleségem egy ócska kurva - közölte azonnal, nyugodt hangsúllyal Kinneson.

Griffith mosolygott, és félelmei elolvadtak.

Nézzük csak, mit hoztam létre. Ez egy ajándék. A teremtményem ajándék az egész világnak. Egy esély, hogy az ember újra erős legyen, és fájdalommentes, békés halál várjon a Louis Thurman féle lényekre. Még ez is jobb, mint amit megérdemelnek...

Az az igazság, hogy túl keményen dolgozott. Kifárasztotta magát, és a túlterhelés megtette hatását. Minden zsenialitása ellenére ő is csak ember, de nem engedheti meg magának, hogy testének problémái befolyásolják elméjét. Ma nem lesz több teszt. Ehelyett azzal tölti a napot, hogy előkészíti az anyagot és felkészíti magát a nagy napra.

Holnap napkeltekor Dr. Griffith a szélre bízta ajándékát!

6. FEJEZET

Karen Driver magas, karcsú nő volt. Harmincas éveinek elején járhatott, rövid, szőke frizurát viselt. Viselkedése, magatartása a komoly üzletasszonyokra emlékeztette Rebeccát. Kicsiny otthonában fegyelmezett rend és makulátlan tisztaság uralkodott. A Rebecca számára kiválasztott ruhák praktikusak és kényelmesek voltak. Sötétzöld póló, színben hozzá illő, ropogós frissességű sportnadrág, fekete gyapjúzokni és fekete gyapjú fehérnemű. Még a fürdőszobába is Karen személyiségét tükrözte: a fehér falakat üvegpolcok szegélyezték, minden takaros rendben, rendeltetésének megfelelően csoportosítva állt.

Törvényszéki szakértőt vártál, helyette megismerkedél egy rendmániással...

Rebecca rögtön büntudatot érzett a gondolat miatt. Karen szívélyesen fogadta, sőt a maga módján barátságosan. *Talán csak gyűlöli a rendetlenséget.*

Rebecca a kád szélén üldögélt, és a kissé hosszú nadrágot próbálta feljebb hajtani. Hihetetlen megkönnyebbülést jelentett, hogy megszabadult átizzadt, koszos ruháitól. Ráadásul ahhoz képest, hogy mindössze néhány órát aludt, bámulatosan tiszta fejjel ébredt. David autót bérelt a reptéren, és a kora reggeli órákban találtak egy olcsó motelt. Betámolyogtak szobáikba; Rebecca olyan fáradt volt,

hogy csak lerúgta a cipőjét, és azonnal bekúszott az ágyba. Valamivel tíz óra előtt ébredt fel, letusolt, és idegesen várt, míg David bekopogott hozzá.

Hallotta, hogy kinyílik majd becsukódik az ajtó. Új hangok lebegtek a levegőben. Belebújt magas szárú sportcipőjébe, bekötötte, és közben érezte, hogy ismét úrrá lesz rajta az izgatottság. A csapat összegyűlt. Közeledett az indulás pillanata, és ez a felismerés kissé idegesítő'en hatott rá. Az előző este folyamán átélt gyilkos támadás mintha egy másik életében történt volna, bár azóta alig telt el tízegynéhány óra.

És néhány óra múlva az egésznek vége lesz. Ami a kettő között történik, az aggaszt engem. David és csapata nem volt ott a kastélynál. Nem látták a kutyákat, a kígyókat, azokat a természetellenes szörnyeket az alagutakban, és nem látták a... a Zsarnokot.

Rebecca félretolta a szörnyű emléket, majd felállt. Felmarkolta szennyes ruháit a padlóról, és a repülőn kapott üres zacskóba tömte. Semmi oka feltételezni, hogy a Caliban-öbölben ugyanezzel kell szembenéznük, és ha aggodik emiatt, ha előre elkezd rettegni, az a világon semmin sem változtat! Megállt a tükör előtt, egy hosszú percig tanulmányozta a rábámuló fiatal lány feszült vonásait, majd az ajtóhoz sétált. A nappali felé indult, bekukkantott a fényesre sikált konyhába. Már menet közben meghallotta David ütemes beszédét, alighanem az előző napi eseményeket foglalta össze.

- ... mondta, hogy ma reggel rácsörög egy pár barátjára. A csapat többi tagja megpróbál kapcsolatba lépni az FBI egyik ügynökével. Közvetítőket keresnek, hogy valamiképpen beindítsanak egy vizsgálatot. De ehhez nekünk feltétlenül valamilyen kézzelfogható és egyértelmű bizonyíték-

kal kell előállnunk. A raccooni stáb csak akkor lép akcióba, ha mi jelentkezünk, hogy végrehajtottuk a küldetést, és a kezünkben van az anyag.

Rebecca besétált a szobába. David befejezte az összefoglalót. Mindenki a lány felé fordult. Karen egy alacsony, füstűveg tetejű dohányzóasztalka mellett foglalt helyet. David állva magyarázott, vele szemben két férfi ült a kanapén.

David bátorítóan mosolygott, mindkét férfi felugrott, és odalépett Rebeccához, hogy bemutatkozzon.

- Rebecca, az úr Steve Lopez. Steve a mi számítógépzse-nink, és a legjobb mesterlövészünk.

Steve rávigyorgott. Bár mosolya kissé meglepettnek tűnt, tökéletesen illett szinte kisfiús vonásaihoz. Fehér fogai szinte világítottak, arca napbarnított, a haja fekete volt. Sötét szeme élénken, jókedvűen csillogott. Talán csak néhány centivel volt magasabb, mint a lány.

Nem lehet sokkal idősebb nálam...

Steve tekintete nyílt és barátságos volt. A körülmények ellenére Rebecca azon kapta magát, hogy azt kívánja, legalább megfésülködött volna, mielőtt kijött a fürdőszobából.

Röviden és tömören: ez egy dögös hapsi, na!

- Ez az úr itt John Andrews, a kommunikációs szakértőnk és felderítőnk.

John bőre mahagónibarna volt, és bár nem viselt szakállt, valami miatt Barryre emlékeztette Rebeccát. Masszív testfelépítése, száznyolcvan centi körüli magassága, feszülő, duzzadó izomzata lehetett a hasonlóság alapja. Meleg, sugárzó mosolyt küldött a lány felé, fogsora szinte szikrázott.

- A hölgy Rebecca Chambers, biokémikus és szanitéc, a raccooni STARS kiemelkedő képességű tagja - mondta David, minden gúny nélkül. Rebecca enyhén elpirult.

John elengedte a lány kezét, és mosolyogva megkérdezte:

- Biokémikus? Azt a mindenit! Hány éves vagy? Te még biztos bevallhatod!

Rebecca visszamosolygott, látta a huncut szikrát a férfi szemében.

- Tizenennyolc. Meg egy kicsi. Úgy tíz hónap.

John mély, torokhangon felnevetett, miközben visszaült a helyére. Steve-re nézett, majd ismét a lányra.

- Akkor az lesz a legjobb, ha óvatosan kezeled ezt a Lopez gyereket - mondta, majd mókásan lehalkította a hangját, és fojtottan dörmögte: - Épp most lett huszonkettő. És épp most szakított vele mind a négy menyasszonya...

- Szállj le rólam, vénember - mordult fel Steve, de kissé elpirult. A lányra nézett, és a fejét csóválta. - Nézd ezt el Johnnak! Évek óta azt képzelem, hogy van humorérzéke, és hiába mondjuk neki, hogy téved.

- Az a drága jó édesanyád például kimondottan vicces fiúnak tart! - lőtt vissza John, de mielőtt igazán belemerülhetek volna egy szellemdús adok-kapok párbajba, David felemelte a kezét.

- Jól van srácok, bemutatkozásul ennyi talán elég is lesz - mondta szelíden. - Csak pár óránk van, hogy kitaláljuk, mit tegyünk a nap folyamán. Vágjunk bele, jó?

Rebecca megéreztte, hogy Steve és John ugratása üdvözlő jellegű volt. Arra szolgált, hogy egy kicsit feloldják benne a feszültséget. A két férfi próbálkozása sikeres volt, máris kezdte magát a csapat tagjának érezni. De annak is örült, hogy látta a komoly, elszánt kifejezést az arcokon, ahogy David felé fordították figyelmüket. Valamennyien Trapp kezét figyelték, amint előhúzta a Trenttől kapott papírokat. Jó érzés volt tudni, hogy ők is profik.

De hát számít ez? A raccooni STARS is csupa profiból áll, és bár ezúttal tudatában vagyunk annak, miféle kutatásokat

végez az Umbrella, lesz-e valami különbség? Mi van, ha a vírus mutálódott, és még mindigfertőzőképes? Mi lesz, ha oda-bent hemzsegnek a Zsarnokok... vagy valami még rosszabbul találkozunk?

Rebecca nem tudott válaszolni a kitartó, belső hangoska suttogásaira. Davidre próbált koncentrálni, és ismét figyelmeztette magát, hogy aggodalmai és félelmei egyetlen lépéssel sem viszik közelebb a megoldáshoz. Emellett forrón remélte, hogy életének második bevetése nem az utolsó lesz.

David megkezdte az eligazítást. Űgy beszélt, mintha Rebecca a csapat régi tagja lenne, és semmit sem próbált szépíteni.

Miért is tenné?, gondolta a lány. Ők profik, én meg pontosan tudom, mi várhat ránk egy Umbrella-telepen.

- Tehát, a célunk az, hogy bejussunk a komplexumba, összeszedjük minél több, az Umbrella illegális kutatásait igazoló bizonyítékot, és kijussunk onnan a lehető legkisebb felfordulással és bajjal. Minden egyes lépést alaposan megfontolunk, és ha valakinek kérdése, vagy javaslata lenne az ügy intézését illetően, nem számít, mennyire jelentéktelen, hallani akarom. Értve vagyok?

Minden fej bólintott. David megköszörilte a torkát és folytatta.

- Már felvázoltunk néhány lehetséges forgatókönyvet. Nagyjából tudjuk, mi történhet odabenn, és valamennyien olvastátok a cikkeket. Azt javaslom, hogy még egyszer vizsgáljuk meg, hogy mi történhet baj esetén. Tapasztalataink szerint az Umbrella komoly erőfeszítéseket tett

annak érdekében, hogy eltitkolja a Raccoon Cityben lezajlott eseményeket, és nincs okunk feltételezni, hogy itt más-képp lesz. Mivel valószínű, hogy elrabolták vagy megölték a területükre tévedő halászokat, vélhetőleg itt is mindent megtesznek annak érdekében, hogy tevékenységük titokban maradjon. Ebben látom a legfőbb veszélyforrást. Ezek az emberek semmitől sem riadnak vissza, ha attól kell tartaniuk, hogy lelepleződnek.

- Miért nem küldött ide senkit az Umbrella, hogy eltüntesse a terhelő bizonyítékokat? - kérdezte John.

David megrázta fejét.

- Ki mondta, hogy nem tették meg? Lehet, hogy már mindent elvittek onnan, és mi nem találunk semmit a világon. Ebben az esetben összevonjuk erőinket a raccooni csapattal, aztán majd meglátjuk, mi lesz.

Valamennyien bólintottak. David nem tért ki nyilvánvaló dolgok ecsetelgetésére, nem mondta ki nyíltan legfőbb aggodalmát. Nem zárható ki, hogy a vírus még fertőző. Valamennyien tisztában voltak vele, hogy ez bizony nagyon is reális lehetőség. David azt tervezte, hogy ezt a részt majd Rebecca fejtí ki bővebben.

A térképre sandított, és mielőtt a következő témakörbe belevágott volna, felsóhajtott.

- Akkor most a megközelítésről - mondta. - Ha lenne felhatalmazásunk erre az akcióra, mehetnénk helikopterrel, vagy egyszerűen átugranánk a kerítésen. De ha még vannak emberek odabenn, és megszólal a riasztó, az egésznek vége lesz, mielőtt elkezdődhetett volna. Mivel nem akarjuk megkockáztatni, hogy felfedeznek, a legjobbnak az tűnik, ha a tenger felől közelítjük meg a telepet. Használhatnánk az egyik rohamcsónakot, mint tavaly nyáron, a tanker elleni akció során.

Karen vékony hangon szólalt meg.

- Gondolod, hogy a figyelő-riasztó rendszer nem terjed ki a kikötőre?

David megérintette a térképet, ujját a kerítést jelző szagatott vonal alá tette, a teleptől délre.

- Őszintén szólva egyáltalán nem tartom ésszerűnek, hogy a kiépített rakpart felől közelítsünk. Ha itt megyünk be és elhaladunk a móló mellett - az öböl vonala mentén felfelé húzta az ujját -, innen beláthatjuk a telep egész területét, és ha valahol itt szállunk partra, elrejthetjük a rocsót a világítótorony alatti kisebb-nagyobb öblök, üregek valamelyikében. Ha jól vettem ki az egyik olvasmányomból, van itt egy természetes ösvény, ami a sziklafal aljától indul, és a világítótoronyhoz vezet. Ezen keresztül kellene megpróbálkozni a behatolással. Ha az ösvényen akadályba ütközünk, visszavonulunk és egy másik úttal próbálkozunk.

- Nem lesz a rocsó túl feltűnő? Mi van, ha valaki éppen sétál a parton? - kérdezte Rebecca.

David megrázta a fejét. Az exeteri STARS az előző nyáron már használta a csónakokat egy éjszakai bevetés során, ezekkel közelítettek meg egy terroristák által elfoglalt óriástankert. A hajóablók azzal fenyegetőztek, hogy ha nem teljesítik követeléseiket, a tengerbe zúdítják a hajó által szállított, legalább százezer tonna nyersolajat.

- A csónak matt fekete, a hajtómű pedig a vízvonaltól van. Néma csendben üzemel. Ha szürkület után megyünk, gyakorlatilag láthatatlanok leszünk. A másik előnye ennek a megközelítésnek, hogy ha a telep... khm... problémásnak látszik, késedelem nélkül leléphetünk onnan.

David elhallgatott és várt. Nem akarta sürgetni őket, hagyta, hogy nyugodtan gondolják végig az elhangzottakat. Csapata kiváló katonákból állt, de ebben az akcióban mindenki önként vett részt. *Ha bármelyiküknek komoly kétélyei vannak, akkor az a legjobb, ha most elmondják*, gondolta. Emellett természetesen minden egyéb javaslatra is nyitott volt.

Tekintete átsuhant Rebecca fiatalos arcán. Láta a fürgé pillantású, barna szemekben a jó STARS ügynökre jellemző odaadó elszántságot, és azt is, hogy a lány elmélyülten elemzi magában a tervet. Kezdte megkedvelni Rebeccát. Ennek nem csak az volt az oka, hogy jó hasznát veszik az akcióban. Volt benne valami magától értetődő nyűtság, ami vonzotta. A lány természetességét, szinte gyermeki tisztaságát jólesett összevetni az utóbbi időben megtapasztalt gyalázatos árulással. Élő példája volt annak, hogy lám, vannak még jó emberek.

David hirtelen rájött, hogy mekkora nyomás alatt volt az utóbbi időben, és milyen fáradtan kell végigcsinálnia az akciót. Éneikül is nehezere esett koncentrálnia, így inkább félresöpörte a gondolatot.

Szedd össze magad, ember! Ez nem az az idő, amikor filozofálni lehet...

- És most a részletekről - mondta. - Ha bejutottunk, követjük ezt a cikkcakkos vonalat, végig a telepen, lehetőleg a sötét területeken mozogva.

Mutatóujjával kijelölte az egyes útvonalakat.

- John és Karen felderíti ezt a területet, próbálnak a laboratórium nyomára bukkanni. Ezzel együtt megpróbálják kideríteni, hogy mi történhetett. Steve és Rebecca ebben az irányban tájékozódik, én pedig erre. Mihelyt megtaláljuk a labort, összegyűlünk. Rebecca már tudja, milyen jel-

legű anyagokat kell keresnünk. Ha a komputerrendszerük üzemképes, Steve letámadja, és megpróbálja kihozni belőle amit lehet. Mi, többiek ezalatt fedezzük őt. Amint megszerezük az információkat, azon az úton jövünk ki, amerre bementünk.

Felkapta a Trenttől kapott lapot, amelyen a rejtélyes, érthetetlen mondatok sorakoztak, és meglobogtatta.

- Rebecca egyik csapattársa már találkozott Mr. Trenttel. Az ő véleménye szerint ez fontos lehet. Segítségünkre lehet tervünk végrehajtásában. Valószínűleg valamiféle útmutatás, ezért azt szeretném, ha valamennyien még egyszer megnéznének, mielőtt belevágunk. Az igazat megvallva fogalmam sincs, mit jelent, de alkalomadtán hasznos lehet.

- Tehát megbízhatunk benne? - kérdezte Karen. - Már úgy értem, ebben a Mr. Trentben.

David homlokráncolva nézett rá. Nem igazán tudta, mit válaszoljon.

- Úgy tűnik, ez az ember valamilyen oknál fogva a mi oldalunkon áll. Azt mondanám tehát, hogy igen. Rebecca felismert egy nevet a listán. Egy olyan emberét, aki korábban híres víruskutató volt. Az információ valószínűleg megbízható!

Ez nem volt egészen egyenes válasz, de nem mondhattott mást.

- Van valami esélye annak, hogy elkapjuk a fertőzést? - kérdezte Steve halkán.

David félrehajtott fejjel nézett Rebeccára.

- Azt hiszem, te jössz. Azt szeretnénk hallani, mire számíthatunk odabenn...

A lány bólintott, és a csapat felé fordult.

- Azt pontosan én sem tudom megmondani, hogy mi vár ránk a telepen. Mivel a csapatomat levették az ügyről,

nem férhettem hozzá a szövetmintákhoz, tehát nem tudtam lefuttatni semmilyen tesztet. De ami a hatásmechanizmust illeti, eléggé nyilvánvalónak tűnik, hogy a T-vírus egy mutagén, sejtszinten változtatja meg a gazdaszervezet kromoszómáinak felépítését. Fajok között is fertőz! Szaporodik növényekben, emlősökben, madarakban, hüllőkben. Néhány fertőzött teremtmény hihetetlen mértékű testnövekedést produkált, és valamennyi lény viselkedése erőszakos jellegű lett. És ez nagyon enyhe kifejezés! Néhány, a kastélyban látott feljegyzés alapján azt mondanám, hogy a vírus valamilyen módon befolyásolja az agy kémiai tulajdonságait, legalábbis az embereknél, és egyfajta szkizofrén pszichózist indukál. Valószínű továbbá, hogy a fájdalomközpontot is blokkolja. A fertőzésen átesett emberi áldozatok gyakorlatilag alig reagáltak a beléjük lőtt lövedékekre! És jóllehet fizikai értelemben véve rohadtak, testszöveteik szétestek, nem látszott rajtuk, hogy bármit is éreznének...

A fiatal biokémikus elhallgatott, talán feltoluló emlékei miatt. Különös módon, hirtelen évekkel öregebbnek látszott a koránál. Megköszörülte a torkát, és folytatta.

- A fertőzés a kastélyban valószínűleg a levegőn keresztül terjedt. Valami laboratóriumi eszköz szétterhetett vagy tönkremehetett, nem tudjuk biztosan. Én személy szerint nem tartom valószínűnek, hogy szándékosan idézték elő a fertőzéseket. A tudósok majdnem bizonyosan injekció formájában használták a genetikai kísérletek során. Továbbá, mivel egyikünk sem betegedett meg, a helyszínen járt tűzoltók és egyéb vizsgálóbizottságok tagjai sem kapták el, azt hiszem, nem kell aggódnunk amiatt, hogy belélegezhetjük.

- Amire viszont nagyon oda kell figyelnünk, az ottani emberekkel és tárgyakkal való érintkezés, és ezalatt bár-

milyen jellegű érintkezést értek, ezt nem győzőm elégszer hangsúlyozni. Ez a vírus rendkívül agresszív, nagyon gyorsan szaporodik, ha bejutott a vérkeringésbe. A vírushordozó szervezetéből származó egyetlen vércsepp, vagy bármilyen más testváladék százmillió vírust tartalmazhat. A legjobban felszerelt laborra, és képzett biofegyver-szakértőre lesz szükség ahhoz, hogy pontosan megértsük támadási, szaporodási stratégiáját, de ismétlem: minden testi érintkezés kerülendő. Nem szép illet mondani, de egy kis szerencsével mostanra már valamennyi fertőzött halott lehet, vagy legalábbis cselekvésében erősen korlátozott kripli.

Feszült csend telepedett a szobára. A csapat tagjai a Rebecca által elmondottakat emésztették, és a lehetőségeket mérlegelték. David látta rajtuk, a lehetséges emberi áldozatok említése felkavarta és megrázta őket, és nem volt könnyű szembesülni a rájuk váró rettentő fertőzés lehetőségével sem.

Istenem, mit gondoltak azok az emberek? Hogy tudják elviselni saját magukat? Hogy képes valaki egy ilyen kórokozóval szándékosan megfertőzni bárkit vagy bármit?

Erről valami más is az eszébe jutott. Ő hogy lesz képes elviselni magát, hogyan fogja feldolgozni a helyzetet, ha a csapat valamelyik tagja megfertőződik? Már korábban is vezetett olyan küldetéseket, amelyek során a vezetése alatt álló emberek megsebesültek, és parancsnoki működése során összesen két alkalommal meg is halt valaki. De ez most egészen más lesz. Jelenleg arra készül, hogy saját kezdeményezésére beviszi a csapatot egy olyan területre, ahol egy néma, láthatatlan gyilkos lapul, és ahol nem evilágra való szörnyetegek karmai osztják a halált...

És ez az egész az én fejemre hullik vissza. Erre a küldetésre nincs felhatalmazásunk, minden felelősség engem terhel.

Valóban van jogom megkérni őket, hogy tartsanak velem egy ilyen örült helyre?

- Nos, ez azért jobban hangzik, mint valami tetű nyomozgatás, itt végre történik valami - jegyezte meg John. - Ha időben ott akarunk lenni, rövidesen indulnunk kellene. - Davidre mosolygott. - Te ismersz, szeretem a frankó kis csetepatékat. És valakinek meg kell állítani azokat a faszfejeket, nem igaz?

Nagyjából tudták, mivel állnak szemben. Steve és Karen komoly, határozott arccal bólogatott, John úgyszintén. Rebecca már odahaza, Raccoonban meghozta döntését. Davidét hirtelen elöntötték az irántuk érzett érzelmek. Büszke volt rájuk, büszke volt harci szellemükre, de ezzel együtt féltette is őket. Különös érzés volt, és hirtelenjében nem tudta, mit kezdjen vele. Végignézett rajtuk, minden egyes szempárnál egy századmásodpercet időzött. Kétkedésnek, bizonytalanságnak nyoma sem volt a tekintetekben.

Néhány pillanatnyi bizonytalan csend után frissen bölintott, és az órájára pillantott. Néhány órára lesz szükségük, hogy felkészüljenek, és elérjék az indulás helyét.

- Rendben - mondta. - Belevágunk. Kezdjük azzal, hogy elmegyünk a raktárba, és összeszedjük a holminkat. Ami megbeszélnivaló maradt, azt majd menet közben megtárgyaljuk.

Valamennyien felálltak, és a bejárati ajtó felé indultak. David ismét végignézett rajtuk. Emlékeztette magát, hogy azért teszik ezt, mert ezt *kell* tenniük. Csapatának minden tagja önszántából vállalta, hogy részt vesz ebben a veszélyes akcióban. De azt is tudta, hogy ez sovány vigasz ~~lesz~~, ha a bevetés során bármi balul sül el.

Karen a terepjáró hátsó részében ült, és a táraikat töltötte. Miközben a helyükre dugdosta a kilencmilliméteres lövedékeket, Trent titokzatos üzenetének szavai visszhangoztak fejében.

Ammon üzenete hiteles
kék sorozat
a válasz lesz a belépő'kód
fordítsd meg a betűket
a szivárvány az idő múlásához kötődik
ne számítsd ki
a kék a hozzáférés

Végzett a soros tárral és lerakta a többi mellé. Szórakozott mozdulattal a nadrágjába törölgette olajos ujjait, majd kézbe vette a következő üres tárat. Kellemes szellő söpört át a fülledt levegőjű raktérben, a sós, hűvös tenger illatát hozta. A dzsip az öböl felé vezető út mellett, a tengertől néhány méterre állt. A nap már majdnem a látóhatárra ért, hosszú árnyékok vetültek a poros földre. A parthoz csapódó hullámok tompa hangja nyugtató „háttérzenét” biztosított.

Valamennyien részt vettek az előkészületekben. David és Steve a rohamcsónakot készítette elő; gondosan megvizsgálták minden egyes illesztést, mialatt John a motort ellenőrizte. Rebecca az egészségügyi felszerelést válogatta össze a készletből, amelyet a STARS felszerelési raktárából „vettek kölcsön”.

Számok és betűk, töprengett Karen. Valami kód lenne? Van itt valami összefüggés az idővel? A számítás a vonalak összegtől függ, vagy valami mástól? Mi lehet a megoldás?

Agya szüntelenül a rébuszon dolgozott, úgy rágcsálta a szavakat, mint kutya a csontot. Mit akar ez jelenteni? A

szálak vajon egyszerű, különálló feladványokhoz kapcsolódnak, vagy minden egyes szókapcsolat külön eleme egy nagyobb, összetettebb rejtvénynek? Ammon üzenetet küldött - ez tiszta, viszont ha az Umbrellának dolgozott, miért tette?

Befejezte az utolsó tárat, és a vízálló zsákért nyúlt. Kényserítette magát, hogy az előtte álló feladatra összpontosítson. Tudta, mihelyt befejezi a rá kirótt részfeladatot, gondolatai rögvest visszatérnek a titokzatos üzenethez. Az agya ezzel a módszerrel dolgozott. Ha bármilyen rejtély került elé, képtelen volt pihenni, amíg meg nem fejtette. Mindig létezik helyes válasz, és a megoldás megtalálása kizárólag összpontosítás kérdése. Semmi más nem kell hozzá, mint megfelelő sorrendben megtenni a megfelelő lépéseket.

A félautomata fegyverek kitisztítva, előkészítve, takaros rendben sorakoztak egymás mellett a leterített pokrócon. Mellettük a már ellenőrzött, feltöltött rádiókészülékek, és a szintén gondosan feltöltött, erős fényű halogénlámpák feküdtek. A STARS-nál rendszeresített Berettákon kívül nem vittek magukkal más fegyvert. David kitartott amellett, hogy nem lesz szükségük nagyobb tűzerőre. Karen nem vitatkozott vele, de sajnálta, hogy hátrahagyják az éjjellátó készülékkel felszerelt gyalogsági karabélyokat. Miután több részletet is hallott már az esetlegesen felbukkanó, zombiszerű teremtményekről, nem tudta, mennyire fogja magát biztonságban érezni egy kézfegyverrel és egy halogénlámpával. Csak jobb lenne valami komolyabb csúzli is...

Lássuk be, mióta meghallottam a részleteket, csak erre gondolok. Abnormális dolgok várnak ránk odabenn, és nem lehetünk elég óvatosak. Az események kicsúsztak az irányítás alól, és a rejtély apró darabjai sehogy sem akarnak összeállni.

Ironikusnak tűnt, hogy ő, aki mindig a józan elemzés híve volt, most arra kényszerül, hogy fegyverrel a kezében oldjon meg egy rejtélyt. Tehát erőszakkal, és ne ésszel. Egyáltalán megoldható ez pisztolyokkal?

A titokzatos Trent. A STARS összejátszik az Umbrellával. Lehetséges, hogy a saját hazámban biofegyverrel kell szembenéznem. Kit vesztegettek meg? Mi történt a Caliban-öbölben? Mit rejtettek el ott? Mit jelentenek a mondatok?

Nem elég az adat. Még nem.

Mindig büszke volt magára képzeletének hiányosságai miatt. Büszke volt azon képességére, hogy tapasztalati, gyakorlati bizonyítékok alapján találja meg az igazságot, nem pedig vad, meg nem erősített megérzésekre támaszkodva. Az ő szakterületén ez volt a siker kulcsa. Persze tisztában volt azzal, hogy néha túlságosan is logikusan gondolkodik, és néha feleslegesen akar mindennek a mélyére hatolni, de szerette ismerni a tényeket - lehetőleg valamennyit. Akár beszáradt vérnyomokat vizsgált, akár egy golyó ütötte seben méregette a lövedék belépési szögét, mély elégedettség töltötte el, hogy rejtélyeket old meg. Ő nem csak arra jött rá, hogy miért történt egy adott esemény, hanem arra is, hogyan. A Caliban-öböllel kapcsolatos megválaszolatlan kérdések szinte sértésként érték. Ez a fajta titokzatosság a természete ellen indított támadást. Mintha szánt szándékkal próbálnák elhomályosítani tisztánlátását... Tudta, mindaddig nem lel nyugalmat, amíg meg nem találja a helyes válaszokat.

Félretolta a fegyvereket, és azon gondolkodott, mit teyen. Ismét ellenőrizheti a felszereléssel telepakolt öveket, megbizonyosodhat arról, hogy nem felejtettek ki semmit, és mindegyik zseb tökéletesen, vízhatlanul zár, aztán megkérdezheti Davidét, van-e valami tennivaló a számára.

Habozott. Érezte, hogy hátán verejtékpatak indul útjára. A fene enne meg, már kétszer ellenőrzött minden zsebet, mindegyik övön! Benyúlt mellénye zsebébe, és előhúzta gondosan titkolt kabaláját. A tárgy súlya kellemes érzéssel töltötte el.

Ha ezt a srácok megtudnák, sosem érnék a poénok végére.

Az apjától kapta annak idején. Az öregúr második világháborús szolgálatából maradt meg, és azon tárgyak egyike volt, amelyek mindig az öregre fogják emlékeztetni. Az eredeti, ősrégi repeszgránátot valaha ananásznak nevezték a rajta lévő rovátkák miatt. Minden egyes bevetésére magával cipelte. Ez a szokás nem volt igazán praktikus, kissé ostobának érezte magát miatta. Keményen dolgozott, hogy komoly, meggondolt, racionális és intelligens nőnek tüntesse fel magát, olyannak, aki nem hajlik a szentimentalizmusra, de ez a gránát volt a szerencsepatkója, és soha nem indult küldetésre nélküle.

Ártani nem árthat, elbírom, és egyszer mégjóljöhet...

Aha, persze. Mindig ezt mondom! A STARS-nak precíziós vezérlésű, időzítővel ellátott kézigránátjai vannak. Ennek a múzeumi tárgynak a biztosító pöcke talán mégfogóval sem jön ki!

- Karen, nincs szükséged segítségre?

Karen meghökkenve kapta fel a fejét, és Rebecca kíváncsian csillogó szemébe nézett. Újdonsült kolléganője a nyitott hátsó ajtón keresztül behajolt a plató fölé. Első, villámgyors pillantása rögtön a gránátra esett.

- Nahát, nem is mondtatok, hogy viszünk magunkkal robbanóanyagot... Hé, ez nem egy ananászgránát? De jó, még sose láttam igazit. Ez éles?

Karen attól tartott, hogy valaki más is hallotta az önfeledt ámuldozást. Kidugta a fejét a kocsiból és körülnézett.

A többiek elmélyülten szorgoskodtak a csónak körül. Szégyenlősen rávigyorgott a fiatal biokémikusra; zavarba jött a saját zavarától.

Afene egye meg, nem önkielégítésen kaptak rajta, az Isten szerelmére! A csaj nem is ismer engem, mi a fenéért törődne azzal, hogy babonás vagyok-e vagy sem?

- Pszt! Meghallhatnak! Gyere ide egy pillanatra! - mondta, és kacsintott egyet.

Rebecca arcán titkolózó, huncut mosoly ragyogott fel. Engedelmesen bemászott a kocsiba. Karen elcsodálkozott, hogy abszurd módon örül a lány felfedezésének. Hetedik évét töltötte a STARS-nál és még soha senki nem jött rá, mit rejteget ruhája alatt. Egyetlen pillanatig tartott, hogy megkedvelje a lányt.

- Ez tényleg egy ananász, és nem viszünk magunkkal robbanó cuccokat. Senkinek se említsd, jó? Csak kabalából viszem magammal.

Rebecca felvonta a szemöldökét.

- Babonából hurcolászol magaddal egy éles gránátot?

Karen bólintott, és komoly tekintettel a lányra nézett.

- Igen, és ha John vagy Steve megtudja, darabokra tépnek. Többé az életben nem állok meg előttük. Tudom, hogy ostobaság, de ez amolyan titkos, szerencsét hozó vacak.

Rebecca megcsóválta a fejét.

- Nem hiszem, hogy ostobaság lenne. Az egyik raccooni barátomnak, Jillnek például szerencsesapkája van. - Rebecca felnyúlt és megérintette fejpántját. Egy vörös selyemkendő feszült rakoncátlan frufruja alatt. - Ezt már hetek óta hordom. Rajtam volt a kastélyban töltött éjszakán. - Árnyék suhant át kislányos vonásain, aztán újra mosolygott. Világosbarna tekintete egyenes volt és őszinte. - Egy szót se szólok. Becsületszavamra!

Karen úgy érezte, határozottan szereti a lányt. Visszatuszkolta a gránátot a mellényébe.

- Ezt nagyon tudom értékelni. Szóval, mi a helyzet? Készen állunk az indulásra?

Rebecca ajka körül az ideges feszültség apró vonalai jelentek meg.

- Igen, amennyire én látom. John még egyszer átnézi a fejhallgatókat, de ezt leszámítva, minden kész van.

Karén újra bólintott, és azt kívánta, bárcsak mondhatna valamit, amivel enyhíthetné a lány feszültségét. Semmi sem jutott az eszébe. Rebecca már korábban is találkozott az Umbrellával. Tudta, minden szó, amit mondhatna neki, üresen csengene. Sőt, úgy tűnhetett volna, hogy anyáskodik a lány felett, ezt pedig el akarta kerülni.

- Akkor gyérünk, segíts egy kicsit a fegyvereknél. Az enyém a maradék - mondta végül.

Rebecca segített kicipelni a felszerelést. A nap egyre lejjebb ereszkedett a lassan kihűlő nyári égbolton. A víz felől fújó szél hűvösebb lett, és az Atlanti-óceán fölött megjelentek az első halvány csillagok. A szürkület fokozatosan telepedett rá a tájra. A csapat nyomasztó csendben vonult a vízhez.

Mire a nap utolsó, vörösen lángoló szelete is letűnt a horizontról, felkészülten álltak az óceán partján. John és Dávid becsúsztotta a rocsót a sötéten csapkodó hullámok közé. Karén a fejére húzta a fekete barettsapkát, és szerencsét kívánva megveregette mellényét a kemény acél felett.

Remélem, most sem lesz rá szükség...

7.FEJEZET

Steve és David bemászott, a hatszemélyes csónak eleje felé oldalazott, majd a két nő következett. John ugrott be utolsónak, és David jelére finom mozdulattal megnyomta az indítógombot. A hajtómű halk duruzsolással kelt életre. Pontosan olyan csendes volt, mint David ígérte. Hangja gyenge morajlás volt csupán, ami elveszett a partot nyaldosó hullámok csapdosásában.

- Indulás! - mormolta David, kezével jelt adva.

Rebecca mélyen beszívta a levegőt, és lassan kifújta. A csónak orra északi irányba, egyenesen az öböl felé fordult.

Senki sem szólalt meg. A bal kéz felé eső part alig volt kivehető a felkelő hold erőtlen fényében, jobb felől mérhetetlenül nagy, susogó üresség volt csupán a nyílt óceán.

Rebecca a sötétséget fürkészte, hátha meglát valamit, ami a zárt terület kezdetét jelzi, de nem sokat tudott kivenni. Sokkal sötétebb és hidegebb volt, mint várta. Nem hatott rá nyugtatóan az a tudat sem, hogy alattuk egy végtelen és idegen, élettől hemzsegó világ hullámszik. Halvány villanást látott szeme sarkából. Odakapta fejét, és látta, hogy David egy éjjellátó távcsövön keresztül mozgást keresve fürkészi a partot. A méregdrága precíziós készülék kisugárzása egy pillanatra megvilágította a férfi arcát. A halványzöld, vibráló fény különössé, elmosódottá változtatta vonásait.

Most, hogy végre elindultak, és valóban úton voltak, Rebecca jobban érezte magát, mint bármikor az utóbbi napok folyamán. Természetesen nem lazult el, ilyesmiről szó sem lehetett, hiszen veszélyes küldetésre indultak, de végre enyhült a tehetetlenség érzése, az a szinte bénító feszültség, amivel a raccooni incidens óta kénytelen volt együtt élni.

Végre teszünk valamit! Offenzívába megyünk át ahelyett, hogy ölbe tett kézzel várnánk, mit lépnék ok!

- Látom a kerítést - suttogta halkán David. - Mindjárt elhaladunk a dokk mellett. Talán meglátjuk az épületeket. A partfal meredeken emelkedik, és a tetején ott áll a világítótorony...

Víz loccsant a csónakba, a hullámok tompa hangja erősebbé vált. A parányi rohamcsónak táncolni és rázkódni kezdett. Rebecca érezte, felgyorsul a szívverése. Csak ez a mindent elborító sötétség ne volna! Bár imádta az óceánt és hajózni is szeretett, csak egyszer nézte végig Spielberg *Cápáját*. Persze a sötétség nem mindig jelent rosszat, időnként előnyös is lehet. Nappali világosságnál aligha tudnának belopózni a szigorúan őrzött objektumba.

Rebecca a partvonalat kereste, koncentrált, próbálta felmérni, milyen közel vannak. Jó érzés töltötte el, mikor megpillantotta a derengő földnyelvet. A kicsiny csónak pillanatok alatt átsiklott a hullámtörő gát körüli enyhe örvénylésen. Talán húszméternyire tőlük facsoport tornyosuló árnyéka sötétlett. Rebecca már tisztán hallotta, ahogy a hullámok finoman a sziklás partnak csapódnak.

Elérték a telepet.

- Ott a dokk - mondta David. - Kicsit jobbra, két óránál.

Rebecca csak a mesterséges hullámtörő árnyékát tudta kivenni. Sötét, egyenes vonal emelkedett a víz fölé. Magányos, panaszos nyikorgás hallatszott, olyan hang, mint

amikor fém dörzsölődik a fához. A kicsiny dokk méltóság-teljesen fel-le mozgott, ringott a letompított hullámokon. A fémszerkezet megfeszült és hullámozott vaskos fa tartócölöpjein. Hajónak, csónaknak nyoma sem volt.

Ahogy elsiklottak a móló mellett, Rebecca a sötétségbe meresztette a szemét. A finoman ringó fasor mögött egyetlen épület szögletes körvonalait tudta kivenni, ami minden bizonnyal a telep csónakháza lehetett. A Trent térképén feltüntetett többi épület közül egyet sem látott.

Emlékezete szerint a telepen összesen hat nagyobb épület állt. Ebből öt a parttal párhuzamosan, három a víz felől, mögöttük a másik kettő. A hatodik épület odafenn, közvetlenül a világítótorony mellett állt. Valamennyien abban reménykedtek, hogy ez utóbbi lesz a labor. Ha így lenne, anélkül szerezhetik meg a bizonyítékokat, hogy végig kellene lopózniuk az egész telepen.

- A csónakház fából van, a többi betonból. Várj... - David suttogása sürgető lett. - Valaki... két... nem, három ember éppen most ment be az egyik épület mögé.

Rebecca valamelyest megkönnyebbült, pontosabban a megkönnyebbülés és a csalódottság keveréke áradt szét benne. Ha vannak élő emberek, a T-vírus talán nem szabadult ki. De ez egyben azt is jelenti, hogy a telep lakott, a területet őrzik, és ez szinte lehetetlenné teszi az akció észrevétlen végrehajtását.

Akkor viszont miért van ilyen sötét? És miért tűnik olyan kihaltnak, olyan üresnek az egész?

- Feladjuk? - suttogta Karen.

Mielőtt David válaszolhatott volna, Steve felhördült. Rebecca tüdejében bennszorult a levegő, amikor meghallotta, mit sziszeg a férfi. A lány gondolatai vadul csapongtak a mindent felörlő félelem szorításában.

- Három óránál, valami nagy... Jézusom ez hatalmas!

Bumm!

A csónakot iszonyatos ütés érte. A rugalmas hajótest vadul megugrott, szó szerint felpattant a levegő'be, majd belezuhant az örvénylő, forrongó, fekete vízbe. Rebecca szeme előtt megvillant a hold; hideg, rothadó nyálkabűzt érzett. Kirepült a csónakból, kétségbeesetten csapkodva zuhant a sötét tengerbe.

Fekete áradat borította el, a só vadul marta David szemét és orrát, ahogy irányérzékét veszítve, levegő nélkül, kétségbeesetten csapkodott.

... hol van már...

Már akkor megpillantotta az idomtalan, foltos hústömeget, amikor az előbukkant a feketeségből, és belecsapódott a csónakba. Körbenézett - a szörny sehol. Ujabb hullám söpört át rajta. Rémülten rugdosott az iszonyatos halál ígéretét hordozó mélység felé. A feje végre áttörte a felszínt, ahol baljóslatú csend honolt.

... hol a csapat...

Lihegve fordult körbe. Balról fröcskölő, fuldokló köhögést hallott.

- Irány a part! - zihálta és ismét körbefordult. Próbálta meghatározni a helyzetüket. Látni akarta a szörnyűséges teremtményt, és közben átkozta magát könnyelműségéért.

Eltűnt halászok, kísértetjárta vizek, én hülye, én hülye...!

A rohamcsónak tíz méterre tőle, fenekét az ég felé fordítva táncolt a hullámokon, tajtékos víz csapkodta az oldalát. A támadás valamennyiüket a vízbe lökte. Szerencsájukra a part felé repültek, a lökés közelebb dobta őket céljukhoz.

David két bukdácsoló alakot fedezett fel maga előtt, és valahonnan a közelből még egy úszó csapkodását hallotta. Nem látta a rájuk támadó hátborzongató lényt, de minden másodpercben várta a harapást, a testét darabokra szagga-
tó fogak jeges tördöfését.

- Gyerünk a partra! - zihálta, amilyen hangosan csak bírta. Szíve hevesen dübörgött. Lábaik különösen sebezhetőnek és nehéznek érezte, miközben kétségbeesetten rúgkapált.

Mindjárt elkap minket! Atyavilág, ez összesen három ember, hol a negyedik?

- David!

John rémült kiáltása a bukdácsoló csónak túlsó oldaláról hallatszott.

- Itt vagyok! Erre gyere! Kövesd a hangomat!

Elindult John hangja után. David elszántan taposta a vizet, a sziklás part felé hajtotta magát, és folyamatosan kiabált. Látta John feje búbját egy hullám tetején; látta, hogy a férfi karja kétségbeesett erővel mozog a sötét vízben.

- Erre gyere, kövess! Itt vagyok, igyekezz! El kell érnünk...

Hatalmas, sötét árnyék emelkedett fel némán John háta mögött. A test legalább három méter széles volt, csillogó és... borzalmas! *Ilyen egyszerűen nem létezik...* Az idő lelassult és vánszorogni kezdett. David elkerekedett szemmel nézte, ahogy az események kibontakoznak előtte. Az volt az érzése, hogy egy őrült lázalmának kellős közepébe csöppent. Látta a fölējük tornyosuló test oldalából kimeredő vastag, elvékonyodó tapogatókat, és látott egy hatalmas, kerek nyílást...

Ezek csápok!

Egy óriási állat hasát látta. *Ez egyszerűen nem létezhet!* A test alsó részén elhelyezkedő száj akkora volt, mint egy

garázsajtó! Az óriási nyílás szisszenve nyílt ki, mögötte gigászi, mindent felörlő fogak meredeztek hosszú sorokban. Minden egyes fog legalább tizenöt centi hosszú volt, az átmérőjük öt centi lehetett. David látta, ha a behemót visszazuhan a vízbe, John eltűnik a gigászi állkapcsok között, vagy a test alá préselődik és összezúzódik.

David villámgyorsan elemezte a helyzetet, és felvillant előtte az egyik lehetséges megoldás.

- Bukj le! Bukj le a víz alá, John! - üvöltötte.

Az idő hirtelen ismét felpörgött. A lény John fölé lendült, egy pillanatra megmerevedett, szinte lebegni látszott, majd lezúdult. A hosszú, kígyószerű test mellett eltörpült a csónak, az árnyék ráborult a kétségbeesetten kapálózó férfira. David elkapta a vadul forgó, strandlabda méretű szem jeges villanását.

A több tonnás, óriási test a vízre csapódott. Robbanászerűen vízpermet lövellt a levegőbe, a vízfüggöny eltakarta Trapp elől az eget. Mielőtt levegőt kaphatott volna, a becsapódás nyomán keletkező szökőárszerű hullám a hátára kapta, és a kavargó, sötét mélység felé szippantotta.

David magatehetetlenül hánykolódott a testét tépő, ellenállhatatlan erő szorításában. Elszántan küzdött a levegőért. Végül sikerült egy hatalmas rúgással a víztömeg fölé emelkednie. Hűvös levegő vágott végig a testén, és meleg, emberi kezek ragadták meg a vállát. Görcsösen kapkodott levegő után. Bakancsa végre szilárd testnek ütközött.

A háta mögül Karen riadt hangját hallotta.

- Szorosan fogd, nagyon csúszik!

David hagyta, hogy elvonszolják a halálos veszélyt jelentő víztől, majd amikor végre visszanyerte az egyensúlyát a csúszós sziklán, a többiek felé fordult.

Steve, Rebecca, Karen...

Ó, Istenem, John!

- Jól vagyok! - zihálta David, és elerőtlenedve előre bukkant. Zsibbadt térde a kőhöz koppant, de nem érzett semmit. A sós víz irritálta a szemét, könnyei elhomályosították a látását. - Látta valaki Johnt?

Senki sem válaszolt. Keze fejével dörgölni kezdte szemét. Felnézett. Az arcok... mintha táncra perdültek volna körülötte. Megrázta a fejét. A hullámok a lábát nyaldosták.

Felordított.

- John! - A sötétségbe meredt. Semmit és senkit nem látott. Úgy érezte, mintha jeges kőtomb lenne a szíve helyén, ami legalább olyan súlyos, mint átázott kevlármellénye. *Nincs rajta mentőmellény, és nem láthat minket...*

- John! - kiáltott fel kétségbeesetten.

- Mi van? - A fuldokló hang a közeli sziklák közül érkezett.

David megrázkódott a megkönnyebbüléstől és nagyot sóhajtott, amikor John csuromvizesen előtántorgott az árnyékok közül. Steve előrelendült, megragadta a férfi karját, és tartotta amíg leereszkedett a szikláról.

- Szó szerint repültem, baszd meg! - tört ki Johnból.

David biztatóan rávigyorgott, majd megfordult. Látása lassan kitisztult. A kavicsos, sziklával teleszórt partvonalat és a telep sötétjét kezdte kémlelni. Az ívelt, meredek lejtő alján álltak, egyenesen ráláttak az alsó, sík területre. A hatalmas, iszonyatos dög mindannyiukat meglepte, de vele egyelőre nem kellett foglalkozniuk. Kijutottak a vízből, a lény nem érhetette el őket, viszont az előttük elterülő telepen még több hasonló bestia lapulhatott.

Vajon meghallottak minket? Vagy látott valaki? Ennyit a meglepetés előnyéről...

- Irány a csónakház! Igyekezzünk!

A csapat elindult. Karen állt az élre, a többiek szorosan a nyomában haladtak. Senkin sem látszott komolyabb sérülés, ami a partraszállás körülményeinek ismeretében kisebb-fajta csoda volt. David a sós víztől még mindig prüszkölő John nyomában ügetett, és igyekezett felmérni a helyzetet.

Keresünk valami fedett helyet, biztosítjuk a bejáratait, fújunk egyet, összeszedjük magunkat, és gyerünk a kerítéshez!

Oldalt a talaj meredeken emelkedett. Nem sokkal aztán, hogy elindultak, kibukkant a sötétből a jachtkikötő. Nehézkesen haladtak a sziklákon, helyenként mászniuk kellett. David hirtelen tompa, fémes koccanást hallott. Oldalra kapta a fejét, és látta, hogy Rebecca a mellkasához szorítva cipeli a tartalék lőszert tartalmazó táskát. Az esélyeket illetően új remény támadt fel benne. *Csak jussunk be egy épületbe, valami biztonságos helyre!*

A csónakház a jobb oldalukon, közvetlenül előttük állt. A deszkaépületet csak a hold világította meg, a környékén teljes csend honolt. A csukott ajtó a vaskos fagerendákból álló, egyszerű mólóra nézett. Lehetetlen volt kideríteni, hogy van-e odabenn valaki. A csapatnak csupán húsz métert kellett megtennie a bejáratig. A terület nyitott volt, csak néhány fűcsomó árválkodott a sziklás talajon. Sehol egy aprócska bokor, sehol semmi, ami fedezékül szolgálhatott volna.

- Húzzátok be a fejeketek! - suttogta David. Kézzelére a többiek behajlított térddel futottak az épület felé.

Karen érte el elsőként az ajtót, amit egyetlen taszítással kinyitott. Nem szűrődött ki semmi fény, és ami a legfontosabb: nem szólalt meg riasztó. Steve és Rebecca beugrottak a sötét nyíláson, nyomukban David is bebotladozott. Könyökével finoman meglökte az ajtót, ami halkan becsukódott mögötte.

- Mindenki álljon meg ott, ahol van - mondta halkan, és a halogén zseblámpát keresve végigtapogatta az övét. A csapat tagjainak kapkodó zihálását leszámítva süket csend borult az épületre. Semmit sem láttak. A levegőben valami szörnyű bűz lebegett. A gyomorforgató kipárolgás forrása már régóta halott lehetett.

A lámpa éles, vékony fénysugara átvágta a feketeséget. A szemük elé tárult a tágas, majdnem üres, ablaktalan helyiség. Kötélcsomók és mentőmellények lógtak a falba vert szögekről, a fal mellé támasztva néhány horgony hevert a padlón. Hosszú munkapad futott végig az egyik fal mellett, távolabb néhány fűrészbak, ütött-kopott polcok, és...

A fénykéve átsuhant a helyiség másik kijáratához, majd visszafelé mozdult, és ott is maradt. Az erőteljes, fehér fény a teremben terjengő förtelmes bűz forrásán táncolt.

Édes Istenem!

A behatolók döbbsen bámulták az elszáradt bőrt, a helyenként kilátszó csupasz csontokat, és a foszlányokká szakadt, csíkokkal szennyezett laboratóriumi köpenyt. A kiszáradt izmok cafatosodva lógtak a rettentő vicsorgásba merevedett arcról.

A holttestet az ajtóhoz rögzítették, egyik kezét üdvözlő mozdulatra emelve szegezték a deszkákhoz. A külseje alapján ítélve hetek óta halott lehetett.

Steve érezte, hogy gyomra a torkáig emelkedik. Nagyot nyelt, elkapta tekintetét a tetemről, de a szikkadt, üres szemgödör, a levált szövetek, a görcsbe rándult, összeaszalódott, begömbített ujjak groteszk képe immár örökre az agyába égett.

Jézusom, ez valami vicc?

Steve megszédült. Még nem nyerte vissza teljes egészében az erejét a rémálomba illő úszás után, és nem csillapodott le benne az Umbrella által létrehozott szörnyeteg keltette rémület. A rothadás száraz, fanyar szaga csak rontott a helyzeten.

Két-három percen keresztül döbrent csend telepedett rájuk, egyikük sem érzett magában elég erőt ahhoz, hogy véleményt nyilvánítson. Aztán David megrázkódott, kezével leárnýékolta a lámpát, és halk, bámulatra méltóan nyugodt hangon beszélni kezdett.

- Ellenőriztétek a személyi felszerelést, és osszátok ki a tárákat. Rövid, azonnali helyzetjelentést akarok. Először a sebesülések, aztán a többi. Mindenki igyekezzen megőrizni a hidegvérét. John?

John valamivel hátrébb, Steve jobb oldalán állt a sötétben. A hangja komor volt és recsegős.

- Folyik rólam annak a dögnek a nyála, de kösz, jól vagyok. Megvan a fegyverem, de a lámpám eltűnt. A rádióm is köddé vált.

- Rebecca?

A lány hangja kissé reszketett, de élénken válaszolt.

- Jól vagyok. Huh... azt hiszem. Itt a pisztolyom és a lámpám is, megvan az eü.-csomag, és nálam van a tartaléklőszer. A táska belseje nem kapott vizet.

Steve, mialatt Rebecca beszélt, gyorsan ellenőrizte a felszerelését. Előhúzta Berettáját, kivette a vizes tárat, és zsebébe csúsztatta. Keze egy üres karabinert talált a derékszíján - azon kellett volna lennie a lámpájának.

- Steve?

- Semmi seb. Fegyver megvan, lámpám nincs.

- **Karen?**

- Ugyanaz.

David ujjai felemelkedtek a lámpáról, a fehér fény ismét szétömlött a helyiségben.

- Egészen jó. Senki sem sebesült meg, és a fegyverzetünk ép. Rosszabbul is állhatnának a dolgok. Rebecca, oszd ki a tárákat. A kerítés legfeljebb ötven méterre lehet. Ott már lesz néhány fa, tehát találunk fedezéket. Ha takarásban maradunk, senki sem láthat meg minket. Megette a fene az egészet. Az akciónak vége. Lelépünk innen!

Steve biccentett és átvett három teli tárat Rebeccától. Egyiket a pisztolyba csúsztatta, csőre töltött.

Hát ez óriási. Az az eszement dög majdnem felzabált minket, most meg Mr. Halál integet, mintha kimondottan azért lenne odarakva, hogy hellót intsen...

Steve nem gyulladt be egykönnyen, de mindig tudta, érezte, mikor reménytelen a helyzet. Hitt a STARS-ban és az igazság győzelmében, és ki akarta venni a részét az akcióból, ám így, hogy a csónakjuk odaveszett... *A tervnek anynyi. Ez a rohadt Umbrella igazán várhat még egy éjszakát.*

David közelebb lépett a bomlófélben lévő tetemhez, utálkozó kifejezés rántotta össze a vonásait. Végigjártatta a fénysugarat a megcsonkított hullán.

- Karen, Rebecca, gyertek és nézzétek meg ezt. John, fogd meg Rebecca lámpáját, és Steve-vel együtt nézzetek körül, találtok-e valamit, aminek hasznát vehetjük.

Rebecca átadta a lámpáját Johnnak, aki Steve felé biccentett. A két férfi a hosszú munkapad végéhez ment, és nekilátott a kutatásnak. Halkan, suttogó hangon beszélgetni kezdtek, és arrébb vonultak.

- Szerintem ezt nem a T-vírus csinálta - mondta Rebecca.
- A hulla túlságosan rossz állapotban van. Azt hiszem, amit látunk, az a természetes bomlási folyamat eredménye.

Csend támadt.

- Látjátok ezt? - szólalt meg Karen. - David, add ide a lámpát egy pillanatra!

John eközben az egyik kezével leárnyékolta a lámpáját; a fénykéve az asztal koszos deszkáin táncolt. A két férfi aprólékosan szemügyre vette a limlomot. Egy törött kávéscsésze. Egy rakás gépszíros anyacsavar a rétegelt lemez lapokon. Egy poros és alaposan elkoptatott elektromos csavarhúzó, és egy rakás olajos, koszos törlőrongy. *Semmi, a világon semmi sincs itt*, gondolta John. *El kellene tűnni innen, mielőtt valaki bekukkant...* Kihúzott egy fiókot és belelúrt. Steve a felső polcokat vizsgálta.

A hátuk mögött Karen megcsóválta a fejét.

- Még élt, amikor felszegezték ide, de már halálán volt. Nem lehetett magánál... A vér nem kenődött szét, ez arra utal, hogy nem küzdött. De itt... és itt is elmaszatolódott a vérfolt, ami arra utal, hogy a földön vonszolták. Első ránézésre azt mondanám, hogy a hátsó ajtónál kapták el, és idecipelték.

John abbahagyta a kotorászást és továbbment, vizes bakancsa nedvesen cuppogó hangot hallatott. Tovább nézelődött. Egy hiányos csavarhúzókészlet. Egy vacak rádió. Egy gombóccá gyúrt papír, néhány olcsó toll. Valami átvilant Steve agyán. Megállt. A papírkötegre nézett.

A toll...

Felkapta az összegyűrt lapot, kisimította és megfordította. Macskakaparásszerű, görcsös, alig olvasható írást látott.

- Találtam valamit! - szólt hátra. A fény felé fordította az írást. A többiek odasiettek hozzá. Steve hangosan felolvasta a szöveget. Erősen kellett koncentrálnia a halvány, alig kivehető betűkre, amelyek szinte táncoltak a meg-megrebbenő fénysugarban. Saját belátása szerint tagolta a szöveget.

- *Július 20. Belekevert valamit az ételünkbe! Nagyon rossz-
szul vagyok! Elrejtettem a neked szánt anyagot, a megtalálá-
shoz szükséges adatokat elküldtem. Még a hajókat is elsülly-
esztette, és kiengedte a...* - Steve közelebb hajolt a papír-
hoz, hunyorogva méregette, képtelen volt elsőre elolvasni
a szót. - Tri, tri-squadok? - Megcsóválta a fejét. - Szóval...
*a hajókat is elsüllyesztette, és kiengedte a Trisquadokat. Most
éjszaka van, jönni fognak értem. Biztos vagyok benne, hogy
megölte a többieket. Állítsd meg! Csak a Jóisten a megmond-
hatója, mire készül. Mindenképpen meg kell állítanod! Rom-
bold le a labort, keresd meg Kristát, és mondd meg neki, hogy
sajnálom. Mondd meg, hogy Lyle sajnálja! Azt kívánom..*

A szöveg további része gyakorlatilag olvashatatlan volt.
Steve még erőltette a szemét pár pillanatig, majd sóhajtva
leeresztette a papírt.

- Ammon üzenete - mondta Karen halkán. - Lyle
Ammon.

Nem kellett zseninek lenniük ahhoz, hogy ezek után
kitalálják, kit tűztek fel az ajtóra. A kissé megnyúlt, szik-
kadt Mr. Halottnak immár neve is volt. Nem lehetett tud-
ni, mennyivel kerültek közelebb a megoldáshoz ezzel az in-
formációval. A Trenttől kapott titokzatos szöveg azonban
egészen más megvilágításba került, mert a szerencsétlen
férfit nem sokkal azután szegezheték az ajtóra, hogy el-
küldte az üzenetét. Vagy talán éppen ezért büntették meg
ilyen szörnyű módon?

- Na, akkor már nevünk is van az archoz, igaz? - recs-
csent John hangja. Nem mosolygott. Szavai elhaltak a hű-
vös levegőben, és senki sem válaszolt. A brutális gyilkossá-
gok helyszínén nem sok mindent lehet mondani... - Mik
azok a Trisquadok? És mi volt az a lény, ami szántsándék-
kal elsüllyesztette a hajókat? - kérdezte John.

- Talán egy kicsit alaposabban is körülnézhetnénk - kezdte Rebecca habozva, de David megrázta a fejét.

- Szerintem az lesz a legjobb, ha itt hagyjuk ezt az egészet, méghozzá azonnal. Anélkül, hogy... - Elharapta a folytatást.

Súlyos léptek dobbantak a mólót borító deszkákon.

A csapat tagjai mozdulatlanná váltak, feszülten figyeltek. Tisztán hallatszott, az érkezők legalább ketten vannak, és meg sem próbálják titokban tartani jelenlétüket.

Az ajtónál álltak meg, és nem mozdultak. Nem nyúltak a kilincshez, nem kopogtak, nem verték az ajtót.

Csend...

Az ismeretlenek némán várakoztak.

David jobb kezének mutatóujját felfelé tartva, egy vízszintes kört rajzolt a levegőbe, majd Karenre mutatott és a másik ajtóra, amelyiken Lyle Ammon hátborzongató maradványai függtek. A többiek értették a jelet: indulás kifelé, Karen haladjon elől.

A vicsorgó hulla felé oldalaztak. Steve a száján keresztül lélegzett, hogy ne érezze a szagot.

Ahogy Karen kinyitotta az ajtót, a csendet automata fegyver kerepelése vágta szét. Közvetlenül előttük, az ajtó túloldalán, a tervezett menekülési irányból nyitottak tüzet rájuk...

8. FEJEZET

Karen hátraugrott. A lövedékek szilánkokat hasítottak ki az ajtóból, rothadó húscsücsöket Ammon testéből. A hulla remegett és vergődött, rázkódó, görcsös ritmusban, hátborzongató táncot járva. David megmarkolta a tetem mellén a mocskos ruhát, megpróbálta lerántani a földre, de a szövet elszakadt. Újabb próbálkozásra már nem kerülhetett sor, az ajtót szinte szitává lyuggatták a lövedékek.

Hangos reccsenés - az ajtó leszakadt zsanéjairól, és döngve a földre zuhant. Mindenki, aki a kijárat közelében tartózkodott, életveszélybe került. A láthatatlan lövések közelebb kerülhettek, mert a fegyverdörgés hangosabbá vált. A STARS csapdába esett; a nagy tűzerejű gépfegyverekkel felszerelt ellenség mindkét kijáratot elállta.

Rebecca reszketőjobbjaival markolta a Berettát, és David jelére figyelt. Trapp északnyugat felé bökött, ahol a telep volt. Kiabálnia kellett, hogy hangja hallható legyen az automata fegyverek sivító, csattogó dörgésében.

- Rebecca figyeld a hátsó ajtót! John, Karen, az első ajtón keresztül futás a szomszéd épülethez, biztosítsátok! Steve, mi fedezzük őket. Gyerünk!

John feltépte az ajtót, Steve és David előreszökkent; tüzet nyitottak. A Beretták magasabb hangú dörrenései egybemosódtak a halálos golyózápor szüntelen kerepelésével.

John és Karen teljes sebességgel indult, és pillanat alatt eltűntek a sötétben. Rebecca megpördült, és bár szíve a torokban dobogott, elszántan szegezte fegyverét az ajtóra és Ammon holttestére.

A deszkafalak reszkettek és megrázkódtak a beléjük csapódó golyóktól.

- Jézusom, miért nem haltak még meg? - üvöltötte Steve a lány háta mögött. Hangjában hitetlenkedés és rémület csengett. A mondat bénító korbácsütésként hatott Rebeccára.

Nem halnak meg azonnal! Tehát zombik?!

Anélkül, hogy szemét levette volna az ajtóról, Rebecca felordított, ám hangját elnyomta a könnyörtelen fegyverropgás.

- Fejlvés kell! Célozzatok a fejükre!

Csak remélni tudta, hogy társai meghallották figyelmeztetését. A géppisztolyok még dörögtek, és egyre közeledtek. Rebecca gondolatai száguldva próbálták megemészteni az információkat. A T-vírus áldozatainak képe lebegett előtte, a gondolatok és érzések nélküli, lassú lények.

Akik véletlenszerűen cselekedtek, nem volt semmi határozott céljuk, nem voltak szándékaik...

- Rebecca, te jössz, gyerünk!

Valahol még tüzelte egy automata fegyver, de a csónakház már nem remegett a becsapódások erejétől. Rebecca hátrapillantott. Láta, Steve folyamatosan tűz alatt tartja a terpet, és hogy David integet neki, mozogjon. Ammon maradványai még mindig az ajtón lógtak. Rebecca, miközben az első ajtó felé hátrált, még egyszer, utoljára ránézett a golyó tépte holttest émelyítő arcára. A koponya beroppant, mint egy rothadt lopótök, a fogak szilánkokra zúzódtak, gumyszerű szövetdarabok lógtak le a pofacsontokról. Az

integető kar elvált a rothadó testtől, az alkarsont és a könyökízület eltűnt. A pergamenszerű bőrrel borított csukló, mint valami groteszk dekoráció, integetve himbálózott...

Steve ismét lőtt, és a géppisztoly végre elhallgatott. A férfi felemelte fegyverét, szeme tágra nyílt, és furcsán villogott. Úgy tűnt, sokkot kapott. Kitátotta a száját...

...de mielőtt megszólalhatott volna, berobbant a hátsó ajtó. Narancssárga torkolattüzek villogtak, golyók süvítettek a sötétben. David durva mozdulattal kilökte Rebeccát az ajtón. A lány vágtazni kezdett. A háta mögött megszólaltak a géppisztolyoknak válaszoló Beretták.

... gyerünk az épülethez, gyerünk fedezékbe...

Átrohant a fekete árnyékokon, vizes edzőcipőjének talpa tompán csattogott a sziklás talajon. Repdeső tekintete az előtte lévő sötét, masszív betontömb körvonalait és az épületet övező ligetet fürkészte.

- Ide! - csattant Karen hangja.

A hang felé kanyarodott, és a halvány csillagfényben megpillantotta John izmos testének sziluettjét az épület sarkánál. Ahogy közelebb ért, végre meglátta a nyitott ajtót is. Karen a bejáratban állt, fegyverét a csónakház felé szegezte. Golyók fűtyültek körülöttük.

- Befelé! - kiáltotta Karen. Ellépett az útból, Rebecca elrohant mellette, és szinte beröppent az ajtó mögötti sötét helyiségbe. Nekirohant egy asztalnak, beütötte a csípőcsontját. A háta mögött felugatott egy Beretta. Sziszegve perdült meg. Láttá, Karen folyamatosan tüzelve fedezi a többieket. Az ajtó túloldaláról John ordítása hallatszott:

- Gyere! Gyere már!

Hangosan fűjtatással Steve bukott be az acéllemez ajtón. A lendület továbbvitte, majdnem elsodorta Rebeccát. A férfi egyik kezét a mellkasára szorította.

Egy pillanattal később David is megérkezett.

- Karen! John! Befelé!

Karen fegyverét vállmagasságban tartva hátrált be a sötétségbe. Három gyors, éles csattanás hallatszott, majd végre John is besiklott az ajtón. Orrlyukai kitágultak, szorosan összepréselt állkapcsán megfeszültek az izmok.

Rebecca előre ugrott és bevágta az ajtót, ujjai a reteszt keresték. A vad lövöldözés miatt erősen csengett a fülük, épp csak meghallották a helyére csúszó acélrúd halk, fém-súrlódását. A kintről jövő golyózápornak hirtelen vége szakadt. Süket csend borult a telepre. A támadók nem kiabáltak egymásnak, egyetlen szó sem hallatszott, nem szólalt meg riadójelzés, sehol egy ugató kutya, és sebesültek sem jajveszékeltek. Csak a STARS tagjainak rázkódó, görcsös zihálása törte meg a tökéletes csendet.

Valami kattant. A következő pillanatban egy fehér fény-sugár kezdett táncolni a falon. David lassan körbeforgatta a lámpát. Sápadt, sokkos arcok tűntek fel a fényben.

Komputerekkel és íróasztalokkal telezsúfolt, közepes méretű, ablaktalan teremben álltak.

- Láttatok már ilyet? - lihegte Steve. - Istenem, egyszerűen nem tudtam lelőni! Ti láttatok már ilyet?

Senki sem válaszolt. Bár az azonnali veszély elmúlt, Rebecca érezte, hogy az adrenalinhatás nem csökken a szervezetében. Szíve legalább kétszer gyorsabban vert, mint normál helyzetben.

A jelekből ítélve az Umbrella tudósai felfedezték a T-vírus nyújtotta lehetőségek új területeit, és hatékonyan alkalmazták eredményeiket. *És tetszik vagy sem, szembe kell néznünk a következményekkel,* gondolta Rebecca.

Csapdába estek a Caliban-öbölben. A telepen, ahol az élőhalottaknak fegyvere is volt.

David mély lélegzetet vett, majd az ajtóra irányította a lámpa fénykévét.

- Azt hiszem, elkaptak minket - mondta, és remélte, hogy szavai nem csengenek olyan kétségbeesetten, ahogy érezte magát. - Talán megnézhetnénk, hová kerültünk. Rebecca, felkapcsolnád a villanyt?

A lány megpöccintette a falon lévő a kapcsolót. A meny-nyezeti neoncsövek sercegve kigyulladtak, a helyiség fény-árba borult. David hunyorogva megvizsgálta a csapatát, és látta, hogy Steve egyik kezét a mellkasához szorítja.

- Eltaláltak?

- Hála Istennek, a mellény megfogta - felelte Steve. Trapp látta rajta, rosszabb állapotban van, mint a többiek.

Rebecca kérdőn pillantott Davidre. A férfi biccentett.

- Vizsgáld meg. Egyéb sérülés?

Semmi válasz.

Rebecca odalépett Steve-hez, és intett neki, hogy vegye le a mellényt. David megfordult, és körülnézett a helyiségben. Gondolatban felmérte és összevetette Trent térképével, és azzal a kevéssel, amit odakint látott. A teremben hat, talán hét olcsó fémasztal állt, mindegyiken egy-egy számítógép, és egy rakás limlom. A tükörsima betonfalakon semmi dekoráció. A nyugati falon volt egy másik ajtó, ami valószínűleg az épület mélyébe vezetett.

- Karen, te arra figyelj! - intett fejével a nyugati ajtó felé. Ügy gondolta, kicsit körülnéznek a helyszínen, aztán eldöntik, mit tegyenek.

Te már hoztál egy döntést, kapitány! Most hogyan tovább? Esetleg kiküldhetnéd őket úszni. Az sem lenne rosszabb annál, amit eddig sikerült kitalálnod...

David igyekezett figyelmen kívül hagyni a belső hangot. Tökéletesen tisztában volt azzal, hogy rosszul ítélte meg a helyzetet. Valahogy nem volt szüksége arra, hogy a csapat lássa rajta, kételyek győtrik. Az ilyesmi soha, semmin sem segít. *A kérdés csak az, most hogyan tovább?*

- Gyerünk, szedjük össze, mit tudunk! - szólalt meg. - Nagyon úgy néz ki, hogy nem balesettel állunk szemben, ezt a lehetőséget nyugodtan elvethetjük. Mi volt arra a papírra írva? Az ételbe belekevertek valamit, és valami arról, hogy valaki kinyírta a többieket... Lehetséges, hogy nem vírusfertőzéssel állunk szemben?

Rebecca egy pillanatra abbahagyta Steve mellkasának vizsgálatát, és felnézett. A komputerszakértő az egyik asztalon ült, a lány mellette állt. A férfi arca megrándult, amikor Rebecca ujjai finoman körbetapogatták a jobb mellkasa felső részén lévő sötétlila véraláfutást. A lány sajnálkozva mosolygott, és megcsóválta fejét.

- Rendben vagy. Nincs törés. - Davidre nézett. Mosolya eltűnt, az arca ismét elkomorodott.

- Igen, lehetséges. Talán kiszabadult valami fertőző anyag... Ammon, az a fickó ott az ajtón, kapcsolatba kerülhetett vele. De a Trisquadok esete más. Ha ezek a teremtmények egy T-vírussal kapcsolatos kísérlet eredményei, mostanra már sokkal jobban szétrothadtak volna. A feljegyzést több mint három hete írták, Ammon tehát akkor még élt. Ha azok a gépfegyveres dögök fertőzöttek lennének, akkor egy rakás penészes pempővel kellene szembeszállnunk. Persze van más lehetőség is. Elképzelhető, hogy ez vagy egy másik fajta vírus, vagy valaki gondját viseli a zombiknak. Odafigyel az enzimeháztartásra, élelemmel látja el őket, és talán hűtik is a testeket...

David lassan bólintott, követte a lány gondolatmenetét.

- És ha ez a bizonyos valaki megőrült, és mindenkit megölt, miért törődne velük?

- Az a holttest integetett nekünk - mondta Karen elgondolkodva. - És ott van az az izé az öbölben. Mintha ránk várt volna. Úgy látszik számítottak arra, hogy valaki jönni fog...

- Elképzelhető, de egyáltalán nem biztos! - vágta rá John, és biztatónak szánt mosolyt villantott fel.

David gondolatain átfutott az üzenet egyik sora.

... *csak a Jóisten tudja, mire készül...*

Steve visszabújt a pólójába. Megborzongott, ahogy a hideg, nedves ruha a bőrére tapadt.

- Tehát? Mit csinálunk most? - kérdezte.

David nem válaszolt, fogalma sem volt arról, mit kellene mondania. Kimerültnek és bizonytalannak érezte magát.

- Én... Szóval a lehetőségeink nagyjából a következők. Egy: a lehető legrövidebb úton lelépünk. Kettő: nem adjuk fel, hanem megpróbálunk egy kicsit kutakodni. Az eddigieket figyelembe véve nem vagyok elragadtatva a fejleményektől. Ti mit tennétek? - Figyelmesen egyik arcra a másikra nézett. Megpróbálta kitalálni, mit éreznek az emberei. Dühre és megvetésre számított. Javarészt az ő hibájából fajult idáig a helyzet. Ő hozta ide őket, még hozzá minden részletre kiterjedő terv *nélkül*. Soha nem bírta a tanácstalanságot és a bizonytalanságot, erre tessék, most éppen miatta kerültek ilyen helyzetbe. Miatta, és fogalma sincs, mit tegyenek.

Be kellett látnia, ismét tévedett. A csapat tagjai komoly elszántsággal néztek vissza rá. Őszintén meglepődött, amikor látta, hogy Karen mosolyog.

- Már jó ideje ezen töröm a fejem. Ha engem kérdezel... Tudni akarom, mi történt itt! - Hangja tisztán, kissé türelmetlenül csengett.

Rebecca rábólintott.

- Akárcsak én. Megőrülök, hogy láthassam azt a nyavalyás T-vírust!

- Én meg el akarok kapni még egy párat azok közül a Tri-izék közül - mondta John csúfondáros vigyorral. - Látatok már ilyet? Zombik, kezükben egy M-16-ossal. Ez az élőhalott szakasz éjszakája.

Steve felsóhajtott, és félresöpörte homlokából a haját.

- Éppenséggel szemügyre vehetnénk a telepet. Innen kijutni sem éppen biztonságos. Menekülés? Nem az én műfajom. Ráadásul az eredeti terv az volt, hogy a nyakára lépünk egy kicsit az Umbrellának. Ja, és én is kardélre hánynék néhányat a korcsok közül.

David mosolygott. A jelekből ítélve nem csak a helyzetet becsülte alá, hanem a csapatát is.

- És te mit akarsz tenni? - kérdezte Rebecca hirtelen.

A kérdés meglepte a kapitányt. Nemcsak azért, mert váratlanul érte, hanem azért is, mert éppen a lány tette fel. Elgondolkodott, de nem tudott épkézláb választ adni. Egy pillanatra elnézett a lány feje fölé. A STARS-ra gondolt, saját munkamániájára, és arra, hogy mit sikerült elérnie az önfeláldozással. Már napok óta ugyanazokra a mardosó kérdésekre kereste a választ. Tudni akarta, hogy az élete során végzett munkának volt-e értelme, és ha igen, akkor mennyi. Ki akarta deríteni, hogy a maga elé tűzött célok álságosak-e vagy sem. Arra gondolt, ha sikerül leleplezni az áruclást, ha eljut a korrupció gyökeréhez, akkor igazolja, hogy nem értelmetlen a parancsnoki rangra.

Egész életemben a szervezet oltáránál imádkoztam, áldozatokat hoztam. Hogy miért? Lehet, hogy a válasz az, amit ezeken az arcokon látok? önfeláldozó elszántság? Hát nem erről szól az egész?

Rebecca kíváncsi, élénk szemébe nézett, és közben a bőrén érezte, hogy a többiek is várákozva figyelik őt. Nem követhet el több hibát.

- Azt akarom, hogy valamennyien túléljük - mondta őszintén. - Épen, egészségesen akarom kijuttatni innen a csapatot.

- Ámen - morogta John.

Davidnek eszébe jutott, mit mondott a raccooni csapatnak. Ha sikert akarnak elérni az Umbrellával szemben, mindannyiuk lehető legjobb teljesítményére lesz szükség. *Igen, ez a lényeg. Mindannyiunknak a legjobbat, legtöbbet kell nyújtanunk. Nekem is... Rajta, kapitány! Vágj bele!*

- Rendben. John, te és Karen nézzetek körül az épületben, ellenőrizzétek a kijáratokat, hogy senki se lephessen meg minket. Tíz percen belül gyertek vissza. Steve, indítsd be az egyik számítógépet, és nézz körül, hátha találsz egy részletes alaprajzot a területről. Rebecca, mi az asztalokat kutatjuk át. Figyelem, emberek! Amit keresünk: térképek, adatok a Trisquadokról, a T-vírusról, bármilyen személyes adat a kutatókról. Bármi, ami elárulhatja, ki áll az ügy mögött. - Bólintott. Hirtelen felszabadultabbnak és kiegyensúlyozottabbnak érezte magát, mint hosszú, hosszú idő óta bármikor. - Gyerünk, csináljuk! - mondta. A pokolba az egészszel. Most aztán tényleg ráteszik a kést az Umbrella torkára!

Dr. Griffith észre sem vette volna a biztonsági rendszeren keletkezett rést, ha történetesen nem a SM7-esek mellett tartózkodik.

A végén kiderül, hogy mégiscsak hasznát vesszük a cuccnak, bár nem úgy, ahogy azok az ökrök eredetileg elképzelték.

A nap túlnyomó részét a laborban töltötte. A bejáratnál ácsorogva, álmodozva méregette a feltöltött, nyomás alá helyezett tartályokat. A fényes, rozsdamentes acél csábítóan csillogott a szórt fényben.

Rájött, most, hogy eldöntötte, szabadjára engedi a vírust, nem sok tennivalója maradt. Az idő meglepően gyorsan telt. Időnként az órájára nézett, és egyre jobban érezte magát. Ő lesz az első emberi lény, aki teljesen átformálja a világot. A siker érdekében már csak egyetlen feladat várt rá: a csendben, türelemmel várakozó doktorok segítségével fel kell juttatnia a tartályokat a világítótornyba. Ez volt a legfontosabb, minden más ráért. Úgy tervezte, hajnalban fogja kiadni az utolsó parancsokat, aztán...

Aztán ő, Dr. Nicolas Griffith büszkén átvezeti az emberi fajt a fénybe, a megvilágosodásba, a béke csodájába.

Végül az SM7-esek miatt érzett aggodalom rángatta ki a laborból. Ez maradt az egyetlen aprócska gond, amihez nem állhat hozzá hanyagul. Már elkövetett egy majdnem végzetesnek bizonyuló hibát, amikor megszerezte magának a telepet. Hirtelen támadt győzelmi mámorában leengedte az öböl víz alatti kapuit, és ezzel kieresztette a Leviathánokat. Azt akarta, hogy olyan szabadok legyenek, ahogy ő érezte magát. A következő napon aztán rádöbent, ha az Umbrella valamelyik képviselője eljön megnézni a kísérletek előrehaladását, az bizony azonnal véget vet terveinek. Továbbra is folyamatosan küldte a heti beszámolókat, hogy fenntartsa a látszatot, de a lények „szökését” nem lehetett volna kimagyarázni. Csak a pusztaszerencsén múlt, hogy a négy Leviathan önként visszatért megszokott medencéjébe.

Ami az SM7-eseket illeti: ez természetesen teljesen más kérdés. Túlságosan agresszívak, túl kiszámíthatatlanok ah-

hoz, hogy szabadon engedje őket. De az sem lett volna jó ötlet, ha hagyja őket éhen veszni a ketrecek mélyén. Már csak azért sem, mert ők is élvezni fogják ajándékának hatásait, persze csak egy kis vizsgálódás után. Nem létezhetek tovább, mint rombolásra teremtett lények. Két választás állt előttük: vagy gyilkolás nélkül élnek, vagy egyáltalán nem élnek. Ő maga is közreműködött a megalkotásuk során, ezért úgy érezte, köteles tenni velük *valamit*.

Már vagy húsz perce a külső kapu előtt állt, és a problémát fontolgatta. Az öt teremtmény szünet nélkül ostromolta az őket fogva tartó súlyos acélhálót, közben azal sem foglalkoztak, milyen károkat okoznak maguknak. Különös, gyászos üvöltésük felerősödve visszhangzott a nyirkos betonalagútban. Két módon lehetett kiengedni őket. A ketrecek közelében lévő mechanikus nyitószerszeggel, és a laboratóriumban elhelyezett távműködtetésű, elektromos kapunyitóval. Griffith tudta, a világítótoronyban nem eresztheti őket szabadon, főleg addig, míg ő nincs tökéletes biztonságban. Ha a bestiák egyszer elszabadulnak a föld alatti alagúthálózatban, nincs ember, aki épségben elmenekülhet a közelükből. Persze - Griffith ezzel is tisztában volt -, oda lehetne küldeni valamelyik doktort, hogy nyissa ki a rácsot, ám akkor eggyel kevesebb segítőtje marad. Az sem lenne túl jó megoldás, ha átadná ajándékát a lényeknek, ugyanis az SM7-esek anyagcseréje lassabb, mint az embereké. *Napokba telne, míg megszéplődülnek, és végigfenn fog állni annak lehetősége, hogy közben elkapnak...*

Griffith nem igazán szeretett volna a lények közelébe kerülni. Körülbelül két hónappal korábban megsérült az egyik dög. Dr. Chin és két asszisztense elkövette azt a hibát, hogy megpróbálta ellátni a sebet. Nagyon csúnya ha-

láluk volt. *Én viszont élni akarok. Élni, abban a szép az új világban, még hozzá addig, ameddig emberileg lehetséges!*

Ügy látta, hogy az eutanázia lesz a lehető legésszerűbb megoldás. Vonakodva hozta meg a döntést, de nem látott más lehetőséget.

A labor felszerelése pompás volt, ő viszont szinte semmit sem tudott a mérgekről. Eldöntötte, hogy mielőtt bárminek is nekilát, keres némi információt ebben a témakörben.

Éppen a hipermodern laboratórium hűvös, nyugalmat árasztó légkörében fedezte fel, hogy valaki betört a szentélyébe. Döbbenet ült a számítógép előtt, a gyorsan villogó vörös feliratra meredt. A bunkerek egyikében valaki bekapcsolt egy komputert, és használta a rendszert. A hálózat biztonsági rendszerének meghibásodása szóba sem jöhetett magyarázatként. A laboratóriumi rendszert leszámítva, a telep többi részén hetekkel korábban lekapcsoltak minden elektromos szerkezetet, és a legtöbb helyen szünetelt az áramszolgáltatás is.

Ez nem hiba. Megjött az Umbrella!

Agyában elsőként a harag törte át a kábult döbbenet ködét. Vakító meteorként ereszkedett rá a fátyol, ami mindig, minden esetben félresöpri a józan ész. Testébe félelmetes erő költözött. Összegyűrte, szaggatni és tépni kezdte a keze ügyébe kerülő tárgyakat.

NEM! Nem állíthatnak meg, nem tudnak megállítani!

Ahogy keze az egyik tartály hideg acéltestéhez ért, a tűz hirtelen kihunyott a fejében. A sima, ezüstös, az új világ ígéretét magukban tartó hengerek kísérteties nyugalmat árasztottak. Griffith visszaperdült az eszeveszett tombolás pereméről, és ugyanolyan hirtelen, ahogy elvesztette, visszanyerte uralmát idegei felett. Levegő után kapkodva állt, homlokán kövér verejtékcseppek csillogtak.

A teremtényem, a munkám!

Pislogva, zihálva nézett körül. Közvetlen környezete romokban hevert. Tengernyi széttépett papír, szétzúzott üveg, és darabokra törött alkatrész között találta magát. Dermedten bámult a bezúzott monitorra. A számítógép, a rossz hírek hozója is darabokban hevert a padlón. Más helyzetben talán szegyeiké volna magát hisztérikus dührohama miatt, de most, a nagy nap előestéjén úgy érezte, jogában állt levezetni feszültségét.

Talán jogos volt, de nem túl hasznos. Inkább arra kellene koncentrálnom, hogyan tudnám megakadályozni, hogy megállítsanak? Itt nem engedhetem ki a vírust, és ha betörtek a telepre, akkor nagyon kockázatos kivinni innen... Vajon mire készülnek? Mennyit tudhatnak?

Erre a kérdésre könnyen választ kaphat. Még két terminál volt a laborban. Gyorsan odament az egyikhez; menet közben a légzsilip mellett mozdulatlanul üldögélő néma doktorokra pillantott. Ha észre is vették tombolását, ha fel is fogták, mi történik körülöttük, nem tiltakoztak, nem adták jelét rosszallásuknak. Hirtelen jeges gyűlöletet érzett irántuk. Ezek a tökök hozták létre a hasznavehetetlen Trisquadokat, a „megállíthatatlan” őrköt, amik éppen akkor hagyják cserben, mikor a legnagyobb szükség lenne rájuk.

Leült, és a monitor felé fordult. Lábával türelmetlenül dobogott, miközben arra várt, hogy a cég lógója végre eltűnjön a képernyőről. A telep biztonsági hálózatának alaprendszere a laborban volt. Képes lesz nyomon követni a behatolókat, láthatja mit keresnek, méghozzá anélkül, hogy a jelenlétét észrevennék. Feltéve persze, ha sikerül visszaemlékeznie arra, hogyan kell elérni a szükséges adatokat...

Lenyomott néhány billentyűt, várt, majd beütötte a belépőkódját. Rövid szünet után zöld adatsorok jelentek meg a monitoron. Megcsinálta!

Keresés, találatok, helyszín...

Az adatsorra sandított, meglepetten beleolvasott, és újra végig kellett gondolnia valamit. *Térkép, alaprajz a keresőmenüben?* Eltűnődött. Mi oka lehet annak, hogy az Umbrella emberei a laboratórium helyére vonatkozó adatokat keresnek? Egyáltalán miért a központi adatbázisból próbálnak információkhoz jutni? A belső hálózatot nem idióták tervezték, a biztonsági adatbázist lehetetlen elérni a terminálokról, sőt, a telep alaprajza nem is volt fenn a szervereken. *Ezt az Umbrella is nagyon jól tudja! Mire lehet következtetni abból, hogy a behatolók mégis keresgélnek?*

Hirtelen megkönnyebbült, és hangosan felnevetett. Úgy érezte, gyerekesen és ostobán reagált a rossz hírekre. Nem az Umbrella jött el érte, és ez teljesen más megvilágításba helyezte a dolgokat.

Tekintetbe véve a labor elhelyezkedését és profi álcázását, lehetetlen csak úgy megtalálni. Ráadásul, még ha rá is bukkannak, a kulcskártya nélkül nem tudnak behatolni. Márpedig ő valamennyit megsemmisítette.

Leszámítva Ammonét! Az ő kártyáját még mindig nem találtam meg.

Egy pillanatra megdermedt, aztán megrázta a fejét. Ideges mosoly jelent meg az arcán. Már minden létező helyet átkutatott a hiányzó kártyáért.

Vajon mennyi esély van arra, hogy a behatolók csak úgy, véletlenül rábukkannak?

Nem sokkal több, mint arra, hogy átjussanak a Trisquadok mellett, ez pedig sikerült nekik. Vajon mire készült, mit művelt Lyle akkor, amikor órákra szem elől tévesztettem? Mi

van akkor, ha sikerült kijuttatnia egy üzenetet? Csak az Umbrellának szóló adásokat ellenőriztem, de... Mi van akkor, ha valaki mással lépett kapcsolatba?

Miközben ez a rémisztő gondolat felrémlt előtte, a számítógép képernyőjén új adatsorok jelentek meg. Valaki az Ammon által tervezett szociálpszichológiai tesztek keresgélte...

Griffith érezte, kezd elpárologni az önuralma. Mindkét kezét ökölbe szorította, és szilárdan eltökélte, hogy nem hagyja eluralkodni magán a dühöt. Túl sok minden forog kockán, nem engedheti meg magának, hogy az érzelmei vegyék át az irányítást. Most nem, most gondolkodnia kell.

Tudós vagyok, nem katona. Még csak azt sem tudom, hogyan kell lőni! Nem értek a harchoz!

Lassan elvigyorodott. Vér szivárgott a tenyeréből - repedezett szélű körmei a húsába mélyedtek -, de nem érzett fájdalmat. Tekintete körbevándorolt a csendes laboron, és megpihent a zsilipen. Aztán az üres, elhülyült arcokra, majd az összepréselt levegő és a vírus keverékét tartalmazó fémhengerekre nézett.

Ott a vírus, az ő vírusa! Az általa teremtettszoda...

Végül az SM7-esek ketrecének nyitómechanizmusán átlapodott meg a tekintete. Vigyora még szélesebb lett. Észre sem vette, hogy vére a padlóra csöppen.

Csak jöjjenek nyugodtan!

9. FEJEZET

Miközben Steve hangosan olvasott, Rebecca észrevette, hogy David néhányszor az ajtóra, majd az órájára pillant. Még nem telt le a kiszabott tíz perc, de már nem sok lehetett hátra. John és Karen, a felderítő páros még nem ért vissza.

- ... és mindkettőt a logikai készségek felmérésére tervezték. Kombinálták bizonyos tervezési technikákkal, bizonyos pontossággal, és különös tekintettel...

Száraz, unalmas szöveg volt. A telepen dolgozó kutatók egyikének jelentése lehetett a helyben kifejlesztett és alkalmazott IQ-tesztről. Látszott rajta, hogy szakember készítette, aki azt a száraz, agyonbonyolított nyelvezetet használta, aminek alkalmazására számtalan tudós érez késztetést, ha valami bonyolult dolgot kell körülírnia és megmagyaráznia. Mégis át kellett rágniuk rajta magukat, mert ez jött elő, amikor Steve rákeresett a „kék sorozat” kulcsszóra. Rebeccának kényszerítenie kellett magát, hogy oda tudjon figyelni. Elszántan küzdött a szűnni nem akaró, csendes félelem ellen, ami a sikertelen keresgélés alatt telepedett rá. Valaki kitakarította a helyiséget, és alapos munkát végzett. Irattartókat, tűzőgépeket, tollakat, ceruzákat, egy tonna befőttes gumit, és jegyzetömböket találtak ugyan, de egyetlen olyan papírt sem, amin írás lett volna, egyetlen

papírfecnit sem, hogy legalább kiindulópontjuk legyen. Steve számítógépes keresése sem állt sokkal jobban. Nem létezett térkép, és a T-vírusról egyetlen szó sem szerepelt az adatok között. Bárki vette is át a telep irányítását, szemmel láthatóan kitörölt mindent, aminek a STARS hasznát tudta volna venni.

Leszámítva a nagy rakás trágya, unalmas pszichológiai fecségetést, amiben eddig nem bukkant fel a kék szó. Hogy is fel-tételezhettük, hogy bármit sikerül megtudnunk itt?

Steve lenyomott egy billentyűt, és elvigyorodott.

- Hoppá, hoppá, no lám csak... Megérkeztünk. Ha a standard skálát vesszük alapul, akkor az itt vörös sorozatként emlegetett feladvány a legalapvetőbb és legegyszerűbb. Nullától nyolcvanas intelligenciahányadosig terjed. A zöld sorozatok... A rohadt életbe, elszállt az egész!

Rebecca éppen az egyik fiókban matatott, de hirtelen felkapta a fejét. David az asztalhoz, Steve mellé ugrott.

- Összeomlott a rendszer? - kérdezte aggodalmasan.

Steve összehúzott szemmel nézte a monitort, bal kezével a halántékát dörzsölgette, tétován, céltalanul nyomkodta a billentyűket.

- Szerintem inkább a program fagyott le. Nem hinném, hogy... Hé, ez meg mi?

- Rebecca! - David intett a lánynak, hogy lépjen közelebb.

Rebecca becsukta az üres dossziékkal telezsúfolt fiókot, és Steve háta mögé állt, kissé előrehajolva olvasta a monitoron megjelenő szöveget.

Aki megcsinálta, annak nincs szüksége rá. Aki megvette, az nem szívesen vette meg. Aki használja, az nem is tud róla.

- Ez egy találos kérdés - mondta David. - Tudja valaki a megfejtést?

Mielőtt bármelyikük is megszólalhatott volna, visszaérkezett Karen és John. Becsukták az ajtót, visszacsúsztatták fegyverüket a tokjába. Karen egy letépett papírlapot lobogtatott a kezében.

- Mindent bezártak - mondta John. - öt-hat iroda, ablak sehol, és mindössze egyetlen kifelé vezető ajtó van, az északi oldalon. Majdnem minden irodában van pár iratszekrény, de teljesen üresek. Csak ezt a papírt találtuk. Egy fiók repedésébe volt beszorulva. Valószínűleg akkor szakították ketté, amikor kipucolták a területet.

Karen átnyújtotta a papírdarabot Davidnek. A férfi átfutotta a néhány sort, és hirtelen felcsillant a szeme.

- Ez minden? - fordult vissza Karenhez.

A nő bólintott.

- Ez... De én már ennyinek is örülni tudok.

David felolvasta a kettészakadt lapon lévő szöveget.

A csapatok továbbra is egymástól függetlenül cselekszenek, de a hallószervi szinapszisok módosítása óta az együttműködés észrevehetően javuló tendenciát mutat.

A Kettes Terv tapasztalatai(két Trisquad vesz részt az akcióban):

A B-csapat nem támad, ha a célpont már nem mozog, és hangot sem ad ki magából miután az A-csapat befejezte a támadást. Ha a célpont viselkedése továbbra is cselekvésre ösztönöz, és az A-csapat valamilyen oknál fogva nem folytatja a támadást, (pl. lőszerhiány, vagy valamennyi egység súlyos sérülése miatt), ebben az esetben a B-csapat akcióba lép. A lőtávolságon belül tartózkodó kisegítő őrök bekapcsolódnak a támadásba, és segítenek befejezni.

A mai napig nem sikerült elérnünk a helyzetértékelő képesség kiterjesztését, nem tudtuk kiváltani a kívánt viselkedést. A Négyes és Hetes Tervben rögzített vizuális ingerlés nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket, mindazonáltal beinjektáltunk egy új csapatot, és biztató eredményeket várunk a hét végére. Ajánlatunk szerint először inkább további erőfeszítéseket kellene tennünk a hallóképesség és a helyzetfelismerés javítására, mielőtt a hőérzékelő implantátum beültetése...

- Itt van letépve - nézett fel David.

- Ez sok mindent megmagyaráz - bólintott Karen. - Emlekeztek? A csónakház hátsó ajtajánál várakozó csapat lőtt, mint a veszett fene. Akik meg az első ajtónál álltak, mindaddig nem tettek semmit, amíg az első banda harcképes volt. Csak miután te meg Steve elintéztétek a hátsó csapatot, akkor lépett akcióba az elől lévő társulat.

Rebecca összehúzta a szemöldökét. Nem szívesen vont le bővebb következtetéseket az olvasottakból, de pár dolog nyilvánvalónak tűnt. Az Umbrella embereken kísérletezik, ez tény. Raccooni tapasztalatai alapján a T-vírus hét-nyolc nap alatt szétterjedt a gazdaszervezetben, aztán a megfertőzött ember egy hónapon belül darabjaira hullott szét.

De mit jelenthet az, hogy beinjekciónak egy új csapatot, és már a hét végére adatokat nyernek? Vagy például mi a fene az, hogy módosítják az alanyok érzékszerveit, meg implantátumok beültetésére készülnek? Ez valami egészen más lesz, mint odahaza. Elvileg kevés a rendelkezésükre álló idő, az „egységeknek” elméletileg szét kellene rohadniuk. Erre tessék, komplett viselkedésmódosulásokat kutatnak...

Idegesen harapdálta az alsó ajkát, miközben azon gondolkodott, hogy a Caliban-öbölben mit tehettek a kuta-

tók a vírus segítségével. Ha megtalálták a módját, hogy felgyorsítsák a szaporodási ciklusát, talán belepiszkáltak a virion magmembránjába, sokkal összefüggőbbé tették, vagy valahogy megsokszorozták a zárványokat, hogy exponenciálisanszorodjon.

Szent ég, lehet, hogy ezúttal egy olyan törzssel állunk szemben, ami nem napokon, hanem órákon belül képes uralma alá vonni a fertőzöttet?

Komor, lehangoló gondolat volt, el is határozta, hogy félreteszi addig, amíg nem áll rendelkezésére több információ. Ez még nem változtatja meg a helyzetüket. *Teljesen mindegy, mennyi idő alatt hozták létre őket, a Trisquadok így is, úgy is halálos fenyegetést jelentenek.*

- Az északi oldalon lévő ajtó jelzése szerint jelenleg a C-blokkban vagyunk - mondta John, miközben a bekapcsolt számítógéphez sétált. - Na, találatok térképét?

Steve felsóhajtott.

- Nem, de vess ide egy pillantást. Rákerestem a „kék sorozat” kulcsszóra, és egy rakás, szín szerint csoportosított IQ-tesztet találtam. Aztán meg ezt itt - mutatott a monitorra.
- Eddig jutottunk. Semmi mást nem tudtam kibányászni.

John a képernyőre nézett.

- Aki megcsinálta, annak nincs szüksége rá. Aki megvette, az nem szívesen vette meg. Aki használja, az nem is tud róla. Ez meg mi?

Karen, aki újra átolvasta a Trisquadok anyagát, felkapta a fejét.

- Állj csak meg! Azt hiszem, tudom mi ez. Ha jól emlékszem, ez a szemfedő, vagy valami ilyesmi.

Rebeccát nem lepte meg, hogy Karen ismeri a feladványt. Korábban is olyan érzése volt, hogy a nő logikája kiváló, és a legbonyolultabb rejtvényekkel is elboldogul.

A csapat tagjai félkörben Steve mögé álltak. A férfi beírta a gépbe a Karen által javasolt szót.

A képernyőn semmi sem változott meg.

- Próbáld azt, hogy sírgödör! - javasolta John.

Steve megtette.

- Semmi...

- A koporsóra is illik a meghatározás, nem? - kérdezte Rebecca.

Steve gyorsan beírta a harmadik szót. Egy pillanattal azután, hogy megnyomta az ENTER billentyűt, a monitoron megjelent néhány új sor.

KÉK SOROZAT AKTIVÁLVA.

NÉGYES TESZT (A-BLOKK), HETES (D-BLOKK), ÉS KI-
LENCEK (B-BLOKK).

A HOZZÁFÉRÉS KÉK (E-BLOKK).

- Ammon üzenete hiteles - mondta Karen elgondolkodva. - Aztán a kék sorozat... A találós kérdésre adott válasz tényleg belépőkódként működött. Érdekes!

- Mi is volt még abban az üzenetben? - David eltűnődött.

- Fordítsd meg a betűket... A szivárvány az idő múlásához kötődik. Ne számolj... A kék a hozzáférés. - Megrázta a fejét. - Nem egészen értem.

David felkapott egy tollat az asztalról, és a kettészakadt Trisquad-jelentés fölé hajolt. Rebeccán erőt vett az izgatottság. Dr. Ammon üzenete tényleg jelent valamit.

- Nem értem, de meg tudjuk fejteni - mormolta David.

David két oszlopba rendezve öt négyzetet rajzolt a Trent vázlatán látott elrendezés szerint. A legdélibb kockába beírt egy C betűt. Pár pillanatig töprengve nézte a négyzeteket, majd a bal felsőből kiindulva mindegyikbe beírt egy-egy betűt. Elgondolkodott, aztán jobbról balra haladva beírta a tesztek sorszámait a betűk mellé.

- Ahhoz, hogy választ kapjunk a kérdéseinkre, először meg kell oldanunk a tesztek. A négyest, a hetest, és a kilencest. Ha feltételezzük, hogy a telep elrendezése olyan, mint ezen a lapon, és a tesztek is ennek megfelelően vannak elhelyezve, akkor nincs más hátra, mint hogy végigkussassuk az épületeket. Megkeressük a tesztek, azután visszajövünk ide.

- Reméljük, ez ellen a Trisquadoknak sem lesz kifogásuk
- jegyezte meg John halkán.

Rebecca a társaira pillantott, végignézett a komor arcon. Mindenki a négyzeteket fürkészte. A lány tudta, nem maradhatnak sokáig a viszonylagos biztonságot nyújtó barakkban, de arra nem számított, hogy ilyen hamar indulniuk kell.

Menniük kellett, és odakint a Trisquadok vártak rájuk.

Az északi ajtónál álltak, a sötét, áporodott levegőjük folyosón. Szorosra húzták cipőfűzőjüket, derékszíjukat igazgatták, és teli tárat tettek a Berettákba. David végignézett rajtuk, majd odabólintott Johnnak.

- Mondd te...

- Rendben. Szóval, David, Steve és Rebecca átmegy a bal oldali épületbe, abba, ami innen északnyugatra esik. Ha látjuk, hogy bent vagytok, mi is indulunk Karennel. A másik blokkba megyünk be. Ha David elképzelése helyes, akkor ti a B-épületben, mi pedig a D-ben leszünk. Persze az is lehet, hogy a blokkok csak úgy találomra, és nem logikusan kapták a jelüket... Mindegy. Megkeressük a tesztek, aztán az ajtóhoz megyünk. Jelzünk egymásnak, és...

- És mi van, ha nem jövünk vissza?

- Fél órát várunk egymásra, aztán visszatérünk ide, és elemezzük a helyzetet - mondta Karen.

- Vagy utánatok megyünk és kihúzzunk titeket a szarból - vigyorodott el John.

- Rendben.

- Szóval, ha megvan a két teszt, akkor folytatjuk a keresgélést. Átmegyünk az A-blokkba, aztán vissza, és remélhetőleg minden adat a kezünkben lesz a folytatáshoz.

- Remélhetőleg - jegyezte meg Steve komoran.

Felkészültek. Az egyszerű tervben rengeteg bizonytalansági tényező volt; valamennyien tudták, az a legvalószínűbb, hogy nem sikerül úgy végrehajtaniuk, ahogy gondolták. Persze ehhez már hozzászoktak: a STARS bevetésén általában soha, semmi sem alakult úgy, ahogy várták. Minden elképzelhető és elképzelhetetlen lehetőségre fel kellett készülniük.

A csapatnak szét kellett válnia. Davidnek ez nem igazán tetszett, de nem talált jobb megoldást. Két osztag lényegesen nagyobb területet kutathat át ugyanannyi idő alatt, mint egy.

- Van valakinek kérdése, mielőtt elindulunk?

Rebecca hangja aggódalmasan csengett.

- Szeretnék mindenkit újra figyelmeztetni, hogy rendkívül óvatosan járjon el. Lehetőleg semmit ne érintsetek meg, és vigyázzatok, más se érjen hozzátok! A Trisquadok vírushordozók, szóval mindenáron kerülni kell a velük való érintkezést. Különösen akkor, ha megsebesültek.

David hátán végigfutott a hideg, mert eszébe jutott, amit a lány korábban mondott. Egyetlen csepp fertőzött vér milliónyi, százmilliónyi vírust tartalmaz.

Hajobbanfontolóra vesszük, ez bizony elég kellemetlen tény. A kilencmilliméteres lövedék nagy, ronda sebet ejt... A dögök

ennek ellenére nem buknak tőle orra. Az a három ott a csónakháznál, csakjött, csakjött és lőtt. Pedig ömlött belőlük a vér!

A csapat a jelére várt. David félresöpörte a nyomasztó gondolatokat, hüvelykujjával élesre állította fegyverének tűzbiztosítóját, majd bal kezét az ajtó reteszére tette.

- Készen vagytok? Figyelem, háromra. Egy... kettő... három!

Kilökte az ajtót, és kiugrott. Lényegesen világosabb volt, mint korábban; egy-két nap hiányzott a holdtöltéhez. A kövér hold magasra emelkedett, és ezüstös kék fénnel árasztotta el a telepet.

David előtt körülbelül húsz méterre volt John és Karen célpontja. Kissé megkönnyebbült, amikor a szemközti betonfalon meglátta az ajtót. *Legalább nem kell megkerülniük az épületet, hogy célhoz érjenek.* Balra oldalazott az ajtótól, behúzódott a fal melletti keskeny árnyéksávba. Épp csak ki tudta venni a távolabbi épület körvonalait, ami számítáσαι szerint az A-blokk lehetett.

A tőle jobbra és balra álló két-két épület közötti, körülbelül harminc méter széles sáv nyílt terep volt, egyetlen fedezékül használható tárgyat sem látott rajta. Se egy fa, se egy bokor, se egy nagyobb kődarab vagy ládarakás. Semmi! *Ha kilépünk innen, sebezhetővé válunk. Ha azon a sávon lesben áll valaki...*

Hátrapillantott válla a felett, látta, hogy Rebecca és Steve feszülten várakozik mögötte. Ha egyenesen belerohannak egy előkészített csapdába, ő lesz az első, akire ráló'nek. A másik kettőnek talán lesz ideje visszajutni a fedezékbe.

Mély lélegzetet vett, és elrúgta magát a faltól. Előregörnyedve rohanni kezdett a másik épület bejárata felé.

A halvány fények és a mély árnyékok elhomályosodtak a szeme előtt. Egész teste, minden idegszála az automata

fegyverek kereplő hangját várta, az éles, mindent elborító fájdalmat, a rettentő ütést, ami leveri a lábáról. De a telep továbbra is csendbe burkolózott, csakis saját, vadul dübörgő szívverését hallotta. Ereiben száguldott a vér, ahogy visszafojtott lélegzettel rohant. A másodpercek lelassultak, az ajtó egyre közelebből látszott, egyre nőtt...

... aztán az ujjai megérintették a kilincset. Lenyomta a hideg acélt, és hirtelen az épületen belül volt, a nyomasztó sötétségben. Megpördült, hogy visszanézzen. Rebecca és Steve abban a másodpercben ért az ajtóhoz, David félreugrott, társai berobbantak mellé. Villámgyors mozdulattal, de halkan becsukta az ajtót. Szinte a bőrén érezte a körülöttük lévő sötét ürességet, ösztönösen tudta, hogy nincs élőlény a közelükben.

Aztán az orrába csapott a szag. Valaki hangosan, száraz, ugató hangokat hallatva öklendezett. David a lámpája után kapott. Az elképesztő bűzt érezve előre tudta, mit fog látni.

Ugyanaz a szörnyű szag volt ez, ami a csónakházban terjengett, de legalább százszor erősebb, töményebb. David már régóta ismerte ezt a fajta kipárolgást, nem a Caliban-öbölben találkozott vele először. Dél-Amerika egyik dzsungelében is hasonlólt érzett, aztán egy öngyilkos szekta táborában, valahol Idahóban, és egy alkalommal egy sorozatgyilkos házának alagsorában. A halál, a bomlás, a rothadás szaga. Bárki, aki csak egyszer is találkozott vele, soha többé nem felejtí el ezt a jellegzetes bűzt.

Mennyi, mennyi lesz még itt?

A fénycsóva felvillant, széles ívet leírva körbelendült. Meglátták a raktárhelyiség egyik sarkában lévő halmot.

Ez egyszerűen képtelenség!

A sarokban több tucat emberi holttest hevert egymás hegyen-hátán. A bomló húshalomból végtagok meredtek ki,

mindenütt rothadó, vicsorgó arcok látszottak. Az egymásra hajigált tetemek elfeketedett, málló húsa egymásba folyt és összekeveredett. A hullarakás alatt fehéres, zavaros tócsa állt, a sűrű folyadék lassan szivárgott egy lefolyórács felé.

Mennyi lehet? Hús? Huszonöt?

Lehetetlen lett volna megmondani, hány tetem alkotja a rettentő dombot. Steve öklendezve botladozott oldalra, és hányni kezdett. Görcsös erőlködésének hangja kísértetiesen visszhangzott a csendben. David másik kijáratot keresve gyorsan körbevillantotta a lámpáját. A bejárattal átellenben egy másik ajtó állt.

- Ott egy nagy „A” betű... - Rebecca elvékonyodott hangon beszélt, neki sem sok hiányzott ahhoz, hogy a padlóra dobja az ebédjét. - Szóval... - Megcsóválta a fejét. - Nincs logika az épületek elnevezésében. Ez az A-blokk.

David biccentett, majd anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna a szörnyű halomra, a túlsó ajtó felé lökdöste Rebeccát. Karjánál fogva megragadta Steve-et, a kijárat felé vonszolta. Amint átjutottak az ajtón, a szag enyhült, de éppen csak elviselhetővé vált.

Egy ablaktalan folyosón álltak. Az ajtó mellett villanykapcsolót találtak, de David nem kattintottá fel. Visszatar-totta a lélegzetét, igyekezett lecsillapítani háborgó gyom-rát. Tudta, várnia kell egy kicsit, hogy társai összeszedjék magukat.

A jelekből ítélve - akarták vagy sem - megtalálták az Umbrella munkatársait. Valamennyi itt lehetett, egyet ki-véve. David szilárdan eltökélte, amint összetalálkozik az-zal az eggyel, nem tesz fel neki kérdéseket, szó és figyelme-ztetés nélkül kitépi a gégejét.

Miután a többiek eltűntek, Karen és John még egy teljes percig a helyén maradt. Az ajtót résnyire nyitva hagyták, hogy hallják, mi történik odakint. Hűvös levegő áramlott be hozzájuk, a távolban hullámok csapódtak a parthoz, de őszinte megkönnyebbülésükre se lövések, se kiáltások nem hallatszottak.

Karen engedte becsukódni az ajtót, és Johnra pillantott. Arcuk csak sötét árnyéknak tűnt a gyenge fényben. A nő hangja mély volt, és szörnyen komoly, mikor megszólalt.

- Na, ők már bent vannak. Akarsz elől menni, vagy jobban szeretnéd, ha én indítanék?

Johnnak még ebben a helyzetben sem ment el a kedve a tréfától.

- Odahaza állandóan az asszony megy el először. Ha lehet, akkor most én csinálnám...

Karen kényszeredetten elmosolyodott, és nagyot sóhajtott.

John csúfondárosan vigyorgott. A csapatban általában Karen volt a tréfák céltáblája. A férfi tudta, nem igazán illik a környezethez az efféle poénkodás, de nem bírta kihagyni a kínálkozó lehetőséget.

A nő roppant értelmes volt, de a humorérzéke bámulatra méltóan fejletlen maradt. Most is, visszavágás helyett csupán oldalba bökte Johnnt a könyökével.

A kötelességeim közé tartozik, hogy egy kicsit felvidítsam, gondolta a férfi. *Ha már egyszer teljes gőzzel robogunk a halál felé, legalább röhögve tegyük, és ne sírva.* Egyszerű filozófia volt, de nagyon tetszett neki, már sok nehézségen átsegítette.

- John, csak válaszolj a kibaszott kérdésre, jó?

- Én kezdem - mondta John békítő hangon. - Várj, amíg átérek, aztán kövess.

A nő bólintott és hátralépett, hogy társa elférjen mellette. John arra gondolt, még odaveti, hogy odaát megvárja, és nagyon örülne, ha érkezésekor nem viselne mást, csak egy sugárzó mosolyt. Megcsóválta a fejét, és elvetette az ötletet. Már csaknem öt éve dolgoztak együtt, és tapasztalatból tudta, hol a határ. Karen előbb-utóbb mindig felkapta a vizet. *Már csak ez hiányozna!*

Kezét a kilincsre tette, mély lélegzetet vett. Hagyta, hogy sziporkázó elméje megnyugodjon kissé, és a humor átadja helyét annak a valaminek, amit úgy nevezett, hogy „harci szellem”. Élvezte a humort és a küzdelmet is, és volt alkalma megtanulni, hogyan válassza szét a kettőt.

Mindennek megvan a maga ideje! Mostjöhet a harci szellem... Nem! Én leszek a szellem, úgy siklok át a sötétben, mint egy testetlen árnyék.

Finom mozdulattal kinyitotta az ajtót. Odakinn semmi hang, semmi mozgás. Megmarkolta a Berettát, kilépett az épületből, és gyors léptekkel elindult az ezüstös fényben úszó földszávon. Szemét folyamatosan az alig húszlépcsnyire lévő ajtón tartotta. A harci szellem információkat közvetített az agyának. Hűvös szél. Halk lépések. Az óceán sós illata a levegőben. Érzékelte környezetét, és közben azt képzelte, kísértetként úszik át az éjszakán. Tudatállapota megváltozott, érzékszervei élesebbé váltak. Egyszerre figyelt minden irányba, mindent látott és mindent hallott.

De engem senki sem lát. Senki sem hall. Nem létezem. A golyó sem fog...

Elérte a bejáratot, határozottan megfogta a nyirkos kilincset. Lenyomta. Hiába, az ajtó zárva volt.

Semmi pánik! Árnyék vagyok, senki sem láthat. Mindjárt találok egy másik ajtót. Felemelte a kezét, jelzett Karennek, hogy várjon, és óvatosan jobbra oldalazott.

Csendes és könnyed, alaktalan árny vagyok...

Elérte a sarkot, hátát a falnak vetve befordult. Érzékszervei információk tömegét préselték az agyába. Semmi mozgás a susogó éjszakában. Bal vállát és csípőjét a durva betonhoz szorította. Úgy érezte, bámulatos erő és ruganyosság költözik az izmaiba.

Megtalálta a másik bejáratot. Az acéllemezen hideg fény csillogott.

És akkor megszólaltak a gépfegyverek...

Golyók szaggatták a földet John lába körül. Megperdült és hátraugrott. Szorosan a falhoz tapadt, baljával megragadta a kilincset.

A csónakház felől csikorgó léptek hallatszottak. Három pár bakancs egy vonalban...

John feltépte az ajtót, beugrott, és berántotta a súlyos lemezt. A lövedékek éles, pendülő csengéssel martak a fémbe, centikkel a teste előtt pattantak le az acéllapról. Mint-ha jégeső verte volna az ajtót.

Lábát az ajtórésbe dugta. Kikukkantott a nyitott területre, majd miután felmérte a helyzetet, a torkolattüzekre célzott és viszonozta a lövéseket. Feje körül a falról leváló, kisebb-nagyobb betondarabok záporoztak, sűrű felhőkben szállt a kőpor. A Beretta melegen simult a tenyerébe. A fegyver a keze részévé vált. Vadállatnak képzelte magát, úgy használta fegyverét, mint bármelyik testrészét. Szinte látta a levegőn átsűrítő lövedékeket, a bőrén érezte az el-lenség helyzetét. Szellem volt, vadállattá vált, aztán ismét átalakult: a halál angyala lett belőle.

Könnyed mozdulattal csúszott vissza a fedezékbe, keze gépies pontossággal cserélte ki a tárat. Ismét kidugta a fegyvert. A támadók sora közelebb járt. Hárman voltak. Három sötét alak. John leadott még három lövést, majd az ajtó

mögé bukott a záporozó, halálos acélvihar elől. Mikor ismét kinézett, már csak két alak állt odakint.

Fémes csattanást hallott; a hang a háta mögül érkezett.

Megperdült, és meglátta *őket*. Ketten voltak, három méterre álltak az épület északkeleti sarkától. Mindkettő kezében géppisztoly csillogott.

De meg sem mozdulnak, csak lóbálják a csúzlit!

Páni félelem áradt szét benne. A rettegés üvöltő fenevadá változott a mellkasában, azzal fenyegetett, hogy felfalja belülről.

Mi a fene folyik itt?

Odakint az M-16-osok sorozatai egyre közelebbről csattantak, de a benti két alak csak állt, tompa tekintettel bámult. A bal oldalának hiányzott a fél arca; az orrától lefelé nedves, kásás szövetmassza csillogott sötétvörösen, az állkapcsán húscscafatok lógtak. A jobb oldalt álló első ránézésre sértetlennek tűnt, csak halálos sápadtsága volt feltűnő, és az, hogy borzasztóan mocskos. John tekintete lejjebb vándorolt rajta, és felfedezte, hogy a teremtmény szétrobbant hasából kilógnak a belek. A petyhüdt, csöpögő belsőségek véresen himbálóztak, összekenték az ingét.

Nem támadnak, amíg az A-csapat be nem fejezi!

John az ajtóhoz rúgott egy deszkadarabot. Néhány lépést tett a bamba pár felé. Előrehajolt, elnyomta magában a kezdődő pánikot, és gondosan célzott. Egyik lény sem mozdult, meg sem kíséreltek védekezni, csak álltak rothadó lábaikon, és ostobán meredtek a semmibe.

Két hangos dörrenés...

Két gyönyörűfejlövés! Hoppá!

A Beretta óriásit szólt a zárt térben, a dörrenés egy pillanatra még az M-16-osok kereplését is elnyomta. A két test a földre zuhant. A következő pillanatban az épületen kívül

felcsattant egy másik kilencmilliméteres fegyver. A lövések belevegyltek az automata fegyverek szüntelen dörgésébe, de John gyakorlott füle így is felismerte.

Karen!

Visszaugrott az ajtóhoz, és kinézett. A támadó csapat groteszk figurái úgy harminc méterre voltak tőle. Már csak egyikük állt; a zombiszerű dögöt hirtelen telibe kapta az egyik lövedék. A mellkasa közepébe csapódó golyó kinetikai energiája hanyatt lökte, de még a földön elterülve is folytatta a vad lövöldözést, fegyvere az ég felé fordulva ontotta a lövedékeket.

Karen a két épület között guggolt. Felegyenesedett, pisztolyát a görcsökben vonagló lényre szegezte.

...a többi csapat mindaddigpasszív marad, amíg az előző aktív...

- Ne lődd le! Csak ha már itt vagy! Hagyd ott!

A nő kecses mozdulattal megpördült, és rohanni kezdett felé. Ahogy túljutott a küszöbön, John berántotta az ajtót. A fűlértő fegyverdörgés tompa csattogássá halkult.

John az ajtónak dőlt, közben Karen a retesz körül matalott. A férfi agya nem igazán bírta feldolgozni az élményeket. *Két perccel ezelőtt megöltem két halottat.* Sehogy sem tudta befogadni a tényeket. *Ez nem leheti Nem hiszem el, nem hihetem el! Ezek már halottak voltak, ezek már bomlófélben voltak, félig ELROTHADTAK...*

Karen szagatott zihálása áttört a sebesen örvénylő gondolatláncon, kirángatta őt kábulatából.

- Hé, John, ez hogy tetszett?

A férfi pislantott, majd lassan felvette a fordulatszámot.

- Azt hiszem, elsőrendű a buli - tette hozzá Karen. - Ismét édes kettesben vagyunk, mit szólsz? Valami ilyesmi-ben reménykedtél odahaza, igaz?

John lassan visszatalált önmagához, zavarodottsága csökkent, gondolatai tisztulni kezdtek.

- Egyáltalán nem vicces! - súgta vissza. - Komor képpel nézett a nőre, majd pillanatnyi szünet után mindketten felnevettek.

10. FEJEZET

Rebecca hálát adott a sorsnak, hogy a blokkban viszonylag elviselhető volt a levegő. A másik helyiségben alig bírt uralkodni hányingerén. A zsíros, tömény bűz szinte kézzel fogható volt. Felfordult a gyomra, ha rágondolt.

Miközben végigsiettek a kitűnően megvilágított folyosón, azon kapta magát, hogy gondolatban Nicolas Griffith-szel foglalkozik. A Marburg-vírus áldozatairól szóló történet járt a fejében. Eddig ugyan nem látták bizonyítékát, hogy az eszelős tudós áll az események hátterében, hogy ő mészárolta le a telepen dolgozó embereket, de Rebecca képtelen volt megszabadulni a gondolattól, hogy Griffith a felelős a szörnyűségekért.

A folyosón több ajtó is nyitva állt. Valamennyi helyiséget ugyanazzal a gondossággal ürítették ki, mint a C-blokk szobáit. A tömb túlsó végén a folyosóról egy másik kivezető ajtó nyílt, és a következő sarkon túl egy, az épület mélyébe vezető acélajtót találtak. Az ajtó közepén, húszcentis betűkkel egy „A” betű díszelgett, közvetlenül alatta pedig: „1-4”. A számok alá három darab egyenlő oldalú háromszöget festettek, az egyik vörös, a másik zöld, a harmadik kék volt.

David habozás nélkül kinyitotta az ajtót. Rövid folyosót láttak maguk előtt, a külső járatból élesen csillogó neonfény ömlött az áporodott levegőjű sötétségbe. Mindkét

oldalon egy-egy ajtó állt. Steve valamit matatott a falon, és felkapcsolta a lámpát. Rebecca azonnal kiszúrta, hogy a jobb oldali ajtó mellé színes háromszögeket festettek. A bal oldalon semmi jelzés nem volt.

- Enyém a tesztszoba - reccsent David hangja -, ti pedig nézzétek meg a másikat! Itt találkozunk.

Rebecca bólintott, a szeme sarkából látta, hogy Steve is biccent. A férfi szája remegett, ám ettől eltekintve határozottnak látszott. Rebecca pontosan tudta, mit érez. Látta, Steve zavarban van, mert mások szeme láttára hányt.

Kinyitották a jelöletlen ajtót, és beléptek a helyiségbe. Az épület többi részéhez hasonlóan a levegő itt is fülledt és áporodott volt. Rebecca felkapcsolta a lámpát. Nagy méretű, ablaktalan irodahelyiséget láttak, amelyet könyvespolcok szegélyeztek. Rozsdamentes acél asztal állt az egyik sarokban, mellette egy iratszekrény, aminek valamennyi fiókja kihúzva, üresen tátongott.

Steve felsóhajtott.

- Azt hiszem, ezt is elbuktuk. Megint csak bogarászunk. Válassz! Asztal? Vagy inkább a polcok?

- Mindegy, legyen a polc - vont vállat Rebecca.

A férfi szinte félénken mosolygott.

- Nekem is mindegy. Remélem, találok valami mentolos cukorkát vagy ragot az egyik fiókban.

Rebecca mosolygott. Örült, hogy Steve-nek megvan ereje viccelni.

- Ha találsz, én is befizetek egyre. Az előbb sikerült legyűrnöm a hányingert, de nem sok híja volt.

Mosolyogva néztek egymásra, és Rebecca érezte, végigfut rajta az izgalom aprócska szikrája. A másodperc megnyúlt, tekintetük az átlagosnál néhány pillanattal tovább kapcsolódott össze.

Steve kapta félre elsőként a tekintetét. Elpirult, de há-
tározottan az asztalhoz ment, és tétován matatni kezdett.
Rebecca szembefordult a könyvrakásokkal. Érezte, az ő
arca is pirosabb a szokásosnál. Vonzódott a fiatal férfihoz,
és úgy tűnt, az érzés kölcsönös.

*Ez a lehető legrosszabb hely és idő az ilyesmihez! Állj neki
ennek a trágának, de rögtön!*

A polcokon pontosan azt találta, amit egy ilyen jellegű he-
lyen vár az ember. Kémia, biológia, biokémia kötetek, több
bórkötéses könyv a viselkedésmódosulásokról, irgalmatlan
mennyeségű orvosi szaklap. Miközben Steve a fiókokban
kotorászott, Rebecca végighúzta a kezét a könyveken, és ki-
csit hátrébb tolta őket a polcon, abban a reményben, hogy
valamelyik mellett vagy mögött rábukkan valamire.

Szociológia, Pavlov, pszichológia, pszichológia, patológia...
a keze megállt a levegőben. Két vastagabb kötet között egy
vékony, fekete füzet lapult. Rebecca elégedetten bólintott.
Nézzük csak! Kihúzta a füzetet és amint kinyitotta szíve he-
vesen verni kezdett. A lapokat szálkás betűk, kézzel írott
sorok borították. Az első oldalon egy név szerepelt: Tom
Athens. *Ez az egyik fickó Trent listájáról. Az egyik kutatói*

- Steve, találtam egy naplót! - szólt hátra izgatottan. - Ti-
tokzatos segítőnk, Mr.Trent listáján is szerepel a neve. Tom
Athens!

Steve ránézett, sötét szeme megcsillant.

- Remek! Lapozz a végére. Mi az utolsó dátum?

Rebecca megkereste a legutolsó feljegyzést.

- Azt mondja, hogy... július tizenennyolc. Ahogy elnézem,
Mr. Athens nem vezette rendszeresen a naplóját. Az előtte
levő bejegyzés július kilencedikén készült.

- Akkor csak az utolsót olvasd! - javasolta Steve. - Talán
kiderül belőle, mi folyik itt.

A lány az asztalhoz ment, nekitámaszkodott, megköszö-
rülte a torkát és olvasni kezdett.

*Július 18., szombat. Hosszú, hihetetlen nap egy hosszú, elképesztő hét végén. Megesküdtem, hogy a szart is ki-
verem Louis-ból, ha még egyszer ilyen barom találko-
zóra hív. Ma, tetszik vagy sem, ha a fene fenét eszik
is, új tervet kell beiktatnunk a Trisquad programba.
Mintha szükségünk lenne egy újabbra! Valójában per-
sze azt akarják, hogy legalább papíron megtörténjen.
Aztán itt volt a szokásos szarság is, egy megbeszélés.
Csak a szokásosról volt szó, amiről mindig papolni
szoktak: a csapatmunka fontossága, osszuk meg egy-
mással az információkat, és akkor valamennyien „a
helyes irányban haladunk”. Jézusom, egyszer érném
meg, hogy egy ilyen tipikus, faszkalap duma nélkül
menne le egy konferencia. Az a hólyag az SM7-es bal-
eset óta képtelen másról brekegni. Megint megpróbált
meggyőzni minket arról, hogy minden Chin hibájából
történt. Érthető, miért csinálja: ha beadja nekünk a
mesét, senki sem beszél majd a projekttel kapcsolatos
alapvető melléfogásáról. Szenteskedőfaszfej!!!*

*Alan és én az implantátumokról beszélgettünk tegnap,
na, ez legalább jól megy. A jövő hétre összeírja a ja-
vaslatait, és NEM engedjük, hogy Louis hozzányúljon.
Egy kis szerencséivel a hónap vége felé lesz valami kéz-
zelfogható eredményünk. Alan szerint a Fehér Fiúk va-
lamiért meg akarnak szabadulni Birkintől. B.-t egy ki-
csit sem érdekli, mit csinálunk idekinn, már megint
villogni akar valamivel. Be kell vallanom, alig várom,*

hogy lássam, legközelebb mivel áll elő. Ha valami értelmes dologgal, akkor talán ki tudjuk javítani a Trisquadok néhány hibáját.

Szerdán volt egy kis pánik, a D-blokkban, a 101-es szobában. Valaki nyitva hagyta a hűtőt, és Kim esküszik, hogy néhány vegyszer hiányzik, bár szerintem megint csak arról van szó, hogy eltévesztette a számolást. Nehéz elfogadni, hogy ő a felelős a fertőzési eljárásért. Az a lökött tyúk egyszerűen hanyag. Kész csoda, hogy eddig nem fertőzte meg az egész telepet. Bár igaz ami igaz, van ott épp elég tennivaló.

Lehet, hogy átmegyek a D-be. Személyesen. Nem ártana megbizonyosodni arról, hogy minden készen áll holnapra. Új szállítmány érkezett, és Griffith azt kérte tőlem, kísérem figyelemmel az eljárást. Hetek óta most először bújtt elő a laborból, először mutatott némi érdeklődést az iránt, amivel műfoglalkozunk. Tudom, ostobaság, de még mindig el akarom kápráztatni. Ő, a maga bunkó módján éppoly briliáns elme, mint Birkin. Valami azt súgja, Griffith megfenyegette Louist, de Louis túl ostoba ahhoz, hogy tartson tőle. A többit majd később.

A lap alja üres volt. Rebecca felvonta a szemöldökét, kérdőn nézett Steve-re. Nem tudta, hogyan vélekedjen a csapongó szóözönről. Megpróbálta elemezni az adatmorzákat, kiválogatni a fontos dolgokat az üres locsogásból. Az információk között volt néhány aggasztó részlet, amit nem igazán tudott a helyére tenni.

Hiányzó vegyszerek. Fertőzési eljárás. SZÁNDÉKOS FERTŐZÉS! A briliáns bunkó, Dr. Griffith...

Nem volt kétséges előtte, hogy Griffith ölte meg a többi-eket, de nem emiatt szólalt meg benne a riasztócsengő.

- D-blokk- mondta Steve, és aggodalommal vegyes félelem cikázott át az arcán. - Mi az A-ban vagyunk, ami azt jelenti, hogy Karen és John a D-ben!

Ahol annyi T-vírus van, amennyivel az egész telepet könnyen meg lehetfertőzni! A D-blokk az a hely, ahol végrehajtották a fertőzési eljárást.

- Azonnal el kell mondanunk Davidnek! - hadarta Rebecca, Steve bólintott, és mindketten az ajtóhoz siettek. Rebecca kétségbeesetten remélte, hogy John és Karen még nem jutott el a 101-es szobába, vagy ha mégis, nem értek hozzá semmihez, ami megfertőzheti őket.

A tesztszoba tágas helyiség volt. Három falát nyitott fülkék szegélyezték. David felkapcsolta a lámpát, egy lépést tett előre, majd megállt és körülnézett. A teszteket szám és színkód szerint csoportosították, a jelzéseket a fülkék elé festették a betonpadlóra.

Bal oldalt a vörös sorozatot látta. Lassan elsétált az alkóvok előtt, és alaposan szemügyre vette a feladatok végrehajtásához szükséges eszközöket. A helyiség hátsó része felé tartott. A fülkékben különböző méretű, élénk színű kockákat és más egyszerű alakzatokat látott. A zöld sorozat a bejárattól jobbra eső fal mentén kapott helyet, David szinte oda se nézett - neki a kék sorozatra volt szüksége. A bejárattal szemközi fal fülkéi előtt kék háromszögek sorakoztak. A számozás balról indult.

Megközelítette a szoba hátsó részét. Halk zaj ütötte meg a fülét, egy elektromos készülék csendes zümmögése. A

nesz a kék teszt valamelyik fülkéjéből érkezett. Óvatosan közeledett a hátsó falhoz. A kettes számmal jelzett falfülkében parányi számítógép állt az asztalon, a hármásban egy billentyűzet volt és egy fejhallgató. A gépet bekapcsolva hagyták. David el sem tudta képzelni, hová, mihez csatlakozik, ki irányítja, ki felügyeli.

Nem tudom elképzelni, és nem is érdekel! Megoldjuk ezeket a dedós rejtélyeket, megtaláljuk az elrejtett cuccot, aztán irány kifelé, minél messzebb ettől a kriptától. Szívem szerint ebben a pillanatban indulnék!

Már mindent látott a Caliban-öbölben, amire kíváncsi volt. A hullarakás döbbenetes volt, a meggyalázott emberi testek képe mély aggodalommal töltötte el és arra ösztönözte, hogy minél gyorsabban kivigye a csapatot a területről. A Trisquadok halálos veszedelmet jelentettek, az öböl vizében rettenetes szörny cirkált, a telep területén valami borzalmas szörnyeteg leselkedett rájuk. Ez a bestia megölte saját kollégáit, társait, aztán egy sötét helyen halomba hánymta őket, mint a tűzifát. Az ilyen eszelősség sokkal rosszabb volt, mint az Umbrella moralitást nélkülöző pénzsóvársága. David jól tudta, az ilyen emberek mindenre képesek. Mindenre és bármire.

Előkerítjük az elrejtett „anyagot”, talán magát a vírust is, aztán szétépítjük a kerítést, és pucolás ebből az örületből. Majd a szövetségek elintézik a többit. Ha van elég eszük, felperzselik az egész kócerájt, és majd a hamuból szereznek információkat...

Megállt az utolsó, negyedik fülkénél, félresöpörte a maradosó gondokat, és az előtte álló feladatra összpontosított. A látvány váratlanul érte. A parányi helyiségben egyszerű szürke asztal és szék állt. Az asztalon jegyzetömb hevert, rajta toll, mellette pedig egy olcsó sakk-készlet állt. Vala-

mennyi figura a helyén volt. Miután belépett a szűk fülkébe, meglátta az asztal lapjába épített fényes fémlemezt. Egy számsort véstek a rozsdamentes acélba. Maga alá húzta a széket, és a számokra nézett.

/44/15-36-4/44/24-36-33-21-26-39-43-14/

összevonta a szemöldökét, a sakkra nézett, majd vissza a számokra. Semmi más nem volt a fülkében. Gyorsan végigpörgette agyában Ammon üzenetének szavait, és azt mérlegelte, melyik lehet az itt alkalmazandó eljárás.

A „fordítsd meg a betűket” vagy a „ne számítsd ki”?

Semmi sincs itt, amit összefüggésbe lehetne hozni egy „szivárvánnyal”, kék színnak nyoma sincs, úgyhogy csak ez a két lehetőség marad.

Ha a megoldások sorrendje megegyezik a tesztek sorrendjével, akkor ennél kell megfordítani a betűket. De milyen betűket fordítsak meg? Nincs itt semmiféle...

Hirtelen elmosolyodott, és megcsóválta fejét. A fémlapon lévő számok közül a legnagyobb a negyvennégy!

Ez egy kód, méghozzá meglehetősen egyszerű!

Felkapta a tollat, gyorsan leírta az ábécé betűit, majd a végéről kezdve visszafelé beszámozta. A „Zs” lett az egyes, az „A” a negyvenkettes. Oda-vissza nézegetett a fémlap és a papír között, leírta a számokat, és nekiállt megfejtetni az üzenetet.

AREX...

Az utolsó betű az S volt. David az összeállt mondatra bámult, aztán a sakktáblára. Úgy látszott, valakinek igencsak fejlett a humorérzéke.

AREXAMEGOLDÁS.

A rex latinul királyt jelent. Mindig a fehér kezd, tehát...

Kinyújtotta a kezét, és mutatóujjával megbökte a fehér királyt. Abban a pillanatban, amikor ujjá elérte a bábút,

az elfordult, majd megállt. Ezzel egyidőben halk, kellemes csendülés hallatszott fentről. Trapp felnézett. A mennyezeten egy parányi hangszórót pillantott meg.

Semmi más nem történt. Nem villantak fel fények, nem szólaltak meg harsonák, és a falon sem nyílt titkos átjáró. Úgy látszott, alaposan melléfogott.

A végén még kiderül, hogy egész normális helyen vagyunk...

Ahogyjobban belegondolt, egy agyatlan Trisquad zombi számára ez egy szörnyen bonyolult, jószerével megoldhatatlan feladvány lehetett. Persze az is elképzelhető, hogy a tudósok valami egész más élőlény számára tervezték, ami sokkal intelligensebb, sokkal okosabb, mint egy...

Nyugtalanító gondolat volt, nem is akart jobban belemednyedni. *Ki tudja, milyen lények kóvályognak még ezen az elátkozott helyen?* David felállt, és a kijárat felé indult.

A következő pillanatban kivágódott az ajtó. Rebecca és Steve rohant be.

- Mi történt?!

Rebecca felmutatta a füzetet, és gyorsan belevágott.

- Találtunk egy naplót, és beleolvastunk. David, a Trisquadokat odaát, a D-blokkban, a 101-es szobában otttátek be a vírussal! Talán semmi okunk pánikra, de ha John vagy Karen megérint valami szennyezett tárgyat...

David eleget hallott.

***Gyerünk!

David futva vezette őket visszafelé azon az útvonalon, amelyen érkeztek. Futás közben elemezte a helyzetet. Elviharzottak egy kijárat mellett. David fontolóra vette, hogy átküldi Steve-et és Rebeccát a következő blokkba, ő pedig

Karenek nyomába ered. Az eredeti terv is valami ilyesmi lett volna, csak most sokkal gyorsabban kellett cselekedniük. Súlyos teherként nehezedett rá a gondolat, hogy két embere is közvetlen kapcsolatba kerülhet a T-vírussal.

Ez nem történhet meg! Biztos vigyáznak magukra. Kicsi az esély, hogy valamelyikük megvágja magát, aztán megérint valami veszélyeset a szobában, amiről bizonyára látszik, hogy valamiféle laboratórium...

Valahogy ettől sem tudott megnyugodni. A kijárat felé viharzott, gyomrát egyre szorosabb görcsbe húzta a rette-

Karen és John a D-blokk közepén, a fényárban úszó főfolyosón állt; néma csendben hallgatták a David közeledését jelentő hangokat. A folyosórendszer sajátos elrendezése és a kitűnő akusztika lehetővé tette, hogy már messziről hallják, ha valaki kinyitja a három külső ajtó valamelyikét. Miután alaposan körülnéztek és meggyőződtek arról, hogy egyetlen fenyegető lény sincs az épületben, kiékeltek a blokk kijárataihoz vezető belső ajtókat. Senki és semmi sem tudott észrevétlenül a közelükbe kerülni.

Karen az órájára pillantott, aztán megdörzsölte a szemét. Elnyűttnek érezte magát az éjszakai események után, és még mindig émelygett attól, amit a 101-es szobában láttak. John szokatlanul tompa volt, és sokkal csendesebb, mint általában. Egyetlen egyszerű kis poént sem süttött el, mióta a többiek várva fel-alá sétáltak a folyosón.

Valószínűleg az őfejében is a vérfoltos hordagyak járnak. Vagy a fecskendők. Vagy a mosogatóba hajigált sebészifelszerelés...

Szinte azonnal megtalálták a tesztszobát. A kísérleti helyiség egy nagy, asztalokkal telezsúfolt terem volt. Minden asztalra számokat festettek, öt és nyolc között. Karen szinte csalódottan látta, hogy a hetes számú asztalon mindössze néhány színes műanyaglap hever, melyeken betűk díszeltek. A lapocskák a szivárvány valamennyi színét felvonultatták, az ibolyaszínűből kettővel több volt, mint a többiből. Hanyagul egymásra hajigálva heverték az asztalon. Karen nekiállt összerakni, de mivel mindenképpen meg kellett várniuk, hogy David befejezze az első tesztet, vonakodva bár, de felállt az asztaltól. Rövid töprengés után azt javasolta Johnnak, hogy nézzenek szét az épület többi részén.

Menet közben láttak néhány irodát meg egy kávézót, ahol nagy rendetlenség uralkodott, és mindent elborított a mocsok. Aztán egy laborba botlottak. Eddig ez volt az egyetlen hely, ami, ha kis mértékben is, de legalább valamennyit elárult arról, hogy miféle kutatóbázist üzemeltetett itt az Umbrella. Karen nem hitt a szellemekben, de ebben a helyiségben soha nem tapasztalt érzés telepedett rá. Röviden és tömören fogalmazva: kísértetjárta hely volt. A jeges félelem kísértett itt, ahol náci vadbarmokra valló precizitással „tudósok” követtek el saját társaik ellen rettentő dolgokat.

- A szobára gondolsz? - kérdezte John halkan.

Karen némán bólintott. John megérezhette, hogy semmi kedve beszélgetni, és ezért külön hálás volt. A mellényébe rejtett kabala megnyugtató súlya kissé enyhítette feszültségét. Igyekezett kellemes dolgokra gondolni. Eddigi sikeres küldetéseit idézte fel, majd apja emlékét. Ezek a képek kissé feloldották szorongását.

Most bármi jó, ami eltereli a gondolataimat arról a laborról...

A 101-es szoba külső ajtaján ott díszelgett a fertőzés-veszély jele. Megálltak előtte, és rövid tanakodás után úgy döntöttek, bemennek. John nem rajongott az ötletért, megkérdezte, mi a francnak teszik ki magukat a vírusnak, ha nem muszáj. Karen rámutatott, hogy egyikükön sincs vágás vagy horzsolás, ezért nem fenyegeti őket közvetlen veszély, és muszáj behatolniuk, mert ebben a helyiségben esetleg találnak valami anyagot, amit majd felhasználhatnak az Umbrella ellen. Úgy érezte, képtelen lenne kihagyni egy ilyen lehetőséget; látni akarta, mi van a zárt ajtó mögött. Soha nem bocsátotta volna meg magának, ha meg sem próbálja kinyitni.

John végül beleegyezett. Szűk, saválló acéllapokkal burkolt előtérbe érkeztek. A fejük felett zuhanyrózsák csillogtak, a mennyezetről vezetékek lógtak. A belső ajtó a laborhelyiségbe vezetett, egy őrült tudós eszelős álmaiba...

Üvegszilánkok recsegnek a lábad alatt. A rettegés izzadságszaga összevegyül a fertőtlenítőszer maró, fanyar bűzével.

John megtalálta a villanykapcsolót, de mielőtt felkattintotta, Karen érezte, hogy felgyorsul a szívverése. Sötét, feszült csend ülte meg a levegőt, baljós fenyegetés sugárzott a falakból. A laborban tulajdonképpen nem volt semmi különös: pultok és polcok, néhány fényes acél mosogató, az egyik sarokban nagy, rozsdamentes acél fagyasztóegység, a fogantyúján lakat.

Valahogy ez volt a legrosszabb az egészben. Karen Driver mindig otthon érezte magát az ilyen helyeken. Az a néhány, a megszokottól eltérő részlet azonban elementáris erővel hatott rá. A helyiség közepén rozsdamentes boncasztal állt, melynek széleihez tépőzáras pántokkal felszerelt köteleket erősítettek. Az asztal mellett két kórházi tolóágyat láttak, ezekről sem hiányoztak a végtagokat rögzítő széles bőrcsí-

kok. Karen odalépett, hogy szemügyre vegye az egyiket. Sötét, régen beszáradt foltokat látott rajta. Az áldozatot fogva tartó, eltéphetetlen bőrpántok környékén a vékony matracot teljesen átitatta a vér! A szoba hátsó részében telefonfülke méretű ketrec állt; vaskos acélrudak alkottak áttörhetetlen rácsot egy támla nélküli pad körül. A szörnyű kalitka mellett néhány vékony rúd állt a falnak támasztva; a körülbelül egy méter hosszú, krómozott acélszerszámok hegyén hosszú injekciós tű csillogott. Normális körülmények között ilyeneket használnak a vadállatok beoltására. A hosszú nyél lehetővé teszi, hogy az orvos a ketrecen kívül maradva, biztonságos távolságból is beadhassa az oltóanyagot.

Karen lenézett a hordágyra, finoman megérintette a száraz vérfoltot, és azon gondolkodott, miféle ember lehet az, aki önként részt vesz ilyen kísérletsorozatban. A vér rég elporladt már, Karen ujjai finom szemcséket tapintottak...

Istenem, mennyit szenvedhettek az áldozatok...! Elképzelte magát, ahogy a ketrec fogságában, tehetetlenül várakozva figyel, amint egy gumikesztyűs elmebeteg gyilkos, mutáns vírust fecskendez a boncasztalhoz rögzített, védekezni képtelen emberi lénybe. A gondolat olyan hevesen vágott belé, hogy összerázkódott. Érezte, ezen a helyen nemrég hihetetlenül gonosz, sátáni dolgok történtek.

Karen jobb szeme enyhén viszketni kezdett. Az apró csiklandozás elszakította őt a nyomasztó látvány emlékeitől, visszahozta a jelenbe, öntudatlan mozdulattal megdörgölte a szemét, és ismét az órájára pillantott. Bár hosszabbnak érezte, mindössze húsz perce vált szét a társaság.

A távolban ajtó csapódott, majd David izgatott, visszhangzó kiáltása dörgött végig a folyosón.

- Karen! John!

John a nőre vigyorgott. Karen őszinte megkönnyebbülést érzett. David ép és egészséges.

- Itt vagyunk! Erre gyere! - kiabált vissza John. - Az elágazásnál jobbra!

A férfi futó léptei egyre közeledtek. Néhány másodperc múlva felbukkant a saroknál, feléjük ügetett. Az arca feszült volt.

- Minden rend... - kezdte volna Karen, de David félbeszakította.

- Megtaláltatok a labort? Voltatok a 101-esben?

John homloka ráncba szaladt, mosolya lehervadt.

- Igen, ott van visszafelé, ahol jöttél...

- Megérintettetek bármit is? Van rajtatok valami sérülés? Vágás vagy apróbb seb, ami érintkezésbe került odabenn valamivel?

Zavarodottan bámultak Davidre, aki gyorsan folytatta.

- Találtunk egy naplót, amiben megnevezik a helyiséget, ahol a Trisquadokat megfertőzték!

John már ismét mosolygott.

- Oké, oké, semmi gáz. Odabenn két másodperc alatt többet sikerült megtudnunk ennél.

Karen felemelte a kezét, és David felé nyújtotta, hogy nézze meg.

- Sehol egy karcolás.

David nagyot fűjt, válla kissé leereszkedett.

- Istennek hála! Egész idő alatt a legrosszabbtól tartottam. Az A-blokkban megtaláltuk a telepen dolgozókat. Ammonnak igaza volt, „ő” ölte meg őket. És most már azt is tudjuk, ki az az „ő”. Rebecca azt állítja, hogy az az ember Nicolas Griffith. Szerepel Trent listáján is, és egy igen aljas történet fűződik a nevéhez, majd Rebecca elmeséli, ha lesz

rá időnk... - Trapp megcsóválta a fejét, és bizonytalan mosoly jelent meg az ajkán. - Én csak... szóval attól tartok, egy pillanatra szabadjára engedtem a képzeletemet.

John jókedvűen, szélesen mosolygott.

- Jézusom, David, nem gondoltam volna, hogy ennyire aggódsz értünk. Vagy azt hitted, annyira hülyék vagyunk, hogy használt tűket döfködünk magunkba egy ilyen helyen?

David halkán, kuncogva felnevetett.

- Bocsánat...

- Hol van Steve és Rebecca? - kérdezte Karen.

- Talán mostanra már megtalálták a következő tesztterületet. A B-blokkban hagytam őket, biztonságos körülmények között. Megtaláltátok a hetes tesztet?

- Közben mehetnénk? - kérdezte John. Mialatt a folyosón ballagtak, elmesélte meglepő találkozásukat a Trisquadokkal.

Karen követte őket. Közben bosszantóan viszkető jobb szemét dörzsölgette. A dörzsölés nem használt - az irritáció felerősödött.

És hogy az élmény teljes legyen, most már a fejem is fáj.

Karen megtörölte könnyben úszó szemét, és felsóhajtott az időzítés miatt. Ennél rosszabb időpontot nem is választhatott volna. Ha ilyen tünetek jelentkeztek nála, mindig ágnak esett valami nyavalyával. A kényszerű hideg vizes fürdő valószínűleg megágyazott a náthának, ami a fejében erősödő lüktetésből ítélve elég rossznak ígérkezett.

11. FEJEZET

Miután ellátta utasításokkal és újtára bocsátotta Athenst, Griffith előkészítette a fecskendőket, és döntött a rejtek-helyét illetően. Más tennivalója nem maradt. Most már csak várnia kell. Korábban érzett bizakodása elszállt, ideges volt. Fel-alá járkált, és türelmetlenül topogott a laborban. Mi van, ha Athens elfelejtette, hogyan kell megtölteni a karabélyt? Mi lesz, ha a nyitószerkezet nem működik, vagy a behatolók elegendő tűzerővel rendelkeznek ahhoz, hogy megállítsák az SM7-eseket? Griffith megpróbált felkészülni minden lehetőségre, és hangosan elemezgette terveit. Úgy tűnt, működni fog a dolog, de mi van, ha minden befullad, és a behatolók áttörnek rögtönzött védelmi vonalain?

Akkor én ölöm meg őket! Pusztán kézzel tekerem ki a nyakukat! Nem akadályozhatnak meg abban, amit tennem kell! Azok után, amit elvégeztem, azok után, amiken keresztül mentem, hogy végre az lehessenek, aki vagyok...

Aznap már másodszor gondolt vissza arra az egy hónappal korábbi napra, amikor megszerezte magának a telepet. Különös, élénk képek éltek benne a fényes, napsütéses napról. Máskor elhessegette az agyába toluló képeket, benyomásokat, de most megnyitotta előttük szellemét, hagyta őket előbújni. Ezek a képek emlékeztették arra, hogy mire képes, ha a szükség úgy hozza.

Hirtelen megállt, odasétált egy fotelhez, belezuhant és behunyta szemét.

Egy ragyogó, napsütötte délelőtt...

Teljesen váratlanul tört rá a felismerés, hogy mit kell tennie. Aztán, miután elszánta magát, két héten keresztül tervezgetett, mire kidolgozott minden egyes részletet. Igyekezett minden lehetséges változót számításba venni, fáradhatatlanul variált és kombinált, mire végre teljesen elégedett volt a tervével. Ebben az időszakban mindent elolvasott a Trisquadokról, és végignézte a lényegesebb kísérleti feljegyzéseket, elméjébe véste az alkalmazott eljárásokat. Figyelte társai viselkedését, addig magolta feladataikat, míg fejből idézte valamennyit. Órákon keresztül memorizálta a telep épületeinek tervrajzát, ezerszer is végigment rajta gondolatban. Gondos mérlegelés után végül kiválasztotta az időpontot. Néhány nappal előtte besurrant a Trisquadok kezelőszobájába, és ellopott néhány ampulla rendkívül erős gyógyszert.

Kylosynthezyn, Mamesidyn, Tralphedyn — nagytestű állatokféken tartására kifejlesztett nyugatók, és narkotikumkeverékek, az Umbrella legjobb fejlesztései.

Mindössze néhány órát vett igénybe, hogy összeállítsa a kotyvalékot, ami reményei szerint félreállítja útjából a személyzetet. Aztán csak várt, sokkal, sokkal többet, mint amennyit most kell...

A terv végrehajtását megelőző napon a Trisquadok kiképzését tanulmányozta, aztán arra kérte Tom Athenst, hogy ebéd után jöjjön a laborba egy kis magánbeszélgetésre. Azt mondta neki, van néhány ötlete, amivel szerinte növelni lehet a befolyásolhatósági faktort. Athens persze boldogan elfogadta a meghívást, mohón hallgatta Griffith feltételes módban kifejtett leírását a frissen előállított vírustörzsről,

És egy finom, forró, rumos kávé után Athens lett az első, aki megtapasztalhatta az általam kifejlesztett csodát...

Griffith merengve mosolygott, amikor erre a kezdeti, dicsőséges pillanatra gondolt. Az volt a kezdő, és talán a legfontosabb lépés is egyben, akkor próbálta ki először a törzs hatékonyságát. Azt mondta Athensnek, hogy az egyetlen hang, amire hallgatnia kell, Nicolas Griffithé lesz, az összes többi ostoba fecsegés csupán. A végzetes reggelen, a kora hajnali órákban lejátszott egy szalagot a komplikált személyiségű doktornak. A kazetta Athens egyik korábbi előadásának anyagát tartalmazta, de a doktor saját beszédéből nem hallott mást, csak értelmetlen hablatyolást.

Ha akkor kudarcot vall, Griffith nagy bölcsen elhalasztotta volna a támadást. Ha a vírus nem úgy működött volna, ahogy feltételezte, nos, akkor Dr. Athens szerencsétlen balesetnek esik áldozatául, testét a következő napon a sziklás parton veti ki a tenger.

Aprócska teremtményei azonban azt tették, amit elvárt tőlük. A siker minden kétséget kizáróan igazolta, hogy nincs más választása, folytatnia kell.

Aztán következett a konyha. Néhány csepp nyugtató került a kávéba, pár injekció a süteményekbe, gyümölcsökbe, egy-egy adag a tejeskancsóba, a gyümölcslébe...

A Caliban-öbölben élő és dolgozó tizenkilenc alkalmazott közül csak egy nem reggelizett soha, sőt kávé sem ivott. Egy nevetséges, fiatal lány, Kim D'Santónak hívták, és a T-vírus projekten dolgozott. Ő már a napfelkeltét sem érte meg. Hajnalban Griffith elküldte Athenst, hogy vágja el a torkát...

Ragyogó nap volt, felhőtlen és tiszta. Bezabálták a reggelijüket és teleítették magukat kávéval, kísértáltak a hűvös reggelen, és összeestek. Egyik-másik még a kávézóból sem jutott ki,

mikor már megbotlott és elterült. Néhányan visítottak, hogy megmérgezték őket, aztán szavaik érthetetlen motyogásba fúltak, és a szerek hatására mély álomba zuhantak...

Griffith homlokráncolva próbált visszaemlékezni arra, hogy mi történt azután. Előkerítette Thurmant, képtelen volt ellenállni a csiklandós érzésnek, hogy megmutassa a doktornak, mit hozott létre. Aztán Alan Kinnesont is összeszedte az udvaron, bár neki csak később adta át ajándékát, és egy darabig lenyugtatózva tartotta.

Nagy vonalakban emlékezett a történetekre. Thurman és Athens összegyűjtötte és felhalmozta az eszméletlen testeket az A-blokkban. Lyle Ammon egy darabig sikeresen elrejtőzött előle, de a Trisquadok még naplemente előtt előkerítették. Akkor elfogyasztotta kései reggelijét, aztán lefeküdt aludni. Néhány óra múlva felkelt és nekilátott, hogy a laborba hordja a papírokat, és a helyi célokra kifejlesztett számítógépes programokat. Ezek voltak a tények, ezekkel a dolgokkal tisztában volt. De valamilyen oknál fogva a valóság elhomályosult, és nem tudott visszaemlékezni arra, hogy mit látott, mit csinált, mi történt vele a nap hátralévő részében.

Az emlékei között kutatott, összpontosított, de csak ködös és bizonytalan képeket tudott felidézni. A vakító déli napsütést, ami vörös színben fürdette az alvó testeket. Az öböl felett keringő sirályok könyörtelen és vad rikácsolását, a sós, forró óceáni szelet. A mocsok és ürülék penetráns bűzét és, és...

A vért. Vér a kezemen és a fémesen csillogó szikén... Igen! A szike csillogott, éles volt és puha, ruganyos húsba merült, arcokba és hasakba és szemekbe vágott. Aztán később a hullámok mennydörgő robaja a sötétben, és egy tekercs horgász-zsinór és Ammon, Ammon, integetve...

A szeme kinyílt, az álomnak vége szakadt. Megborzongott, majd körülnézett a labor hideg, diszkrét fényében. Alighanem elszundikált egy pillanatra. Igen. Álomba zuhant, és rosszakat álmodott.

Az órára pillantott és látta, hogy csak pár perc telt el azóta, hogy kiküldte a doktorokat. Megkönnyebbült, hogy nem aludt túl sokáig, de ez az érzés gyorsan elmúlt. Az idegesség visszatért belé, zaklatott, pulzáló nyugtalanságot érzett a telepét megtámadó betolakodók miatt.

Nem állítanak meg. Ez az enyém!

Felállt, és ismét járkálni kezdett. Várakozott.

A hetes teszt szírvány-feladata csak első ránézésre volt bonyolult. A megoldásához csupán néhány pillanattal kellett több idő, mint a négyes tesztéhez, amit David sakk-hülyeségnek nevezett magában.

John és Karen megmutatta neki a parányi asztalt a nagy teremben. Leült, társai a háta mögé álltak. Felszedegette a színes lapokat, és mint a bűvész a kártyapaklit, legyező alakban széthúzta őket. Az asztalon volt egy hosszúkás bemélyedés. Nagyjából harminc centi hosszú és hat-hét centi széles lehetett, ránézésre is látszott, hogy pontosan hét lapocska illik bele.

Hét színárnyalatból áll a szírvány, itt van a hét szín. Ed-dig egyszerű. Akkor viszont miért van itt kilenc lap?

David a színük szerint sorba rendezve a mélyedés mellé helyezte a lapokat. Minden lapon egy-egy betű volt. Vörös, narancs, sárga, zöld, kék, indigó...

És három ibolyaszínű lap, három különböző betűvel.

- Szerintetek ez jelent valamit? - kérdezte John.

Balról jobbra olvasva az első hat lap betűi a „J, F, M, A, M, J” sorozatot adták ki.

- Lehet, hogy más nyelven van... - mondta tétován Karen.

A három ibolyaszíajú lapon a J, az M és az F betű szerepelt.

David felsóhajtott.

- Nyilván azt kell kitalálnunk, hogy melyik lila lap illik a sorba. Melyik lehet következő betű? A teszt neve: szívárvány, Trent adatai szerint valahogy az idő múlásával függ össze. Van valami ötletek?

John és Karen a színes lapocskákra bámult, a betűket tanulmányozták. David arra gondolt, hogy társai is éppoly fáradtak lehetnek, mint ő. John szemmel láthatóan szokásos formája alatt teljesített. Karen meglehetősen letörtnek tűnt, arca sápadt volt, a tekintete pedig valahogy olyan... távoli.

Hát persze, hogy fáradtak, de legalább megpróbálják...

David visszanézett a színes lapokra, és koncentrálni próbált, de egyetlen épkézláb ötlettel sem tudott előállni. Szörnyű, hosszú nap állt mögöttük. Bizonyos időszakokban komoly agymunkát végeztek, amit gyakran átmenet nélkül szakítottak félbe heves adrenalinhatások. Az érzelmek széles skáláját élték át e röpké időszak alatt, a félelem, a bizonytalanság, az apróbb sikerélmények, kétkedés, rettegés, végső elhatározások váltogatták egymást. Elrongyolódottnak érezte magát, és várta, hogy mi következik...

John hirtelen elvigyorodott, a szemében győzedelmes fény villant.

- Szóval múlik az idő, mi? A betűk a hónapokat jelölik. Január, február, március, április, május, június és július. Az utolsó betű a J.

- Ragyogó! - kiáltott fel David, és elkezdte berakni a lapokat a mélyedésbe.

John még mindig vigyorogva oldalba bökte Karen.

- És te még azt hitted rólam, hogy csak a szexben vagyok jó, mi?

Karen nem válaszolt. David a helyére tette az utolsó darabot, majd megkönnyebbülve hátradőlt.

Megvan a második!

Az utolsó lapocskája egyik sarka felakadt. David odanyúlt, és beigazította. A lap finom pendüléssel ugrott a helyére, és a szivárvány kissé lejjebb ereszkedett, talán egyetlen milimétert. A fejük fölött halk harangjáték csendült a neoncsövek mellett elhelyezett hangszóróból.

- Ez minden? - gúnyolódott John. - Semmi díszünnepély? Hát már sosem tudjuk meg, hová rejtették a kalózos kincsét?

David fáradt mosollyal állt fel.

- Ugyanezt éreztem az előzőnél. Indulnunk kellene, hogy megnézzük Steve és Rebecca hogyan boldogul...

- Érdekes módon játszol lyukra, David - mondta John kuncogva.

Eltartott egy másodpercig, míg David megértette a tréfának szánt megjegyzést. Karen dühösen fűjt egyet, aztán ismét felemelte a kezét. Amíg David a színes lapokkal szórakozott, a nő egész idő alatt a szemét dörzsölgette.

- Karen...

Karen leeresztette a kezét. David látta, hogy jobb szeme vérben úszik. A bal is vörös volt.

A nő észrevette, hogy Trapp alaposan megnézi. Vállat vont és rámosolygott.

- Valami irritálja. Kicsit viszket, de nem vészes.

- Ne dörzsöld, csak rosszabb lesz - mondta David, miközben az ajtó felé indult. - Ha átértünk, Rebecca majd megvizsgálja.

Visszamentek a folyosóra, és a hátsó kijárat felé indultak. David igyekezett megacélozni magát, lélekben felkészült egy újabb életveszélyes, őrült rohanásra. Számítása szerint összesen három Trisquadot sikerült lerendezniük. Három embert a csónakháznál, a negyediket az első épületnél futás közben, aztán Karen és John összesen ötöt terített le, a C és D épület között.

Ez roppant hasznos információ lenne, ha tudnám, hogy hány osztag volt a kezdet kezdetén.

Amikor elérték a szabadba vezető acélajtót, elhallgattatta a gúnyos, belső hangot. Karen oldalra nyúlt, és lekapsolta a folyosó világítását. Valamennyien előhúzták és csőre töltötték fegyverüket, és igyekeztek ráhangolódni az újabb megpróbáltatásra. David érezte, hogy előnti a már sokszor megtapasztalt, ismerős érzés. Sosem volt képes megnevezni, de mindig így érezte magát, ha a helyzet felforrósodott. Különös dolog volt ez. Nem is annyira érzés, mint inkább egyfajta létezési állapot. Nem volt vallásos, de ezt a valamit úgy hívta magában, hogy „a végzetbe vetett hit”. Ilyenkor mintha fellebbent volna a szeme előtt egy függöny, és úgy érezte, mintha néhány másodpercre bepillantást nyerne az emberi érzékelésen és tapasztaláson túli birodalomba.

Ez járt a fejében most is, miközben arra készült, hogy kilépjen az épületből. Valamennyi lényeges tényező, valamennyi döntő elem a helyére került. Szervesen egymásba kapcsolódnak, mint valami rejtélyes puzzle darabjai. Képtelen lett volna észérvekkel megmagyarázni a dolgot; az egész olyan volt, mint egy hatalmas szerencsekerék, melynek sávjaiba előre meghatározott eredményeket írt a sors: élet, halál, siker, kudarc, öröm és gyász. A kereket már megforgatta valaki, de ahelyett, hogy lassulna, egyre na-

gyobb, egyre szédítőbb sebességgel forog, míg fel nem tárja előttük, mi terveznek az égiek.

A múltban gyakorta tört rá az érzés, hogy a kerék már forog, és ő furcsamód kényelmesnek találta ezt. Talán azért, mert így tudta, hogy már eldőlt a végeredmény. A végső döntés terhét nagylelkűen magára vette az a bizonyos valaki, aki megpörgette a kereket. Ő mindössze annyit tehetett, hogy figyel és kívárja, melyik sávnál áll meg. Gyerekkorában, mialatt apja részegen, tombolva gyalázkodott, a sors kerekébe vetett hit volt az egyetlen, ami megmentette őt a teljes kétségbeeséstől. Ami viszont a mostani helyzetüket illeti...

Ez alkalommal a kerék nem egyéb, mint egy sötét, örvénylő forgatag. Véletlenül kerültünk fel rá, ráadásul az igazság és az esélyek csak akkor tárultak fel előttünk, amikor már késő volt. Kiszállni lehetetlen, csak sodródunk az árral, és forogva száguldunk az elkerülhetetlen végkifejlet felé...

Rajta vagyunk a keréken, és tesszük, amit tudunk.

David az ajtóhoz lépett.

A tesztszobára csend borult. Az egyetlen hallható hang a gépek halk, diszkrét zümmögése volt. A berendezéseket kilenctől tizenkettőig kék sorszámokkal látták el. A zúgásba egy-egy zizzenés keveredett, amikor Rebecca lapozott egyet Athens naplójában. Steve az asztal peremén ült, és az elmélyülten olvasó lányt nézte. Nyugtalanító gondolatok repkedtek a férfi fejében, mialatt egyre türelmetlenebbül várt társaik felbukkanására. Mellkasa kissé fájt a nemrég bekapott találattól, de a John és Karen miatt érzett egyre élénkebb aggodalom sokkal jobban zavarta.

Miután gyorsan körülnéztek az épületben és minden egyes helyiségbe benyitottak, egyetértettek abban, hogy a tesztzsoba a legjobb hely a várakozáshoz. Az világosan látszott, hogy a telep B-blokkját elsősorban a biofegyver-kutatás sebészeti problémáinak megoldására hozták létre. A szobákban a berendezés baljóslatúan rideg volt. A többi-hez hasonlóan ebben az épületben is fülledt meleg uralkodott, ám Steve *belülről* fázott, miközben végigmentek az üres helyiségeken. Olyan érzése támadt, hogy maguk a helyiségek is átvették a T-vírus létrehozóinak és teremtményeiknek jellemét.

Hideg, lélektelen, de valahogy szándékosan lélektelen...

Rebecca felnézett, a szeme izgatottan szikrázott.

- Ezt hallgasd meg! *Még mindig a fejlesztési javaslatainkra várnak, mióta Griffith felpörgette az A-terminust. Bőven van helyünk húsz egység részére is, de én szilárdan kitartok amellett, hogy tizenkettő elég lesz. Képtelenek vagyunk egyszerre négynél több osztaggal foglalkozni, fizikai képtelenség ennél többre odafigyelni. Ammon azt mondta, vita esetén az én álláspontomat támogatja.*

Steve részben megrémült, részben megkönnyebbült ettől az információtól. Egy komplett Trisquadot már elintézték, és súlyosan megsebesítettek, vagy talán meg is ölték néhányat a többi trió tagjai közül. Ez idáig rendben is van. Viszont egy-két osztag továbbra is a területen kóborol.

Vagy éppen most készülnek letámadni Davidét meg a többieket!

Felment benne a pumpa, de semmi értelmét nem látta a dühöngésnek, inkább megpróbálta más irányba terelni a gondolatait. Finoman megbökte Rebecca vállát.

- Mi a bánatos fenét jelent az, hogy „felpörgette az A-terminust”?

Rebecca lassan bólogatott, aggodalmasan ráncolta a homlokát.

- Szinte biztosra vehetjük, hogy Griffith felgyorsította az amplifikációs időszakot - mondta, és visszabújt a könyvébe.

Steve ismét megkopogtatta a lány vállát.

- Kösz, most aztán már tényleg tudom.

- Ja, bocs. Szóval, az amplifikációs időszak a betegségnek az a szakasza, ami alatt a vírus szétterjed a gazdaszervezetben.

Steve jobban örült volna valami más magyarázatnak. Amióta David elment, hallgatólagos megállapodással egyikük sem hozta a szóba a szörnyű lehetőséget, hogy Karen és John esetleg megfertőződött.

- Hát ez igazán remek. Találtál még mást is?

A lány megrázta a fejét.

- Nem igazán. Néhány alkalommal említi az SM7-eseket, de semmi bővebbet nem ír róluk, csak annyit, hogy az egy sikertelen projekt, amelyben a T-vírust is felhasználták. És hogy „ő” egy amolyan kimondott faszfej típus.

- ööö... Nem igazán értem.

Rebecca elmosolyodott.

- Na, jó, ez csak az én értelmezésem. Szóval „ő” egy pénzéhes, morálitását vesztett korcs.

Steve bólintott, és a Trisquadokról szóló, részben megmaradt feljegyzésre gondolt. A T-vírus áldozatait „egységként” emlegették. A helyiségek berendezéseiből ítélve emberekkel végeztek olyan alkalmassági teszteket, amelyeket a hétköznapi életben főemlősökön, meg patkányokon szoktak. *És közben mintha még önmaguk előtt sem ismerték volna be, hogy emberi lényekkel kísérleteztek, valódi emberekkel...*

- Hogy tehették ezt? - kérdezte halkán. - Hogy tudnak ezek éjszakánként aludni? Hogyan képesek ezek után tűkörbe nézni?

Rebecca olyan komoly arccal nézett rá, mintha tudná a választ, de nem lenne biztos abban, hogyan mondja el. Végül felsóhajtott.

- Amikor egy adott területre specializálódasz, és nagyon erősen kell koncentrálnod egy icipici részére, akkor szinte ijesztően könnyű elveszni a részletekben. Az ember könnyen megfeledkezik az őt körülvevő világról. Ha a napjaidat egy mikroszkóp fölé görnyedve töltöd, számokkal, kódokkal és eljárási leírásokkal körülvéve... Ilyen helyzetben egyesek elveszíthetik önmagukat, elveszíthetik a józan eszüket. Először csak bizonytalanná válsz, aztán egyre erősebb benned a késztetés, hogy a parányi részlet titkait bármi áron megfejtsd. Ekkor még talán ki lehet törni ebből a spirálból. Ha minden megy tovább a maga útján, akkor végül már ott tartasz, hogy a hétköznapi világ elszüllyed, elveszíti jelentőségét, a helyét pedig a kutatás, és csak a kutatás foglalja el. Minden más jelentéktelen lesz a számodra.

Steve látta, hogy a lányból rég elfojtott gondolatok törnek elő, és ismét mély benyomást tett rá, hogy milyen komolyan képes gondolkodni, milyen tisztán fejt ki a gondolatait. *Ez szép volt. És ráadásként itt van hozzá a mosoly, ami beragyogja a szobát. Esküszöm, ha egyszer kijutunk innen, én elmegyek Raccoon Citybe. Vagy meghívom ide.*

Lábdobogás hallatszott valahonnan az épület mélyéből. Steve ellökte magát az asztaltól, és gyorsan az ajtóhoz lépett.

Kihajolt az ajtón, és hallotta, amint David hangja végighullámszik a hosszú folyosón.

- A hátsó részben vagyunk! - kiáltotta Steve, azután várt. Idegesen figyelte a folyosó kanyarulatát, ahol várakozásai szerint pár pillanat múlva felbukkan David, mögötte pedig John és Karen.

Rebecca szorosan a férfi mellé állt. Steve ugyanazt az aggodalmat és reményt látta finom vonásain, amit ő is érzett. Keze ösztönösen a lány keze után nyúlt. Érezte a finom rebbenést, amikor ujjaiuk összeértek. Azt várta, hogy Rebecca elhúzza a kezét, de nem tette, keze melegen simult az övébe.

- Elnézést a zavarásért! - hallatszott John hangja. - öltözzetek gyorsan csibéim, társaságot kaptok!

Rebecca zavartan rántotta el a kezét, de olyan édes, meleg pillantást vetett Steve-re, hogy a férfi szíve kihagyott egy ütemet. Találkozott a pillantásuk. Rebecca tekintetében benne volt, hogy tetszett neki a néhány másodpercig tartó gyengédség, de egyetlen pillanatra sem feledkezett meg a helyzetükről

Lesz ez még így se!, mosolygott Steve. Ha ezen túljutunk, majd... majd... Megcsóválta a fejét. Csak legyünk már túl rajta!

12. FEJEZET

Rebecca még érezte a bőrén Steve kezének melegét, amikor Karen, David és John befordult a sarkon. Mint az várható volt, John szélesen vigyorgott.

- Hát bocs, hogy csak úgy berontunk, de nézetünk szerint a kisasszony nem mászkálhat tovább felügyelet nélkül. Ki tudja, mire vetemedne ez az ifjonc zombigyilkos!
- John szemmel láthatóan elemében volt, szinte nyerített jókedvében. - Ó, semmi sem hasonlítható egy ifjú hős szerelméhez, ugye?

Ahogy három társuk belépett a teszhelyiségbe, Rebecca reménytelen csatát folytatott, hogy valahogy elnyomja az arcát elöntő pírt. Hirtelen szörnyen esetlennek érezte magát. Igen, megfogták egymás kezét, és azt is csak egy pillanatra, semmi más nem történt. Egy küldetés kellős közepén vannak, ellenséges területen, ahol elég egyetlen másodpercnyi figyelmetlenség és végük.

John észrevette zavarát, és próbálta menteni a menthetőt.

- Á, ne is törődj velem! Csak egy picit zavarba akartam hozni Steve-et...

David éles pillantást vetett Johnra.

- Azt hiszem, vannak ennél fontosabb dolgaink is - mondta nyugodt hangon. - Szedjük össze, mit tudunk!

Van néhány dolog, amit meg kéne beszélnünk... - A Rebecca kezében lévő napló felé intett. - A kollégák megtalálták a 101-es szobát, de nem értek hozzá semmihez. Találtál még valami érdekeset?

A lány bólintott, őszintén megkönnyebbült a hírek halatán, és persze a témaváltásért is hálás volt.

- Eredetileg összesen négy Trisquad volt, bár az a bejegyzés, amiből ez kiderült, már legalább hat hónapja íródott.

David szemmel láthatóan megnyugodott.

- Pompás! John és Karen összecsapott velük a D mellett, és ötöt elkaptak közülük. Ami azt jelenti, hogy ha minden igaz, akkor egyetlen csapat maradt.

A falakat szegélyező kicsiny asztalok mellől elhúztak, és laza félkörben a szoba közepére állítottak négy széket. David állva maradt, pár pillanatig gondolkodott, majd belekezdett.

- Szeretném gyorsan összefoglalni eddigi ismereteinket, hogy valamennyien tisztában legyünk minden egyes fontos információval. Röviden tehát... Az Umbrella neve eddig nem bukkant fel, de az már bizonyos, hogy a telepen a T-vírus kutatása és fejlesztése folyt. Eddig ismeretlen okból az egyik kutató átvette az irányítást. A többi alkalmazottat megölték, és valamennyi épületből eltüntették a terhelő bizonyítékokat. Rebecca gyanítja, hogy mindezért egy Nicolas Griffith nevű biokémikus kutató a felelős. Amint azt valamennyien tapasztalhattuk, a területet továbbra is őrzik, ami arra enged következtetni, hogy Griffith életben van, és valahol a telep területén rejtőzködik. Bár ami azt illeti, szerintem az ő előkerítése jelenleg nem létfontosságú.

- Már elvégeztünk két tesztet, és ha az utolsó is megvan, akkor valószínűleg hozzájutunk egy elrejtett anyaghoz. Reményeim szerint ez valami bizonyíték, ami segít abban,

hogy hivatalosan is vád alá helyezhessük az Umbrellát az itt elkövetett bűncselekmények miatt.

David lassan járkálni kezdett. Közben mindenkinek a szemébe nézett egy-egy pillanatra.

- Tengernyi bizonyíték igazolja, hogy a Caliban-öbölben illegális tevékenységet folytattak. Leléphetünk innen, és rábízhatjuk a dolgot a szövetségiekre. Ami miatt viszont aggodom, hogy gyakorlatilag semmi szilárd, megdönthetetlen bizonyék nincs a kezünkben, ami igazolja az Umbrella érintettségét. Mindössze egy számítógépes programot és a Rebecca által talált naplót tudjuk felmutatni. Lássuk be, ez elég kevés! Az Umbrella neve sehol sem kapcsolható konkrét bűncselekményhez, és ahol egyáltalán felmerül, ott is könnyű kimagyarázni a dolgot. Szerintem folytathatnánk a tesztet, és megkereshetnénk azt, amit Dr. Ammon hagyott hátra nekünk. Aztán leléphetünk innen. Mielőtt bármi belevágunk, tőletek is hallani akarom, hogy mit gondoltok. Erre az akcióra nincs felhatalmazásunk, és nem kell parancsokat teljesítenünk, szóval ha úgy gondoljátok, hogy menjünk, akkor elmegyünk.

Rebecca meglepődött, és látta a többiek arcán, hogy ők is így éreznek. David korábban határozottnak tűnt, kimonodottan optimistán ítélte meg esélyeiket, ám most az arca egészen más érzésekről árulkodott. A tekintete mintha bocsánatot kérne, amiért folytatni akarja, és mintha arra várna, hogy egyikük valami mást javasoljon.

Miért változott meg? Mi történt?

John végigpillantott a többieken, majd Davidre nézett.

- Na, tehát idáig eljutottunk. És mivel, ha minden igaz, már csak egy csapat zombi maradt odakint, azt mondom, fejezzük be.

Rebecca bólintott.

- Még nem találtuk meg a központi labort, és azt sem tudjuk, hogy Griffith miért hajtotta végre ezt az őrütséget. Idegösszeomlást kapott? Megőrült? Vagy rejteget valamit? Lehet, hogy sosem tudjuk meg, de szerintem érdemes lenne egy pillantást vetni rá. Arról nem is beszélve, hogy ha most elmegyünk, még több bizonyítékot semmisíthetnek meg.

- Egyetértek - mondta Steve. - Ha a STARS-ot valóban olyan mélységig korrumpálta az Umbrella, mint láttuk, nem lesz több dobásunk. Ez az egyetlen alkalom, hogy feltárjuk a kapcsolatot. Szerintem már közel járunk! Ebben a helyzetben van a harmadik teszt, egy lépést sem kell érte tenni. Csináljuk meg! Egyetlen lépésre vagyunk a megoldástól.

- Én is benne vagyok - mondta Karen halkán. Hangjában feszültség csendült, Rebecca meglepetten nézett rá. Adig észre sem vette, hogy Karen milyen pocsékul néz ki. A szeme vérben úszott, arca halálosan sápadt volt.

- Hé, Karen, jól vagy?

Karen sóhajtva bólintott.

- Aha, csak egy kis fejfájás...

Ez inkább migrénnek látszik, gondolta a lány.

- Mi a baj, David? - csapott le John hirtelen. - Min rágódsz? Van valami, amit nem mondtál el nekünk?

David egy pillanatig Johnra meredt, aztán megrázta a fejét.

- Nem, semmi. Csak... Szóval rossz előérzetem van. Képtelen vagyok lerázni azt az érzést, hogy valami nagyon rossz dolog fog történni velünk.

- Késleltetett reakció? - vigyorgott John. - Kedves David, te hol voltál, amikor beszálltunk a rocsóba?

David feleletképpen elhúzta a száját. Dörzsölgetni kezdte a tarkóját.

- Köszönöm John, már majdnem elfelejtettem. Akkor tehát eldöntöttük. Fussunk neki, és oldjuk meg a következő

rejtvényt, oké? Ja, és mialatt megcsináljuk... Rebecca, légy szíves, vizsgálj meg Karen szemét!

A férfiak felálltak, és a szoba hátsó részében álló, kék kilencessel jelzett asztalhoz mentek. Steve és Rebecca korábban már körülnézett, de hiába vizsgáldták: semmi sem mutatott, mi történik akkor, ha megoldják a feladatot. A fémasztalon kicsiny, sötét monitor állt, egy billentyűzet kapcsolódott hozzá, amelyen számok sorakoztak, nullától kilencig.

Rebecca intett Karennek, hogy üljön az egyik székre a tízes számú asztal mellé, amin furcsa külsejű, ismeretlen rendeltetésű szerkentyű állt. Az asztalból drótok bújtak elő, ezek csipeszekkel kapcsolódtak egy széles fémkoronghoz. Rebecca a homlokát ráncolva Karen fölé hajolt, hogy megvizsgálja. A nő szemét borzasztóan irritálta valami, szinte látni sem lehetett a máskor világoskék szivárványhártyát, az egész szemgolyó mélyvörös volt. A szemhéj vizenyősen felduzzadt, a bőr felhámja több helyen is megsérült - talán azért, mert Karen dörzsölgette kínjában.

Rebecca oldalra fordult, hogy elkérje David zseblámpáját. A férfi már az asztal előtt ült. Nem nyúlt hozzá semmihez, ám a monitor sercegeve bekapcsolódott, majd néhány soros írás jelent meg a közepén.

- Mozgásérzékelő szenzor... - kezdte Steve, de David hirtelen felemelte a kezét, és ideges, pattogós hangon felolvasta a képernyőn megjelenő szöveget.

Midőn Saint Yves felé mendegéltem

Egy férfit láttam az útszélen.

Hét asszonya válláról, hét nehéz zsák lógott

Hét zsákban, hét macska, hét kölykével játszott.

Asszonyok és zsákok, macskák és a kicsik,

Hányan mentek Saint Yves felé, gondolkodj egy kicsit!

A versike alatt megjelent egy digitális óra, ami ötven másodpercet mutatott. Azonnal elindult a visszaszámlálás. Mialatt Dávid felolvasta a verset, tizenegy másodperc le-
telt a kiszabott időből.

David a képernyőre meredt, gondolatai dühödten szágul-
doztak. A háta mögött álló két férfi közelebb hajolt. Feszült
csend támadt, Trapp érezte, verejték lepi el a homlokát.

*Ne számítsd ki, ez lehet a kulcs. Ne számítsd ki! Ne szá-
molj! De hogy értsem ezt?*

- Huszonnyolc - mondta gyorsan John - nem, várj! Hu-
szonkilenc, ha a férfit is bele vesszük...

Steve, szintén hadarva közbevágott:

- De ha mindegyiknek hét kiscicája volt, akkor az negy-
venkilenc, plusz huszonegy, az hetven, a férfivel együtt het-
venegy!

- De az üzenet azt mondja, ne számolj! - szólt Karén. -
Ami azt jelentheti, ne add össze a szereplőket, vagy... Vár-
jatok csak, van a férfi a feleségekkel, és a mesélő, az megint
egy...

Huszonkét másodperc telt el. Dávid keze finoman resz-
ketni kezdett a billentyűzet felett.

Gondolkodj! Ne számolj, ne számolj, ne számolj...

- Egy! - vágta ki Rebecca. - Egy a megoldás, mivel én
mentem Saint Yves felé, és szó sincs arról, hogy a férfi meg
a feleségek mennének. Erre céloz az üzenet: ne számolj,
mert csak egyvalaki megy Saint Yves felé! Én!

*Tényleg ez lesz az, igen, ennek van értelme, ez nem mate-
matikai feladvány, hanem találós kérdés! Hát persze, ez logi-
kai teszt!*

Húsz másodpercük maradt.

- Ellenérv? - kérdezte éles hangon Dávid.

Semmi válasz. Dávid lecsapott az egyes billentyűre...

A visszaszámlálás tizenhat másodperccel a vége előtt megállt. A képernyő elsötétült. Valahol a fejük felett megszólalt az ismerős, dallamos csendülés.

David fellélegzett, és hátradőlt a széken.

Köszönjük, Rebecca!

Megfordult, hogy elismerően a lányra nézzon. Rebecca ekkor már Karen szemét vizsgálta, és látszott, hogy kizárólag páciensével törődik.

- Kellene egy lámpa - jegyezte meg.

John gyorsan átadta a lámpáját. Rebecca felkattintotta, és Karen szemébe világított. A többiek néma csendben figyelték ténykedését. Karen pocsékul nézett ki, a szeme alatt karikák sötétlettek, a bőre már nem is sápadt volt, inkább betegesen fehér.

- Elég gyulladt... Nézz felfelé! Most le. Balra. Jobbra. Ügy érzed, hogy valami dörzsöli, vagy inkább mintha égne?

- Inkább csak viszket - mondta Karen. - Egy szúnyogcsípést *szorozz* meg tízzel. Legalább... Folyamatosan dörzsölöm, emiatt lehet olyan piros.

Rebecca kikapcsolta a lámpát, és összevonta a szemöldökét.

- Nem látok semmi különöset. A másik szintén gyulladtnak tűnik. Mondd csak, hirtelen kezdődött a dolog, vagy először hozzáértél?

Karen megrázta a fejét.

- Nem emlékszem. Azt hiszem, egyszer csak elkezdett viszketni.

Valami átvillant Rebecca agyán. Az arca megrándult, éles pillantást vetett Karenre. Amikor megszólalt, a hangjában feszültség vibrált.

- Az előtt vagy az után kezdődött, hogy a 101-es szobában jártatok?

Davidnek elakadt a lélegzete. Úgy érezte, mintha egy jeges kéz ragadná torkon.

Karen elgondolkodott, majd aggodalmasan válaszolt.

- Azután...

- Megérintettél valamit, mialatt odabenn voltál?! - csatant Rebecca hangja. A kérdés szinte ostorcsapásként hatott valamennyiükre.

- Én nem is...

Karen vörös szeme hirtelen kitágult a rátörő borzalomtól. Levegő után kapkodott, és amikor végre megszólalt, a hangja reszkető suttogás volt csupán.

- A hordágy. Volt egy vérfolt a hordágyon, és elgondolkodtam... és... és megérintettem! Ó, Jézusom, erre nem is gondoltam! Már száraz volt, és én... a kezemen nem volt seb, és Istenem... A fejem is akkor fájdukt meg, amikor a viszketés elkezdődött!

Rebecca átölelte Karen vállát, szorosan tartotta.

- Karen, vegyél egy mély lélegzetet! Mélyet, oké? Figyeld rám! Lehet, hogy az egész csak egy kezdődő nátha, némi allergiás reakcióval, szóval ne gondold mindjárt a legrosszabbra. Ne ess pánikba, semmit sem tudhatunk biztosan.

- A hangja mély volt és nyugtató, bár kissé rekedt.

Karen reszketve lihegett, és lassan bólintott.

- Ha a keze sértetlen volt...? - horkant fel John idegesen.

A lány helyett Karen válaszolt. Arcvonásai már rendezettek voltak, de a hangjából kiérződött a lelkében dúló vihar.

- A vírusok a nyálkahártyákon keresztül is behatolhatnak a szervezetbe. Orr, fül, szem. - Nyelt egyet. - Tudtam! Tudtam ezt, de mégsem gondoltam rá. - Felnézett Rebeccára. David látta, hogy erejét megfeszítve igyekszik megőrizni a nyugalma. - Ha megfertőződtem, meddig tart? Meddig tart, amíg...?

Rebecca megrázta a fejét.

- Nem tudom - mondta halkan.

David érezte, hogy a düh mélyvörös felhőként elborítja az agyát. A harag, az aggodalom és a bűntudat olyan erővel hasított belé, hogy jeges görcsbe rántotta és szinte megbénította a testét, sőt még a gondolatait is.

Az én hibám! Az én felelősségem!

- Létezik védőoltás? - kérdezte John. Karenre, majd Rebeccára nézett, aztán kissé felderült az arca. - Hát persze! Biztosan van gyógymód! Biztos felkészültek arra az esetre, ha valami baleset folytán fertőzés érné őket!

David lelke mélyén halvány, kétségbeesett remény ébredt.

- Lehetséges ez? - kérdezte Rebeccától gyorsan.

Az ifjú biokémikus bólogatott, először lassan, majd egyre élénkebben.

- Igen, elképzelhető. *Talán* kifejlesztették a szérumot... - Komoly tekintettel, sürgetőleg nézett Davidre. - Meg kell találnunk azt a labort, ahol a vírusokat előállították, még hozzá nagyon gyorsan! Ez valószínűleg a központi laboratórium lesz. Ha valahol, akkor ott találhatunk adatokat!

David a lány arcáról leolvasta, hogy mi az, amit nem mert kimondani. *Ha* létezik ellenszer. *Ha* Dr. Griffith nem tüntette el ezt is. *Ha* időben rábukkannak.

- Ammon üzenetéből - szólalt meg Steve - az is kiderül, hogy a labort le kell rombolni. Talán hátrahagyott számunkra egy térképet vagy valami más útmutatást.

David reménykedve állt fel.

- Karen, elég jól érzed magad ahhoz, hogy...?

- Igen! - felelte a nő, és felállt. - Igen, gyérünk!

Vörös szeme lázas intenzitással csillogott, kétségbeesés és vad remény keveréke látszott benne. Tekintetét látva

David mellkasa fájdalmasan összeszorult. *Istenem Karen, annyira, annyira sajnálom!*

- Futólépés! - mondta, és az ajtó felé fordult. - Gyerünk, mozogjatok!

Az épület elülső ajtaja felé futottak. John dühödten préselte össze az állkapcsát, bösz elszántság telepedett kavargó gondolataira.

Az egyszerűen lehetetlen, hogy valami rohadt kis dög a földre teperje Karent. Ez nem történhet meg! Ha megtalálom azt a korcsot, aki létrehozta ezt a rémálmot, a fejét a hóna alatt viszi haza, az tuti. Nem, Karent nem hagyom!

Elérték a kijáratot. Csendben előhúzták és ellenőrizték fegyvereiket, majd feszült türelmetlenséggel vártak David jelére. Karen kétségbeejtő helyzete ellenére is higgadtnak és összeszedettnek látszott, mégis volt valami felkavaró bizonytalanság benne - mintha gyomorba rúgták volna, és még mindig nem kapna levegőt. John ezt a kifejezést látta a katasztrófák túlélőinek arcán. A szemekben kísérteties hitetlenkedés, az arcokon erőtlen és rémült értetlenség - mindez a lelkekben tátongó mélységes ürességről árulkodott. Mélyen lesújtotta, hogy ilyen állapotban látja a nőt, ugyanakkor a látvány izzó dühét is táplálta. Sosem feltételezte, hogy Karen Driver valaha ilyen helyzetbe kerülhet.

- Én megyek elől! Egyes oszlopban haladunk, John zárja a sort - mondta halkan David.

John látta, hogy Karenéhez hasonlóan parancsnokuk arckifejezése is különös, de valahogy másképp. Tekintetéből szinte sütött a bűntudat, szorosan összepréselt ajkai erős lelki viharról tanúskodtak. John azt kívánta, bárcsak

beszélhetne vele, rászólhatna, hogy ne hibáztassa önmagát, de az idő sürgette őket, és a megfelelő szavak sem jutottak az eszébe. Davidnek egyelőre egyedül kell megbirkóznia lelkiismerete háborgásával.

- Kész vagytok? Gyerünk!

David feltépte az ajtót, és valamennyien kiugrottak. A hullámok halkán susogtak, a hold halovány, kék fénnel világított. David haladt elől, aztán Karen, Steve, Rebecca és végül John következett. Mélyen előrehajolva rohantak át a nyílt terepen felhalmozott szemétkupacok között.

A levegőben fenyő- és sóillat érződött. Nem sokat láttak, John is cserben hagyta harci szelleme. A haragon kívül semmit sem érzett.

Átrobogtak a sötétségen. Az aggodalom és a düh el-tompította az érzékszerveiket, ezért váratlanul érte őket a fegyverropogás.

A jó francba!

Ahogy az M-16-osok mennydörgő kereplése felcsattant, John azonnal a földre vetette magát. Miközben oldalra gördült és tüzet nyitott, szomorúan állapította meg, hogy még csak félúton vannak a két épület között. A levegőben kilencmilliméteres lövedékek sziszegtek. A Beretták éles hangja bele-belehasított a folyamatos géppisztolytűzbe.

Nem látom, a rohadt életbe, nem látom a célt!

John a jobb keze felől torkolattűzet pillantott meg. Azonnal célba vette, és meghúzta a ravaszt - hatszor, hétszer, nyolcszor. A fegyvercsövekből előrobbanó narancssárga és fehér lángnyelvek mögött rejtve maradt a lövész. Az egyik M-16-os elhallgatott.

Egy megvan!/, ujjongott John.

És elborította a harag. Nem a finom, lebegő és láthatatlan harci szellem szállta meg, hanem a vak, őrzöngő tom-

bolás, az agyatlan támadók iránt érzett elsőprő erejű düh. Még soha életében nem tapasztalt meg ilyen félelmetes erejű érzést.

Ezek halálra szánták Karent!

Ezek a bunkó, üresfejű dögök meg akarják akadályozni, hogy a csapat megmentse Karent!

Nem, őt nem hagyom!

Vadállati üvöltést hallatva felugrott, és bosszúálló ördöggént előre robbant. Folyamatosan tüzelt, és ordított... ordított... Esztét vesztve rohant, és újra meg újra rálőtt a teremtményekre, amelyek feltartják őket, megölik őket, és ha megállítják őket, akkor... Akkor Karen is közéjük fog tartozni! Gondolatai vörösen izzó masszává olvadtak össze, elvesztették értelmüket, csak egyetlen cél, egyetlen szándék maradt érthető számára.

Meg kell semmisíteni a dögöket, és azt is, aki létrehozta őket!

Feltartóztathatatlanul robogott előre, nem látta, nem érzékelte, hogy a fegyveres zombik már beszüntették a tüzelést, hogy már összeestek, némán elzuhantak. Nem fogta fel, hogy már csak az ő pisztolya ontja magából a halálos acélmagokat.

Aztán felettük állt. A tár kiürült, hiába rángatta a ravaszt, a Beretta elnémult a kezében. A beálló halálos csendben döbbsent rá, hogy a hátborzongató üvöltés, amit roham közben hallott, az ő torkából származott...

Három test feküdt a lába előtt. A golyó tépte sebek vörösen sötétlettek, a hullák mészfehérek voltak. A rothadó hús cafatokra tépve borította szánalmas, eltorzult testüket, és nagy darabokban mállott róluk. Egyikük arca egyetlen gyűrött heg volt csupán. Szakadozott, fehér bőrdarabok lógtak rajta, csak a homlokán tátongtak friss, véres lyu-

kak. A másik zombi szeme kifröccsent fakó arcára, a sűrű folyadék a rothadó fülbe csörgött. A harmadik még „életben volt”. A torka fele eltűnt, pépes masszává változott, szája hangtalanul tátogott, a levegő bizarr füttyel áramlott szétroncsolt légcsővéből, elhomályosult, sötét szeme lassan Johnra fordult.

Klikk.

John torka összeszorult az undortól. Az ütőszeg csattanása volt az egyetlen hallható hang, amint haszontalanul vágódott előre az átforrósodott töltényűrre. John agyában enyhülni kezdett a tomboló düh. A lába előtt heverő tehetetlen, bizonytalanul pislogó szétroncsolt lényre nézett.

Ez nem tudja, mit lát. Nem tudja, kik vagyunk. Valamikor ember lehetett, és most egy rothadó szeméthalom, aminek fegyvere és feladata van, amit minden bizonynyal még csak nem is értett. Elragadták a lelkét...

- John?

John még mindig nem érzékelte a környezetét, csak részleteket fogott fel belőle. Meleg kéz ért a vállához. Karen mély és halk hangját hallotta. Orrába bűz szivárgott. A fegyvere forró volt. A háta mögül halk léptek hallatszottak.

Lassan eszmélni kezdett. Steve és David lépett mellé. Társai a fakó holdfényben ezüstös-vörösen csillogó, tátogó, pislogó lényre néztek, az őrült kísérlet egyik utolsó, szálnalmasmaradványára.

- Igen - suttogta John -, igen, minden rendben.

David a szörnyeteg koponyájára célzott.

- Lépjetek hátra.

John megfordult, és elindult. Karen mellette, Rebecca előtte haladt.

A lövés hihetetlenül hangos volt, szinte megrengette lábuk alatt a talajt.

Karent ne! Kérlek, Istenem, egyikünket se! Nem lehet, hogy megtörténjen, lehetetlen, hogy meghaljon!

David és Steve is csatlakozott hozzájuk, és anélkül, hogy egyetlen szót is szóltak volna, futni kezdtek az E-blokk felé. Pillanatok alatt átszelték a nyílt területet. Fellelegezhettek: a Trisquadok nem léteztek többé. Ám még mindig nem nyugodhattak meg teljesen. A rettentő kór, ami a lényeket létrehozta, már Karen testében keringett, hogy agyatlan, lélektelen rémmé változtassa őt.

Ha nem találnak sürgősen ellenszert, a T-vírus olyan sorsra kárhoztatja Karen Drivert, ami a halálnál is rosszabb. John felgyorsított. Megesküdött, ha megtalálják Griffithet, az a paranoid állat keservesen megbánja azt is, hogy egyáltalán megszületett.

13. FEJEZET

Az E-blokk semmiben sem tért el a korábban látott épületektől. Éppoly üres, rideg és funkcionális volt, mint a többi - a praktikum győzelme az esztétikum felett. Gyorsan átszelték a rendetlen helyiségeket, menet közben sorban felkapcsolták a lámpákat. Nem kutattak további anyagok után, azt a helyet keresték, ahol reményeik szerint meglehetik a Dr. Ammon titkához vezető utolsó kulcsot.

Az épület felét elfoglalta egy fedett, belső lőtér, ahol David egy halom M-16-os tárat talált, de a fegyverek nem voltak sehol. John fejében már korábban is megfordult, hogy lenyúlhatnák a Trisquadok fegyvereit, de amikor előjött vele, Rebecca sikítva vétózta meg elfuserált ötletét:

- A hullák fegyverei halálos veszélyt jelentenek, a zombik vérével, testszöveteivel, váladékaival szennyezettek, és hemzsegnek rajtuk a vírusok!

Akárcsak Karen vérében, tette hozzá gondolatban. A szaporodó virionok serege szétrobbantja a sejteket, a kiszabaduló mikrobák aztán új sejteket keresnek, átfúrják magukat a sejtfalon, ismét őrült tempóban szaporodni kezdenek, és az egész folyamat önmagát ismétli. Az immunrendszer pedig tehetetlenül összeomlik az őrült roham csapásai alatt...

- Ide! - kiáltotta Steve a többször elágazó folyosó távolabbi végéből.

Rebecca futásnak eredt, Karen és John követte. David már Steve mellett állt a zárt ajtónál. A falra festett vörös, zöld és kék háromszögek jelezték, hogy rátaláltak a keresett helyiségre. Steve fürkészve nézte Karent, a betegség jeleit kereste az arcán.

Karennek nem volt ideje, nem volt energiája arra, hogy észrevegye a kutató pillantást. Csak a vérében terjedő halálos kórra tudott gondolni, meg John eszement rohamára a Trisquadok ellen. Parancsoló sürgetést érzett, hogy minél előbb találják meg a labort és esetleg az ellenszert.

Steve kinyitotta az ajtót, és sorban beléptek. Rebecca közelről figyelte Karent, a vírusfertőzés előrehaladásának jeleit kutatta rajta. Aggodalmasan tűnődött, hogy mit kezdjen az amplifikációs idővel kapcsolatos információkkal, amiket nemrégiben szedett össze. Valójában az első pillanattól tudta, hogy ez nem holmi allergiás reakció vagy nátha. Egy percig sem kételkedett abban, hogy Karen mivel fertőződött meg, és tudott valamit, amit senki más. De mit mondhatott volna?

Eláruljam neki, hogy talán csak néhány órája van hátra? Félrevonjam Davidét? Ha van ellenszer, meg kell kapnia, mielőtt túlzott mértékű lesz a szövetpusztulás, mielőtt az agya bomlásnak indul, mielőtt annyi dopamin áramlik a vérébe, hogy eltünteti a Karen Driver nevű emberi lényt, és... valaki egészen más veszi át a helyét.

Rebecca nem tudta, hogyan kezelje az ügyet. Már eddig is mindent megtettek a siker érdekében, olyan gyorsan haladtak, amennyire csak emberileg lehetséges volt, de keveset tudott a T-vírusról ahhoz, hogy feltételezésekbe bocsátkozzon. Ráadásul nem akarta még jobban megrémíteni Karent, így is épp elég baja van, bár szemmel láthatóan mindent elkövetett, hogy megőrizze a nyugalma és ön-

fegyelmét. Persze az is nyilvánvaló volt, hogy az összeomlás szélén áll. Vértörő szemében szinte szikrázott a kétségbeesés, keze egyre erősebben remegett. *Felesleges még jobban megrémíteni! A Trisquadok valószínűleg sokkal nagyobb adagot kaptak, mint ő, a néhány órás amplifikációs időszak nála talán egy-két nap lesz...*

Az első tünetek egy órán belül jelentkeznek! Ne csapd be magad! Muszáj elmondanod neki, figyelmeztetned kell, és mindenki mást is, hogy mi várható. Azonnal!

Hevesen eltaszította magától a gondolatot, és körülnézett az utolsó teszthelyiségben. Kisebb volt, mint az előző szobák, és a felszerelés is szegényesebbnek tűnt. A bejáratnál szemközti falnál hosszú konferenciaasztal állt, mögötte hat-hét egyszerű szék. A helyiség közepén kis pultot rögzítettek a padlóhoz, talán másfél méter magas volt, egy méter széles, és fél méter vastag. Lapjába három nagyméretű nyomógombot építettek, az egyik vörös, a másik kék, a harmadik zöld színű volt. A falakat sima, szürke lapok borították, melyek anyaga valami kemény műanyag lehetett. A pult is ilyen lapokból készült.

- Ez lesz az - mondta Steve, és a gombok felé intett. - A kék a hozzáférés.

David pillanatnyi habozás után odament a pulthoz, megnyomta a kék gombot.

Nyugodt női hang szólalt meg a mennyezetbe süllyesztett hangszóróból. A felvétel személytelen tónusa Rebeccát a Spencer birtokon átélt utolsó percekre emlékeztette. *Az önmegsemmisítő rendszer számolt vissza ilyen hangon...*

- Kék sorozat befejezve. Hozzáférés jóváhagyva.

A pult feléjük eső lapja félrecsúszott; megpillantották a belsőjébe épített polcot. David a rejtekhely felé nyúlt. Rebecca hirtelen rájött, mit csináltak végig. Felfokozódott benne az

Umbrella iránt érzett harag és undor. *Jézusom, ez az egész olyan, mint egy kutyakiképzőtelep. Minden teszt, az összesfeladat azt a célt szolgálja, hogy trenírozzák a T-vírus áldozatait. Kiképzés és jutalomfalatkák. Menj végig a vörös sorozaton! Jó kutya, itt a csontod! És mi volt a jutalom, ha végigmentek a teszteken? Egy darab hús? Valami gyógyszer, hogy enyhítsék éhségüket? Talán egy vadonatúj fegyver, hogy gyakoroljanak vele? Jézusom, egyáltalán felfogták ezek, hogy mit tesznek?*

Ugyanezt az undort és megvetést látta a többiek arcán is. Az érzések mindannyiukban felfokozódtak, amikor David előhúzott egy kicsiny tárgyat a rejtekhelyről. Olyan volt, mint egy hitelkártya, aminek az oldalára egy papírcetlit ragasztottak.

A parancsnok köré gyűltek. Trapp felmutatta a plasztiklapot, sötét tekintete csalódott dühvei villogott. Egy világoszöld kulcskártyát tartott a kezében, azt a fajtát, amit elektromos ajtók nyitására használnak.

David hangosan felolvasta a papírcetlin lévő, ronda, majdnem olvashatatlan betűkkel írott üzenetet.

- „Világítótorny, irány 135, délnyugat/kelet.” Ennyi!
- Ugyanaz a kézírás, mint Ammon üzenetén! A labor talán a világítótornyban van - mondta Steve reménykedve.
- Csak egyféleképpen tudhatjuk meg - mondta John. - Gyerünk!

Borzasztóan dühösnek látszott. Ugyanúgy nézett ki, mint akkor, amikor rájöttek, hogy Karen megfertőződhetett. Rebeccának eszébe jutott, a fiú hogyan vetette rá magát a Trisquadokra, és érezte, ha belebotlanak Dr. Griffithbe, John darabokra szaggatja az elmebeteg zsenit.

David bólintott, és a mellényébe süllyesztette a kártyát. Aggodalma és büntudata nyíltan kiült az arcára, nem is próbálta leplezni.

- Rendben. Karen?

A nő intett, hogy tetterre kész. Rebecca látta, hogy sápadt arcbőre viaszos tónust kapott, mintha a legfelső hámréteg kezdene átlátszóvá válni. Azt is észrevette, hogy Karen önfelédten megvakarja a karját.

- Jól vagyok - vágta rá gyorsan a nő.

Joga van megtudni, mi vár rá! Megérdemli, hogy tudja!

Rebecca tisztában volt azzal, hogy nem várhat tovább. Karenhez fordult, és óvatosan megválogatva a szavakat, nyugodt hangon beszélni kezdett.

- Nézd, Karen. Nem tudom, hogy ezen a telepen mit módosítottak a T-víruson, de van rá esély, hogy viszonylag rövid időn belül felfedezel magadon bizonyos tüneteket. Nagyon fontos, hogy szólj nekem, és folyamatosan tájékoztass minket arról, hogy érzed magad fizikailag és szellemileg. Mindenképpen muszáj tudnunk róla, oké?

Karen halványan mosolygott. Még mindig a karját vakarta.

- Már így is rettegek! És kezdek mindenütt viszketni...
- Vörös szemét Davidre fordította, aztán Steve-re, majd Johnra, végül visszanézett Rebeccára. - Ha... ha elkezdek furcsán, irracionálisan viselkedni, csináltok valamit, ugye? Ugye nem hagyjátok, hogy bárkit is megsebesítsek, vagy...
- Hatalmas könnycsepp gördült le sápadt arcán, de nem törölte le. Nedves, vörös tekintete keményen és elszántan villogott, mint mindig.

Rebecca nagyot nyelt. Meglepte Karen bátorsága. Magában azt számítgatta, meddig maradhat ilyen, mennyi idő kell ahhoz, hogy a T-vírus hatalmába kerítse a testét.

- Megtaláljuk a szérumot, mielőtt ez megtörténhet - mondta, és szívből remélte, hogy ezzel nem hazudott.

- Indulás kifelé! - kiáltott fel David.

A csapat elszántan indult el.

A telep a világítótornyától kiindulva enyhén lejtett a déli rész felé. Ahogy elhagyták az E-blokkot, és elindultak az öböl fölé tornyosuló, sötét épület irányába, a talaj egyre meredekebbé vált. A sziklás terep dőlésszöge fokozatosan nőtt, végül körülbelül harminc fokos emelkedőt alkotott. A csapat először előregörnyedve ment, aztán már kapaszkodniuk kellett. David háta és lába fájdalmasan megfeszült, de ügyet sem vetett a fájdalomra. Aggódott Karenért, gondolatait lefoglalta a baklövésai miatt érzett lelki válság, nem volt ideje arra, hogy a fizikai kellemetlenségekkel törődjön.

Egyre közelebb kerültek az öböl csillogó vízfelületéhez. A kilátás, a hús, susogó szellő, a romantikus holdfény minden bizonnyal kellemes lett volna egy másik éjszakán, egy másik helyszínen, vagy más helyzetben. A halvány, ezüstös fény és a hullámok nyugtató morajlása olyan nyugalmat árasztott, ami szinte gúnyként hatott kétségbeejtő helyzetükben.

Hihetetlenül éles volt a kontraszt a békés természet és a Davidben tomboló káosz között. Az ellentét feloldhatatlannak tűnt. Gúnyos mosollyal már-már azt kívánta, hogy bárcsak lenne még néhány Trisquad körülöttük. *Akkor legalább egy hamisítatlan rémálom főszereplőjének érezhetném magam, nem pedig kisdíáknak, aki „romantikázni” indul a barátaival. Ha megtámadnak, legalább tehetek valami konkrét dolgot. Visszavághatok, megvédehetem őket a kézzelfogható ellenféltől...*

Felértek egy keskeny sziklaplatóra. Velük szemben az óceán csillogott. Az emelkedő folytatása, a meredek partfal tőlük keletre esett. A Caliban-öböl vize meglehetősen nyugodt volt, de ahogy előresiettek a keskeny párkányon, a szikláknak csapódó hullámok hangja egyre erősödött. Rö-

videsen elérték a plató szélét, és lepillanthattak oda, ahol az óceán találkozott a tornyosuló, szabálytalan sziklafalakkal. John állt az élre, Karen követte, aztán Steve és Rebecca következett. David zárta a sort. Mászás közben igyekezett megosztani figyelmét a madártávlatból látszó telep és az előttük álló sötét épület között.

Már csak néhány méter volt hátra.

A világítótorony szárazföld felé eső oldalához hosszú, lapos tetejű épület kapcsolódott, ami majdnem kétszer akkora volt, mint a maguk mögött hagyott betontömbök. Korábban sehol sem látták az Umbrella alkalmazottainak körleteit, ez a tömb viszont olyan lakóépület-forma volt. Merev, szigorúan funkcionális külsejéről ordított, hogy annak idején az esztétikum nem szerepelt a tervezés szempontjai között. Nem ártott volna egy kicsit körülzsegni benne, de David egyetlen percet sem akart elvesztegetni.

A laboratóriumot kell felkutatniuk!

A gondolattól újra végigsöpört rajta a bűntudat és az aggodalom. Folyamatosan ostromozta magát, hogy nem elég körültekintően tervezte meg az akciót. Hatékonyabb gondolkodásra lesz szükség, hogy bevigye a csapatot a laborba. Méghozzá olyan gyorsan, ahogy csak lehet. Ebben a helyzetben nem foglalkozhat az érzéseivel... Tisztában volt ezzel, de csak arra tudott gondolni, hogy a lelkét is odaadná, ha mindent előről kezdhethének, vagy ha ő lenne fertőzött, és nem Karen.

De nem te vagy! Karen telibe kapta. A kívánságod gyerekes és értelmetlen. Nem segít Karenen, megzavarja tisztánlátásodat, és lenullázza a vezetői képességeidet.

Elnémította a fejében duruzsoló hangocskát, és azon gondolkodott, milyen csúnyán elbánt velük az Umbrella. Ki ő, hogy harcot indítson egy ilyen cég ellen? Honnan vette a bátorságot, hogy magára vállalja a STARS megtisztítását, és visszaadja a cég becsületét? Emberei biztonságára sem tudott vigyázni, egy egyszerű kis titkos adatszerzést is képtelen volt gondosan kitervelni. Még az önbizalomhiány démona és a bűntudat ellen sem tud eredményesen küzdeni.

Az épület közvetlen közelébe értek. John lelassított, hogy bevárja a többieket. David látta, csapata már nagyon fáradt, de Karent - legalábbis látszólag - nem viselte meg túlságosan a kapaszkodás. A hold halvány fényében fehérnek, törékenynek látszott. Bőrének legfelső, áttetsző rétege alatt szinte porcelánszerű árnyalatot öltött a kötőszövet, szemének vörössége most feketének látszott.

Ha nem találok ki valamit... De igenis kitalálsz! Vajon meddig tart, amíg a tejfehér bőr foszlani kezd és leszakadozik? Mennyi idő van hátra addig, amikor el kell venni tőle a fegyvert, amikor meg kell fékezni?

David ökölbe szorította a kezét, és mélyeket lélegzett. Hagyta, hogy a többiek is kifújják magukat egy kicsit. Közben oldalra fordult, hogy alaposabban szemügyre vegye a tőlük mintegy húszméternyre álló tornyot.

Érezte, a gyomra összerándul, a szíve hirtelen megugrik. Nem tudta volna megmagyarázni a rátörő pániktünetek okát.

Az épület egy régi világítótorony volt, magas, henger alakú épület. Az időjárás viszontagságai alaposan elkoptatták. Sötét volt és látszólag elhagyatott, akárcsak a telep többi része. David felnézett a tetejére, oda, ahol valamikor a nagy teljesítményű reflektorok forogtak, és hirtelen megérezte,

hogy újabb jelentős lépést tesznek végzetük felé. Lelki szemei előtt ismét megjelent a sebesen pörgő, sötét sorskerék. Tudta, most az egyszer tényleg nincs kibúvó, nincs mellévágány, nincs visszaút. Csak előre mehetnek, minden más lehetőség megszűnt létezni.

- Gyerünk! - mondta élénken John, de David megfogta a vállát, és lassan megcsóválta a fejét.

Nem biztonságos.

A fejében újra megszólalt a vékony hangocska. A baljós-latú toronyra nézett. Elveszettnek érezte magát, bizonytalan-nak, és arra gondolt, nem bírja kézben tartani az eseményeket. Végigcsapott rajtuk a szél, a hullámok a sziklákat ostromolták. Sebesen peregtek a feszült másodpercek.

Várnunk kell. A torony nem biztonságos, de be kell jutnunk. Itt nem maradhatunk!

Hirtelen minden világossá vált előtte. Már tudta mi az, amit félreértett. Mi az, ami *tényleg* nem megy neki mostanában! Ez nem a hozzáértéséről szólt, nem a stratégiai, tervezési, harci képességeiről. Ez... rosszabb! Korábban is rájöhett volna, ha nem engedi át magát annyira a bűntudatnak.

Már nem bízom az ösztöneimben. A STARS nem biztosítja a hátunkat, és nem mindig hallom a belső hangot. Régebben pedig éppen ez súgta meg, mi a teendő. Rettegtem, hogy elvesztettem ezt a képességet. Ha rámtört a félelem, félretettem vagy kitértem előle, és ezáltal sokkal erősebbé vált...

Elég volt erre gondolnia. Érezte, hogy a kételkedés feketé felhője felemelkedik fáradt gondolatairól. A bűntudata csökkent, elvonult, és helyére fényesség áradt. A belső hang erőt adott neki, és olyan tisztánlátást, mint még soha.

Az épület nem biztonságos! Tehát: betörni az ajtót, kettő alacsonyan szétspriccel odabenn, a többi az ajtóból, kívülről fedez.

Mindez egy pillanat tötrésze alatt villant át az agyán. Megfordult és csapatára nézett. Az emberei arra vártak, hogy vezesse őket. Hosszú, örökkévalóságnak tűnő időszak óta most első ízben tudta, hogy képes lesz rá.

- Az az érzésem, hogy az ajtó túloldalán csapdát állítottak nekünk - mondta. - John, mi ketten alacsonyan megyünk be, enyém a nyugati oldal. Rebecca és Steve, ti álljatok meg a bejáratban, és mindenre lőjetek, ami kicsit is gyanús. Addig tüzeljetek, amíg tiszta nem lesz a terep. Karen, sajnálom, de ezt a balhét most kihagyod.

Valamennyien bólintottak, és a baljóslatú tornyot övező sötét árnyék felé indultak. David az élre állt. Végre úgy érezte, tesz valami hasznosat. A végzet kereke már forog, teljes gőzzel robognak az elkerülhetetlen végkifejlet felé, kiszállni lehetetlen, de - ezt szilárdan eltökélte - nem hagyja, hogy magával ragadja őket. Harc nélkül semmiképp. Igen, felveszik a harcot, és megtesznek minden tőlük telhetőt, hogy a szédítő kerék a győzelem sávjánál álljon meg.

Mindannyian megérdemelnek ennyit.

A támadók elfoglalták kezdő pozíciójukat. Karen hátramaradt, a világítótorony mögötti épület hátsó falának támaszkodott, és igyekezett szemmel tartani az eseményeket. Kifulladt a hegymászástól. Ereje elszállt, és nagyon különösen érezte magát. Fejében folyamatosan zümmögött valami, ami nem tágított, és nem engedte, hogy rendesen koncentráljon...

Egyre jobban elhatalmasodik rajtam a betegség, egyre gyorsabb a folyamat.

Állapota megrémítette, de valahogy nem volt annyira rossz a helyzet, mint várta. Valójában nem is volt annyira ijesztő. A kezdeti rémület eltűnt, csak egy heves adrenalinhatás emléke maradt a helyén; az egész olyan volt, mint egy rossz álom. Tulajdonképpen csak a viszketés nyugtalanította, és az, hogy nem tudta behatárolni a helyét. Úgy érezte, mintha milliónyi apró bogár szurkálná a testét, mindegyik külön-külön és megkülönböztethetően, mégis valahogy egybefüggőnek tűnt az egész. A kicsiny, ingerlő szúrások összekapcsolódtak, és a bőre alatt létrejött egy vastag takaró, ami izgett-mozgott, nyüzsgött - mintha a bőrét alkotó sejtek keltek volna önálló életre. A különös érzést éppen az tette még furcsábbá, hogy valójában nem is volt igazán kellemetlen...

- Most!

David fojtott hangjára Karen hirtelen felkapta a fejét, és a tőle nem messze mozgó árnyakra összpontosított. A fejében zümmögő moraj minden külső ingert különössé, ködössé és távolivá alakított, és valahogy felgyorsított. A világítótorony ajtaja kivágódott, David és John eltűnt az épületben, miközben torkolattűzek villámlottak és lövések dörrentek. Valahol a torony belsejében egy M-16-os rikácsolta halálos dalát. Steve és Rebecca az ajtófélfá mellett térdelt. Behajoltak a sötét nyíláson, leadtak egy-két lövést, majd visszabújtak a fal takarásába, amikor bent felsattant egy géppisztoly. Be és ki, be és ki, újra meg újra, testük körvonala szinte elmosódott a gyors mozdulatoktól, Berettájuk ide-oda röppent, mint két halálos, fekete acélsúlyom.

Villámgyorsan történt minden, mégis hosszú, hosszú időnek tűnt, mire vége lett. Karen zavartan számítgatta, hogy hogyan tudna közreműködni az akcióban.

Aztán látta, hogy David és John kihátrál az ezüstös holdfénybe. Szétáradt benne az öröm. Jönnek... csak az arcuk ne volna olyan különös és torz, a testük megnyúlt és elvékonyodott...

Mi történik velem?

Karen megrázta a fejét, de a zümmögés csak hangosabb lett. Hirtelen rátört a félelem, hogy David, John, Steve és Rebecca itt hagyják őt. Hátrahagyják, és senki sem lesz vele, senki sem vigyáz rá, senki sem áll mellette, hogy átsegítse a rettenetes gondolatokon. Ez mindennél rosszabb lenne.

David jelent meg előtte. Karen nedves, sötét cseresznyeszerű valamit látott ott, ahol a férfi szemének kellett volna lennie.

- Karen, jól vagy?

Ahogy látta Trapp arcát, ahogy magán érezte a férfi aggodó, figyelő tekintetét és kihallotta hangjából a gyengédséget, Karen ismét boldognak érezte magát. Ugyanakkor tudta, elő kell állnia az igazsággal. Hatalmas igyekezettel erőt gyűjtött, hogy elmondja, amit el kellett mondania. Hangja reszketve tört elő viszkető testéből, és olyan idegenül csengett, mintha valaki más beszélne helyette.

- Nem vagyok jól David. - Alig lehetett érteni, mit mond. - Egyre rosszabbul vagyok. Ne hagyjatok itt!

John és Rebecca... Az ő forró, *nagyon* forró kezüket érezte a karján. Gyengéden megfogták, és vezetni kezdték a nyitott ajtó sötét négyszöge felé. Teste működött, de agyát felhő lepte el, vibráló, zümmögő felhő. Számtalan dolgot akart mondani nekik. Több gondolat is áttört a nyüzsgő felhőn, apró életképek, gondolatok villámlottak előtte, de képtelen volt megszólalni.

Az épület, ami felé tartottak, túl sötét volt; forró levegő áramlott ki az ajtaján. A földön egy test hevert, a kezében

fegyvert tartott. Karen jól látta az arcát. Az övé nem volt különös, nem volt *idegen*. A bőre fehér volt, falfehéren világított. Karen egy pillanatra *érezte*, nem is olyan régen a halott bőre is önálló életre kelve viszketett és mozgott. Éppúgy, mint az övé...

- Enyém az ajtó - mondta Steve, és bátorítóan Karenre mosolygott.

... *fehérfogak, fehér, fehér, fehérfogak...*

- Egy-három-öt.

Csigalépcső vezetett lefelé. A tetején, a falba süllyesztve egy billentyűzet látszott.

... *eltűntek a fogak, de mitől ilyen ráncos Steve arca?*

- **Karen...**

- Sietnünk kell.

- Tarts ki! Tarts ki, mindjárt ott leszünk...

Karen hagyta, hogy segítsenek neki, hogy vezessék. Közben azon csodálkozott, hogy arcuk miért olyan idegen. A másik dolog, ami meglepte, hogy társai testének illata fűszeres és étvágygerjesztő.

14. FEJEZET

Athens elbarmolta! Dr. Griffith az ajtó mellett villogó figyelmeztető fényre meredt. Átkozta Athenst, átkozta Lyle Ammont, átkozta a saját balszerencsáját. Nem mondta el Athensnek, hogyan juthat vissza a laborba. Ha valaki kinyitotta az ajtót, az csak azt jelentheti, hogy a behatolók közelednek felé. Ammon valahogy útbaigazította őket, üzenetet hagyhatott, de valójában ez már nem számított. A lényeg az volt, hogy valakik útban vannak feléje! A legrosszabbat kellett feltételeznie, azt, hogy náluk van a kulcskártya. Hetekkel korábban letépte a tájékoztatót segítő jelzőtáblákat, de lehet, hogy térképük is van, és lehet, hogy megtalálják őt és akkor...

Ne pánikolj! Erre semmi szükség. Felkészültél erre is, egyszerűen ugorj a következő tervre. Szétválasztani őket, megosztani az erőiket! Kétszeres haszon: kisebb tűzerő, csalétek a későbbiekre. Most pedig lássuk Alan színészi képességeit...

Kinnesonhoz fordult, és gyorsan beszélni kezdett. Tőmondatokban, tisztán és egyszerűen mondta el az utasításait; amennyire lehetséges volt, leegyszerűsítette a parancsokat. Már alaposan átgondolta a legvalószínűbb várható kérdéseket, és Alan szájába rágta a válaszokat, bár tudta, van rá esély, hogy a behatolók több információt akarnak szerezni. Néhány véletlenszerű, üres frázist is be-

véselt Alan agyába, aztán átadta neki a Dr. Chin íróasztalában talált, kis méretű automata pisztolyt. Ellenőrizte, hogy a doktor a köpenye alá dugja a fegyvert. A tár üres volt, de ezt messziről nem lehetett megállapítani. Ha a kakas hátra van húzva, a stukker éppen eléggé elrettentő; aki re részegezik, nem fog akadékoskodni. Alan kezébe nyomta a kulcskártyát is. Ez a lépés elég rizikós volt, de az egész terv kockázatos. Mivel az ő kezében van a világ sorsa és végzete, minden lehetséges esélyt ki kell használnia.

Miután Alan elment, Griffith leült egy székre. Tekintete a hat rozsdamentes tartályon nyugodott. Most mi legyen? Semmit sem tehet, várnia kell. Ha Alan kiesik, még mindig ott vannak az SM7-esek, és ott van Louis is. Aztán vannak még fecskendők, és ott a rejtekhelye, ahonnan könnyűszerrel elérheti a légzsilip kezelőpaneljét.

És mindezek után jön az a napkelte, amelyre oly hosszú idő óta várakozik... Dr. Griffith álmodozva mosolygott.

Karen még tudott járni, úgy tűnt, hogy részben megérti, amit mondanak neki, de az a néhány szó, amit nagy nehezen kipréselt magából, összefüggéstelen, érthetetlen hebegés volt csupán. Ahogy lefelé haladtak a lépcsőn, kétszer is kimondta a „forró” szót. Amikor beléptek a lépcső aljánál kezdődő széles, nyirkos alagútba, azt mondta, hogy „nem akarom”. Halálosan sápadt arcán, meg-megrebbenő tekintetében rettegés bujkált.

Rebecca attól félt, hogy ha meg is találják a módját, hogy megállítsák a fertőzést, már túl késő lesz. A vírus addigra talán visszafordíthatatlan rombolást végez Karen szerveiben, idegrendszerében és az agyában.

Minden olyan gyorsan történt, hogy még mindig alig tudta felfogni. David megérzése helyesnek bizonyult: valóban csapdát állítottak nekik. Egy férfi várta őket a világítótorony sötétjében. A lesból támadó rohadék a csigalépcső alatti árnyékban bújt meg, és ahogy beléptek, géppisztolyával heves tűz alá vette az ajtót. Ám David tervének köszönhetően pillanatok alatt vége lett mindennek.

Steve megtalálta az ajtót és beütötte a kódot. Ezalatt Rebecca és John a hatástalanított orvlövészt nézegette. A halogénlámpa hideg fényében látták, hogy a szerencsétlent is megfertőzte a szörnyű kór. Papírszerű, fehér bőre erősen hámlott és ráncos volt. Eltorzult vonásai furcsa, idegen kifejezést rajzoltak a málló arcra. Valahogy másként nézett ki, mint a Trisquad-egységek, merev szeme valahogy emberibb volt...

John előrelépett, megtámasztotta Karent, és megérintette Rebecca karját. A lány összerezsent, kizökkent a tűnődésből, és Karenre nézett.

Istenem... Azalatt történhetett, hogy idefelé jöttünk.

Rebecca el sem tudta képzelni, mi gyorsította fel ilyen mértékben az amplifikációt. A T-vírus valamiképpen reagált a Karen testében bekövetkezett fizikai változásokra. A fizikai megerőltetés miatt megemelkedett a pulzusszám, felgyorsult a vérkeringés, és...

Rebecca a fejét ingatva nézte, ahogy John és David bevezeti a zavart és botladozó nőt a világítótoronyba. Elhatározta, nem tesz fel több kérdést, nem tépelődik, nem foglalkozik a miértekkel és a hogyanokkal, csak azzal, hogy minél előbb elérjék a labort, és megpróbálja megmenteni azt, ami Karen Driver ép elméjéből megmaradt.

A torony alatti kemény mészkősziklákba vájt alagút széles ívben elkanyarodott, irányából ítélve visszavezetett a telep

alá. A falakon fémráccsal ellátott lámpák világítottak. Ahogy a csapat csendben előrenyomult, a testek különös, sárgás árnyékokat vetettek a falakra. John és Steve közrefogta Karent, menet közben támogatták, vagy ha kellett, vonszolták. A sort Rebecca zárta, akit ismét hatalmába kerített a szörnyű déja vu, ahogy egyre mélyebbre hatoltak a föld alatti járatban. Eszébe jutott a Spencer birtok alatt húzódó alagútrendszer. Ugyanaz a nyirkos hideg áradt a kövekből, ugyanúgy nem tudhatta, milyen veszélyek felé közeledik; ugyanazok a félelmek kavarogtak benne, mint azon az éjszakán. Szörnyen fáradt volt, gondolatai összekavarodva örvénylettek, és közben félt, hogy nem lesz képes megelőzni a katasztrófát.

A katasztrófa már megtörtént, gondolta tehetetlenül, miközben Karent figyelte, aki küzdött, hogy járni tudjon. Elveszítjük őt. A rohadt életbe, elveszítjük! Még egy óra, talán annyi sincs hátra, és túl messze lesz már ahhoz, hogy valaha is visszatérjen.

Márpedig ha ez így van, akkor John és Steve túlságosan közel van hozzá. Egyszerű, könnyed mozdulattal elérheti bármelyiküket, és haraphat, mielőtt esélyük lenne, hogy elhárítsák. A puszta feltételezés is sajnálattal vegyes émelgyéssel és fájó, súlyos veszteségérzéssel töltötte el.

Az alagút balra fordult, és Rebecca rájött, közel járnak az óceánhoz. A falak rezegtek és vibráltak a rájuk nehezedő iszonyú nyomás miatt, meg-megremegtek a túloldali, fojtott dübörgéstől, a levegőben sűrű pára és halszag úszott. Rebeccának szörnyű gondolata támadt. Ha az alagút fala valahogy megsérül, az óceán egy pillanat alatt elárasztja, és a bennlévőknek esélye sincs a túlélésre...

Befordultak a következő sarkon.

- A rohadt életbe! - sziszegte dühösen David. - Bassza meg! Bassza meg!

Rebecca felnézett. Amikor meglátta, mi van előttük, érezte, hogy Karennek már nincs esélye a túlélésre. *Kizárt dolog, hogy időben eljussunk a laborba!*

Előttük ötven méterre az alagút egy terembe torkollott, ami legalább kétszer olyan széles volt, mint a járat. A szemközti falon öt kisebb alagút nyílt.

- Melyik vezethet délnyugat felé? - kérdezte idegesen John. Karen nekidőlt, feje a férfi vállára billent.

David dühösen és csalódottan felmordult. Amikor megszólalt, hangja visszhangként verődött vissza a terem falairól.

- Nem tudom! Fogalmam sincs! Azt hittem, hogy már délnyugat felé tartunk. Ezek az átkozott alagutak...! Mindegyik elkanyarodik, nem láthatjuk, merre vezetnek.

Beléptek a terembe, és tehetetlenül bámulták az elkese-
rítő látványt. Mindegyik kanyargós járatot dróthálóval védett lámpák világították meg. A falak állapotából ítélve az alagutakat valószínűleg a víz alakította ki. Valamikor talán kapcsolatban álltak azokkal a part menti üregekkel, amelyek David eredeti tervében is fontos szerepet kaptak. Szűkebbek voltak annál a folyosónál, amin eddig jöttek, de elég szélesek ahhoz, hogy egy közepes termetű ember kényelmesen haladhasson bennük. A magasságuk három méterlehetett.

Képtelenség volt megállapítani, hogy melyik vezet a laborhoz.

Lehet, hogy egyik sem, gondolta David. Hiszen abban sem lehetünk biztosak, hogy errefelé van!

- Ha egyik sem vezet kelet felé, azt kell választanunk, amelyik valószínűleg délnyugatra tart. Ez az irány is ott van a cetlin - mondta halkán Steve. - Innen keletre egyébként is az óceán van.

Karen érthetetlen szavakat motyogott. Rebecca aggódva lépett közelebb hozzá, hogy megnézzze, milyen állapotban van. Ránézésre úgy tűnt, a nő képes megállni a lábán, de biztos, ami biztos alapon Steve és John nem eresztette el.

Rebecca megérintette Karen verejtékes homlokát. A vérben forgó szemek részegeződtek. A pupilla normál méretének többszörösére tágult, és nagyon lassan reagált a fényre.

- Hogy vagy, Karen?

Karen lassan pislantott.

- Szomjas - suttogta rekedten, majd felnyögött, és bugyborékoló, nedves hangot hallatott.

Még reagál! Hála Istennek még tud válaszolni...

Rebecca finoman megérintette Karen nyakát; ujjai szapora, gyenge pulzust tapintottak. A nő szívverése határozottan gyorsabb volt, mint korábban, odafenn a toronyban. Bármilyen folyamat zajlott le a szervezetében, már nem lehetett messze az a pont, amikor teste feladja a hiábavaló védekezést. *Akkor pedig összeomlik a rendszer, és Karen... megszűnik létezni!*

A lány megfordult. A kétségbeesés és a harag újult erővel söpört végig rajta, legszívesebben sikoltott volna, hogy valaki csináljon már valamit. Hirtelen léptek dobbantak az egyik alagútban. A fegyveréért kapott. Látta, hogy John és David ugyanazt teszi, Steve pedig átöleli Karent. *Melyik lesz az, melyikből jön elő? Griffith! Ez vajon Griffith lesz?*

A sziklafalak visszaverték a hangot, amelyről így nem lehetett megállapítani, melyik irányból érkezik. Rebecca meglátta a férfit. A jobbról számított második járatból bukkant elő a botorkáló alak, elkoszolódott fehér köpeny repkedett utána a levegőben.

A férfi jó húsz méter távolságban megállt. Rebecca tisztán látta az arcán megjelenő, szinte hisztérikus örömet. Fe-

léljük lódult. Rövid, barna haja kócos volt, ziláltnak tűnt, a szeme élénken villogott, a szája remegett. Fegyvertelen volt, ám a STARS tagjai nem engedték le Berettáikat.

- Ó, Istennek hála, Istennek hála! Segíteniük kell! Dr. Thurman megőrült! Segíteniük kell! Ki kell jutnunk innen!

Kissé ingadozva ügetett feljűk, és csaknem nekitántorodott Davidnek. Szemmel láthatóan nem törődött a rászegződő fegyverekkel, egyre izgatottabban hadart.

- El kell mennűnk innen! Van egy motorcsónak, amit használhatunk! Ki kell jutnunk innen, mielőtt mindannyiunkat megöl!

David hátrapillantott és látta, hogy Rebecca és John tüzelésre készen fedezi. *Egyetlen gyanús mozdulat, és szitává lövik!* Visszadugta Berettáját a tokba, előrelépett, és megfogta a férfi karját.

- Nyugi. Nyugodjon meg. Ki maga? Itt dolgozik?

- A nevem Alan Kinneson - lihegte a férfi. - Thurman bezárt a laborba, nem tudom, mit akart tenni velem, de amikor meghallotta, hogy maguk jönnek, lelépett. Az az ember őrült! Segíteniűk kell, hogy elérjem a csónakot! Van rajta rádió, és segítséget tudunk hívni!

A labor! Mégis itt van!

- Melyik út vezet a laborhoz? - kérdezte David gyorsan.

- Kinneson úgy viselkedett, mintha nem hallaná a kérdést. *Talán túlságosan megréműlt attól, amire ez a Thurman készűlt. Elvette az eszét a félelem.*

- A rádió a csónakban van! Hívhatunk segítséget és közben megszűkhetűnk innen!

- A laboratórium! Arról beszéljen, ember! - mordult rá David. - Maga most onnan jön?

Kinneson megfordult, és rámutatott a középső járatra.

- Az vezet a laborhoz...

Aztán arra mutatott, amelyikből jött.

- A motorcsónak pedig arrafelé van. Ezek a barlangok kész útvesztők! - Bár kissé nyugodtabbnak látszott, mikor a járatokra mutogatott, ahogy visszafordult felénk, az arca ugyanolyan hisztérikusnak tűnt, mint korábban.

David végigmérte a fickót. Első pillantásra úgy ítélte, a harmincas évei közepén jár, de aztán észrevette a szája körül és a szeme sarkában ülő mély ráncokat. Rájött, Kinneson sokkal idősebb. De végül is mindegy. Bárki is ő, és akár mennyi idő, a jelek szerint hatalmába kerítette a pánik.

- A rádió a hajón van, hívhatunk segítséget és elmehe-tünk innen!

David gondolatai szédítő sebességgel száguldottak. *Meg-van! Eljuthatunk a laborba, rá vesszük ezt a Thurmant, hogy adjon ellenszérumot, aztán itt hagyjuk ezt a helyet, mielőtt bárki más is megsérülne.*

Megfordult, és a többiekre nézett. Ugyanazt a reménykedő kifejezést látta rajtuk, ami - érezte - az ő arcára is kiült. John és Steve hevesen bólogatott, ám Rebecca nem látszott túl lelkesnek. Oldalra billentette a fejét, a szemével jelzett Davidnek, hogy menjenek egy kicsit távolabb, ahol már nem hallhatják őket Kinneson.

- Egy pillanat türelmét kérem - mondta David, udvari-asságot színelve. Eszébe jutott, hogy Trent listján is szerepelt egy bizonyos Kinneson.

- Sietnünk kell! - motyogta a férfi, de a helyén maradt.

David hátralépett a többiek felé. A csapat gyors tanácskozást tartott. Karen közben Steve karjára támaszkodott.

Rebecca hangja halk volt és aggodalmat sugárzott.

- David, nem vihetjük Karent a laborba, ha Griffith...
Ha *Thurman* ott van. Mi van, ha harcolnunk kell?

John bólintott, és egy pillantást vetett az eszelős tekintetű kutatóra.

- Szerintem ezt az embert sem kéne egyedül hagynunk.
Totál bekattant. Nézz csak rá!

David a gondolataiba mélyedt. Steve a legjobb lövész a csapatban, de John fizikailag erősebb nála. Ha *Thurman* nem hajlandó önként odaadni az ellenszert, John valószínűleg jobban és hamarabb meg tudja félemlíteni.

- Rendben, szétválunk. Steve, te elviszed Karent a csónakhoz! Egyik szemed állandóan legyen Kinnesonon. Nagyon figyelj rá, Steve! Mi elmegyünk a laborba, megszerezük amit kell, aztán ott találkozunk. Rendben?

Válaszul kurta biccentéseket kapott. Megfordult és Kinnesonra nézett.

- El kell jutnunk a laborba, de a barátunk, Karen rosszul van. Azt kérnénk öntől, hogy vezesse el őt és kísérőjét a csónakhoz, és ott várjon meg minket.

Kinneson szeméből mintha egy pillanatra elszállt volna az élet. Különössé és üressé vált a tekintete, de az egész olyan gyorsan történt, hogy David abban sem volt biztos, jól látta-e a dolgot.

- Sietnünk kell - hadarta, aztán megfordult, és friss léptekkel besietett a járatba, melyből percekkel korábban előbukkant.

Davidén végigvágott az aggodalom. Kinneson gyorsan távolodó hátára nézett. *Még csak azt sem kérdezte meg, kik vagynak...*

Ahogy Steve és Karen elindult a zavarodott idegen után, David megfogta a férfi karját, és halkán odasúgta:

- Nagyon figyelj rá. Ott leszünk, mihelyt tudunk.

Steve bólintott, és a botladozó Karent vezetve belépett a járatba. John és Rebecca, fegyverüket lövésre készen tartva, már a középső járat előtt álltak. A falak megremegtek, kívülről fojtott dörgés hallatszott. A három STARS-tag szó nélkül elindult. Fáradtan, de elszántan futottak be a másik alagútba. Készen álltak arra, hogy szembenézzenek a Caliban-öböl számtalan emberi tragédiáját okozó szörnyeteggel.

Befordultak az első sarkon. Karen kétségbeesetten kapaszkodott Steve vállába. A kutató jócskán lehagyta őket, vagy száz méterrel előttük haladt, amikor befordult egy sarkon. Léptei fokozatosan elhalkultak.

Szuper - gondolta Steve. A végén eltévedünk egy kibaszott tenger alatti labirintusban, csak mert Dr. Mengelének sürgős dolga akadt!

Karen halkan, fájdalmasan felnyögött. Steve úgy érezte, a gyomrában egyre erősebb a görcs. Már nem csak Karen életéért kell rettegnie, hanem attól is, hogy eltévednek. A nő ránehezedett, nem bírta emelni a lábát, erőtlenül húzta maga után.

David, John, Rebecca, könyörgöm, siessetek! Ne hagyjátok, hogy Karen még rosszabb állapotba kerüljön!

Olyan gyorsan haladt, ahogy csak bírt. Mindenképpen utol akarta érni Kinnesont. Aggódott a többiekért, azon töprengett, milyen veszélyek leselkednek rájuk, és közben rettegett, hogy Karen szervezete alul marad a vírus ellen folytatott küzdelemben. Ez volt élete legrosszabb napja. Másfél éve dolgozott a STARS-nak és átélt már néhány me-

leg helyzetet, ám még sosem került ennyire közel az életveszélyhez, mint abban a néhány rövid órában, ami azóta telt el, hogy a rohamcsónakból a tengerbe repült.

Tengeri szörnyek, felfegyverzett zombik... és most Karen. Az okos, komoly Karen elveszti józan esztét, és talán valami olyanná válik, mint a Trisquadok.

Már olyan közel voltunk, már majdnem kijutottunk innen, és most már lehet, hogy késő lesz...

Amikor elérték a folyosó kanyarulatát, Steve rájött, egy ideje nem hallja Kinneson cipőjének kopogását. Tántorogva befordult a sarkon, éppen azon gondolkodott, hogy oda kiált neki, hogy várjon, ne menjen annyira előre, amikor...

Dermedten megállt. Kinneson tőle két méterre állt, és egy 25-ös félautomata pisztolyt tartott a kezében. Arcáról és szeméből eltűnt minden emberi. Tekintete mereven, lélektelesen szegeződött rájuk. Előrelépett, a rövid csövet keményen Steve gyomrába dőfte, majd kirántotta tokjából a Berettát, és elhárított. A folyosó falához lépett, és mindkét fegyvert a kezében tartva intett Steve-nek, hogy menjen előtte.

Nagyon figyelj rá, Steve!

David megérezte...

Steve szorosan tartotta Karent, gondolatai villámgyorsan cikáztak, megpróbált kiutat találni a szorult helyzetből. Hogyan tudná lassítani, akadályozni Kinnesont, hogy tudná annyi időre feltartóztatni, amíg társaik beérik őket? Teste ugrásra készen megfeszült, de agya sikoltva követelte, hogy menjen tovább, ne támadjon.

Ha engem agyonlő, mi történik Karennel?

- Jöjjön a laborba - mondta színtelen hangon Kinneson -, vagy megölöm.

Komputerekre jellemző géphangon beszélt. Az üres, könnyörtelen arcú férfi nem látszott emberi lénynek.

- Tudjuk, mit művelnek itt! - köpte oda Steve. Érezte, hogy nem kellene ingerelnie a nyilvánvalóan nem normális kutatót, de képtelen volt visszafojtani haragját. - Tudunk a kibaszott Trisquadjaikról, tudunk a T-vírusról, és ha azt hiszi, leléphet innen anélkül, hogy...

- Jöjjön a laborba, vagy megölöm.

Steve érezte, hogy tehetetlen reszketés fut végig a testén. Kinneson hangjának tónusa változatlan volt, tekintete merev, érzelemmentes. Steve dühösen meredt rá, pillantása a férfi arcát elcsúfító, pókhálószerű, mély ráncokra tévedt.

Ó, édes Istenem!

- Jöjjön a laborba, vagy megölöm - ismételte Kinneson újra, majd mindkét fegyverét felemelte. A csőtorkolatok néhány centiről szegeződtek Karen lehajtott fejére.

Steve tudta, a nő haldoklik. Tudta, érezte: elveszti az ördögi vírus ellen vívott halálos ütközetet, és még mielőtt felkel a nap, őrült, erőszakos lény válik belőle...

De nekem mindent meg kell tennem érte! Addig, ameddig csak képes vagyok rá. Ha feláldozom őt, hogy magamat mentsem, miközben akárcsak halvány remény is van arra, hogy meggyógyuljon...

Nem, ezt képtelen megtenni. Még akkor sem, ha a hős-ködés az életébe kerül.

Még szorosabban magához ölelte Karent, a fehér köpenyt viselő valami elé lépett, és elindult.

Elegendő idő telt el. Ha minden a számításai szerint alakult, a behatolók szétváltak. Néhányan a végzetüket jelentő ketrecek felé tartanak, néhányan pedig a doktor társaságában, a laborba. Alan ügyes volt.

Persze akkor sem történt volna különösebb baj, ha elszúr valamit. A támadók mindenképpen elkóvályogtak volna egy darabig az alagutakban. Akárhogy is zajlanak odakinn az események, elég ideje van.

Szórakozottan dobolt ujjaival az SM7-esek ketrecének nyitószerkezetén, aztán határozott mozdulattal megnyomta a gombot. Közben vágyódva arra gondolt, milyen pompásan szórakozna, ha láthatná arckifejezésüket. A vörös kontrolli-lámpa zöldre váltott. A ketrecek ajtaja és a kapu nyitva állt.

Igen, jó lenne látni őket, de végső soron csak az számít, hogy nem sok idejük van hátra...

15. FEJEZET

A kanyargós alagút mintha a végtelenbe nyúlt volna. Valahányszor befordultak egy sarkon, azt várták, hogy meglátanak egy lezárt ajtót és mellette a falon a kulcskártya-terminállal ellátott nyitószervezetet. A kártya David mellényében lapult; már alig várta, hogy használhassa. Ám a járat folytatódott. A mennyezeti lámpák mindig újabb folyosót világítottak meg előttük. Minden egyes szakasz éppoly üres és jellegtelen volt, mint az előző. Semmi sem mutatott, hol járnak és mi következik. Rebecca a lelkét is odaadta volna egy ajtóért. Beérte volna egy jelzéssel is. Egy falra festett nyíl, egy szimbólum, krétacsík - bármi, ami csillapíthatná egyre növekvő gyanújukat, hogy átverték őket.

Még hogy becsapna minket egy Umbrella-tudós? Ugyan kérem, micsodafeltételezés!

Mogorván elmosolyodott. Kinneson különösen viselkedett és szinte hisztérikusan rettegett. Lehet, hogy a pánik annyira elhomályosította érzékeit, hogy nem a megfelelő alagútba irányította őket? Vagy a labort még jobban elrejtették, mint gondolták?

És ha egy újabb orvlövész elé küld minket, vagy éppen zsákutcába?! És, ha csapda vár ránk? Vagy egyszerűen csak egy hosszú járatot mutatott, hogy félreállítson minket az útból, mialatt ő...

Mialatt ő csinál valamit Steve-vel és Karennel! Ez a gondolat jobban megrémítette, mint az, hogy csapdába csalják őket. Karen rettentően beteg! Képtelen lesz megvédeni magát. Steve pedig...

Nem, Steve-vel minden rendben van. Egy másodperc alatt kitekeri Kinneson nyakát.

Vagy mégsem? Támogatnia kell Karent. Muszáj. Az a nő nagyon beteg, dezorientált és még járni is nehezeére esik.

Kezdetben futottak, de egy idő múlva lelassítottak. David és John súlyosan zihált, szemük vészjóslón villogott. David megállította a csapatot.

- Szerintem nem jó irányba megyünk - lihegte. - Már látnunk kellene valamit. A papírdarabon az állt, hogy dél-nyugat, kelet. Nem vagyok teljesen biztos benne, de szerintem az utolsó kanyar óta nyugat felé tartunk.

John hevesen bólogatott.

- Nem tudom, merre megyünk, de azt tudom, hogy Kinneson egy nagy rakás szar. Az a fasz az Umbrella embe-
re, hogy rohadna meg ott, ahol van!

- Egyetérték - mondta Rebecca, mélyeket lélegezve. - Szerintem vissza kellene fordulnunk. Meg kell találnunk a labort. Azt hiszem, nem...

Klakk!

Megmerevedtek és egymásra néztek. Valahol, a végtele-
len alagút távoli részében megmozdult valami súlyos fém-
tárgy.

- A labor lenne? - mondta Rebecca reménykedve. - Le-
het, hogy...?

Mély, különös hang szakította félbe a mondatát. A sza-
vak elhaltak a torkában.

A hang... Iszonyatos volt. Mintha farkasüvöltés keve-
redett volna össze egy félholtra vert kutya szűkülésével

és egy újszülött kétségbeesett sírásával. A hátborzongató hang frekvenciája emelkedett és süllyedt. Az üvöltés végig-görgött a járaton, és trillázó, gyászos kiáltássá változott.

Aztán megszólaltak az egyelőre láthatatlan bestia társai.

Rebecca csak abban volt biztos, hogy nem akarja látni azokat a lényeket, amik ilyen hangokat hallatnak. David hátrálni kezdett, arca sápadt volt, szeme tágra nyílt.

- Futás! - Az üres járatra emelte fegyverét, és várt, míg a többiek nekilódulnak. Aztán megfordult és futásnak eredt.

Rebecca érezte, hogy hihetetlen mennyiségű adrenalin árad szét a testében. Az iszonyatos üvöltés új energiákat szabadított fel benne. Örült vágtaiba kezdett, hogy megszökjön az elől, ami követi őket. John közvetlenül előtte rohant, izmos karja és lába örülten pumpált, háta mögött David bakancsa dongott.

Az üvöltések még hangosabbak lettek. A kőpadló megre-megett a bömbölő fenevadak súlyos léptei alatt.

Mindjárt elkapnak - villant át Rebecca agyán. - Nem tudunk meglépni előlük!

- Következő sarok! - üvöltötte David.

Elérték az alagút következő kanyarulatát, futottak még vagy húsz métert, aztán Rebecca megperdült a tengelye körül. Reszkető, izzadó kezével felemelte a Berettát, és a sarokra célzott. John és David fújtatva állt mellette, fegyvereik párhuzamosan álltak az övével.

A rettenetes bömbölés felerősödött, aztán... berobbant az első lény. Mindhárman tüzet nyitottak rá. Golyók szag-gatták a teremtményt, amit Rebecca az első pillanatban nőstény oroszlánnak vélt, majd hatalmas gyíknak, aztán kutyának látott. Az egész olyan volt, mint egy örült vízió.

Egy nem evilági lény tombolt előtte. Először csak a test részleteit látta, a macskaszerű szemet, a hatalmas és lapos,

hüllőre emlékeztető fejet, a tátongó, pengeszerű fogakkal teli, nyálas száját. A bestia zömök, erőteljes hordótestét vaskos lábak tartották, combjain döbbenetes izmok dagadoztak.

Amint eldőrdültek az első lövések, az első lény háta mögött feltűnt a második.

Az első sortűz belehasított a vaskos testbe, kis híján ledöntötte karmos lábáról. A dög hátratántorodott, sebeitől gőzölgő vér fröcskölt a levegőbe és az alagút falára. Fejét rázva, vérszomjas hangon felüvöltött, és ismét az előtte álló emberekre vetette magát.

A kurva életbe!

Rebecca újra és újra meghúzta a ravaszt. Négy, öt, hat! Gondolatai olyan hangosan sikoltottak, mint a felénk rohanó két állat. Hét, nyolc, kilenc, tíz...

Az első végre összerogyott, és fekvé is maradt, de egy másodperc múlva egy harmadik vágódott be az alagútszakaszba. A Beretta tarjába csak tizenöt golyó fér...

Megfogunk halni!

David hátraugrott. Üres tár hullott a kőpadlóra, teli került a helyére. A férfi előrébb lépett, a lány mellé állt, célzott és tüzelt; gyakorlott kezében szinte önálló életre kelt a Beretta. Rebecca számolta a lövéseit, az utolsónál hátraugrott, imádkozva, hogy a tárcsere legalább olyan gyorsan menjen neki is, mint Davidnek.

A harmadik állat is elvágódott, széles mellkasán több sebből is sugárban ömlött a vér.

A rövid alagútszakaszban semmi sem mozdult, de a sarkon túl még legalább két bestia tartózkodott. Panaszos üvöltésük továbbra is ott hullámozott a járatban, láthatatlanul körbefolyta az embereket. Nem merészkedtek közelebb, meglapultak a sarkon túl. Úgy viselkedtek, mintha

tudták volna, mi történt társaikkal. Sajnos túl okosak voltak ahhoz, hogy belerohanjanak a biztos halálba.

- Lassan hátra! - horkant fel David. Fegyvereiket változtatlanul a sarokra irányítva visszavonultak az ötös elágazás felé. A borzalmas hibridek üvöltése egyre távolabbról hallatszott.

Griffith gyorsan ellépett az ajtótól, amikor meghallotta, hogy valaki lehúzza a kártyát a külső terminálon. Biztonságos távolságban akart lenni, mikor Alan belép, a jó égtudja miféle szerzettel az oldalán. Mindenre felkészítette Thurmant, csak a váratlan eseményekre nem.

Amikor meglátta a fiatal férfit, aki bevonszolta a laborba magatehetetlen partnerét, érezte, nem lesz velük különösebb problémája.

Mi a fene ez? Talán be vannak rúgva? Vagy megsebesültek?

Elmosolyodott. Várta, hogy látogatói megszólaljanak. Kellemes érzés áradt szét benne. Hosszú ideje senkivel sem beszélt - legalábbis olyan emberrel nem, aki képes volt az önálló cselekvésre és gondolkodásra. Ráadásul az a tény, hogy a férfi és a nő eljutott hozzá, bizonyította, hogy a terve sikeres volt.

Alan bezárta az ajtót, majd bamba képpel megállt. A kapott parancsokat végrehajtotta, csak egy maradt érvényben, ezért fegyverét továbbra is a különös párra szegezte.

A fiatal férfi tágra nyílt szemmel nézett körbe, tekintete megállapodott a széles zsilipen. Meglepettnek látszott. A nő teste erőtlennek tűnt, fel sem emelte a fejét.

Miközben Steve szétnézett a laborban, Griffith felmérte őt. Az ifjú jövevénynek természetes, sötétbarna bőre volt,

olyan, mint a spanyoloké vagy az indiaiaké. Nem volt túl magas, de erősnek látszott. *Igen, ezt szépen elintéztém... És mivel ez lehetett az egyik, aki kinyírta Athenst, alighanem erkölcsi igazságszolgáltatásnak nézünk elébe.*

A fiatal férfi szeme megállapodott Griffithen, tekintete kíváncsi volt, ijedtségnek nyoma sem látszott rajta.

Na, ez sem sokáig lesz így, majd meglátjuk...

- Hol vagyunk? - kérdezte halkán Steve.

- Egy biokémiai kutatólaborban, megközelítőleg húsz méterrel a Caliban-öböl felszíne alatt - mondta Griffith. - Érdekes, igaz? A mérnökök egy hajóroncsba építették be annak idején. Vagy lehet, hogy a roncsot építették a labor köré? Már elfelejtettem...

- Maga Thurman?

Micsoda modor! Griffith mosolyogva megcsóválta a fejét.

- Nem. Az a szájalmas, kövér alak, a balján, az Thurman. Én Nicolas Griffith vagyok. Szabad tudnom, ön kicsoda?

Mielőtt a férfi megszólalhatott volna, a nő felemelte a fejét. A sápadt arc bizonytalanul rángatózott, az üveges szempár jobbra, aztán balra fordult, a tekintete hihetetlen, mardosó éhségről árulkodott.

Hoppá, ez fertőzőtt!

- Thurman, fogd meg a nőt, és tartsd! - csattant fel Griffith. *Nem tehet kárt, ha Louis szorosan tartja.*

Thurman előrelépett, hogy megragadja a nőt, de a fiatal férfi ellenállt! Gyors, dühös mozdulattal ellökte Louis-t, arcára megvető gúny telepedett.

Griffith egy pillanatra megfeszült.

- Alan, üsd meg!

Dr. Kinneson gyorsan felrántotta a kezét, és nagy erővel a küszködő férfi fejének hátsó részére csapott. Steve fogása gyengült; Thurman kitepte a karjai közül a nőt.

- Ez a nő már nem él! - mondta Griffith erőlesen, és azon gondolkodott, hogy mi az ördögért akar valaki belekapaszkodni egy olyanba, mint *azok*. - Nézzen rá! Nem látja, hogy már nem ember? Ő már Birkin egyik bábjá, egy azok közül, akik szármalasan éhessé váltak. Egy zombi! Egy kiképzetlen Trisquad-egység.

Miközben Steve-et oktatta, az események nem várt fordulatot vettek. A nő valahogy kiszabadult Thurman szorításából, egyetlen villámgyors mozdulattal előrelendült, és fogait Louis arcába vágta. Visszarántotta a fejét, és jókora véres húsdarabot tépett ki a bambán álló férfiből, amit lelkesen rágni kezdett.

- Karen! Istenem, ó, ne...! - A fiatal férfi kiáltása mélységes döbbenetéről tanúskodott, de ennek ellenére - vagy talán éppen ezért - mozdulatlan maradt, meg sem kísérelt közbeavatkozni.

És Thurman sem mozdult. Csendesen állt, az arcából ömlött a vér. Kifejezéstelenül bámulta a T-vírus legújabb áldozatát, aki nagy lendülettel rágta a húsdarabot. A véres látvány hatása alól Griffith sem tudta kivonni magát.

- Nézzen rá! - szólította fel Steve-et, szinte szelíden. - Az arca nyugodt, nem érez fájdalmat, érzelmeknek semmi jele. Mosolyogj, Louis!

Thurman vigyorogni kezdett, és akkor sem hagyta abba, mikor a nő ismét rávetette magát, és letépte előreálló alsó ajkát. Az újabb húsdarab nedves, cuppanó hang kíséretében szakadt le; a vért fröccsentő seb mögül kilátszott a doktor alsó fogsora. A nő üdvözült arccal rágott.

Ez csodálatos! Lélegzetelállító!

A fiatal férfi reszketett, barna bőre mintha kifakult volna. Griffith hirtelen ráértett, hogy ezek ketten valószínűleg barátok lehetnek. Szép! *A fiatalember még mindig nem*

fogja fel, mi az, amit lát! Ezen strapáltam magam? Hiába, a nagy mutatóvány is értő közönség előtt hatásos igazán. Gyönyöit szórók a disznók elé...

- Alan, fogd meg ifjú barátunkat, és tartsd szorosan.

Steve magánkívül volt. A szeme előtt lejátszódó iszonyatos jelenet szó szerint megbénította. Karen - illetve a lény, ami nemrég még Karen volt - ismét szerzett magának egy darab húst. Louis rágott arca rángani kezdett; a harapás valószínűleg megsértett egy ideget.

Griffith szerette volna látni a jelenet folytatását, de még sok elintéznivalója volt. Nem lehetett kizárni, hogy a jövővények másik csoportja valahogy elintézte az SM7-eseket, és ha ez sikerült nekik, akkor talán már útban vannak a labor felé, hogy megkeressék okos, fiatal barátjukat.

De a fiú addigra már az ÉN barátom lesz!...

A pulthoz lépett, felkapott egy előkészített fecskendőt, a mutatóujjával pöckölgette, és közben a mozdulatlan idegen felé indult. Eljátszott a gondolattal, hogy elmeséli neki briliáns tervét. Eldicssekszik neki, hogyan fogja elkapni a barátait. A mozifilmekben is mindig így csinálják a rossz fiúk, igaz? Átgondolta az ötletet, aztán gyorsan elvetette. Nevetségesnek tűnt, ráadásul ő nem gazember. Sőt! Ezek hatoltak be az ő szentélyébe, ezek akarják megakadályozni abban, hogy békét ajándékozzon a világnak. Két-ség sem férhet hozzá, hogy ki a gonosztevő ebben a játsz-mában!

A fiatal férfi még mindig társnője bizarr vacsoráját figyelte. Annyira megdöbbsent, hogy tárva maradt a szája. Karen éppen Thurman fülét fogyasztotta. Elég nagy rendtelenséget csinált. Griffith arra gondolt, el kell intéznie a nőt, mielőtt Louis komolyabban megsérül, és hasznavehetlenné válik.

Griffith gyorsan előreszökkent, a fiatal férfi izmos karjába dőfte a tűt, és lenyomta a dugattyút. A fecskendő tartalma bekerült Steve szervezetébe. Griffith hátralépett. Az idegen csak ekkor kezdett küzdeni. Sokkos tekintete az őrült lángész felé fordult, teste tekergeti, végtagjai a levegőben kaszáltak. Ügy tűnt, Alan szorítása enyhült egy kicsit, de még így is szorosan tartotta foglyát.

Griffith fejszóválva mosolygott.

- Nyugi! Csak néhány másodperc az egész, aztán már semmit sem érez.

Lassan hátráltak az elágazás felé. A gyíkszerű lények óvatosan követték őket, de nem kerültek fegyvereik elé, megvárták, amíg a STARS-tagok befordulnak a következő sarkon, csak akkor merészkedtek utánuk. Egész idő alatt üvöltve énekelték panaszos dalukat. John eszében Karen és Steve járt, akiket a jó ég tudja hová vezetett az Umbrella embere. Azt kívánta, bárcsak rohamoznának a szörnyek. Nem fordíthattak hátat nekik, és a kialakult helyzetben félelmetes gyorsasággal peregtek az értékes percek.

Karen testében vírus tombol, Steve talán az életéért küzd, mégsem siethetnek hozzájuk, mert feltartják őket a dögök! *Gyertek már, szemét állatoki Itt vagyunk, ingyen kajál Gyerünk!*

Mindent megpróbáltak: kiáltoztak, a levegőbe lőttek, dobogtak a lábukkal, hogy siettessék a támadást, de a lények tartották a biztos távolságot, nem kapták be a csalit. David megpróbálta becsapni őket. Befordultak a sarkon és vártak. Amikor a gyíkszerű dögök utánuk lopóztak, hirtelen előugrottak és tüzet nyitottak. John belelőtt egyet az egyikbe, de

nem terítette le. Mind a kettő fedezékbe rohant. Nem kaptak komolyabb sebet, és többé nem dőltek be a trükknek.

- Gyáva korcsok! - ordította John megvetően, és olyan gyorsan hátrált, ahogy csak tudott. - Mi a fenére vártok? - Természetesen tudta a választ: arra, hogy hátat fordítsanak nekik.

Örökkévalóságnak tűnő ideig hátráltak, amikor végre meghallották a föld alatti terem külső falát csapkodó hullámok távoli hangját. Az üvöltő vonyítást szinte elnyomta a tompa csattanássorozat és a mennydörgő vibráció.

Istennek hála! Mennyi ideig tarthatott? Tizenöt-húszpercig?

- Ha kijutunk a nyüt területre, ugorjatok be a másik alagútba - mondta David feszülten. - Én megfordulok, elfutok, magam után csalom őket, ti meg...

Rebecca helytelenítőn rázta fejét.

- Te jobb lövész vagy, mint én! Én viszont jobban tudok futni. Nekem kéne csinálnom. Majd én leszek a csali!

Már majdnem elérték a termet. John a főnökére pillantott. Davidén látszott, kétségek gyöttrik, végül mégis rábólintott Rebecca javaslatára.

- Rendben. Fuss, ahogy csak tudsz. Lehetőleg a toronyba vezető lépcsősor felé. Elkapjuk őket, amint elég közel jönnek a kijáráshoz. Ha elég messze kerülnek a saroktól, már nem tudnak hová bújni.

Rebecca nagyot fújt.

- Oké! Csináljuk, csak szólj, mikor kezdünk!

John megérezte a levegőváltozást, a föld alatti teremben keringő huzatot. Néhány lépés megtétele után a tágas teremben álltak. John villámgyorsan oldalra perdült, és leguggolt a két járat között. Láta, hogy David is elfoglalja a helyét, Rebecca pedig futásra készen, néma csendben áll az alagút torkolatánál.

- Rajta!

Rebecca megpördült és elrohant. Gyorsan távolodott. John teste megfeszült, erősen megmarkolta Berettáját. Egyre közelebből hallotta a vérfagyasztó üvöltéseket, a lábdobogást.

- Most! - ordított fel David.

Mindketten a járat elé ugrottak, és tüzet nyitottak.

Az üvöltő szörnyek legfeljebb öt-hat méterre lehettek, amikor az első lövedékek beléjük csapódtak. A súlyos golyók hatalmas, véres lyukakat robbantottak gumyszerű bőrükön, csontszilánkok és vizenyős, vörös vér fröccsent a levegőbe. Mennydörgő dörrenések vegyültek a hátborzongató bömbölésbe, ami aztán fokozatosan elhalt, ahogy a teremtményekből kicsorgott az életerő. Egyik sem jutott el az alagút végéig. A két, hihetetlen látványt nyújtó test elzuhant, véres, összegyűrt rongycsomóként hevert a földön.

Amint a férfiak abbahagyták a tüzelést, Rebecca visszatért hozzájuk. Arca vörös volt, a szeme sürgetően villogott.

- Gyerünk! - vezényelt David.

A három ember berohant a járatba, amelyben Kinneson eltűnt. Rengeteg időt vesztek, és ez a tudat új erőt adott izmaiknak. Johnból elszállt a félelem, helyét csalódott düh váltotta fel. Nem találták meg a labort, hiába vesztegették a drága időt.

Karen, tarts ki! Lopez, öreg haverom, vigyázz rá! Ne engedd, hogy bármi történjen vele!

Az alagút elkanyarodott, és enyhén lejtteni kezdett. A három, kétségek között vergődő STARS-tag sebesen haladt; a társaik, a barátaik miatti aggodalom űzte, hajtotta őket.

John futás közben imádkozni kezdett. *Add, Uram, hogy Karen életben maradjon! Mindent feláldoznék ezért. Mindent! Az autómat, a házamat, a pénzemet. Megházasodom, rendesen viselkedem, és mostantól példás életet élek, csak ezt az egyet add meg nekem, Istenem!*

Az út ismét elkanyarodott, még mindig ereszkedett. Befordultak a sarkon, és elérték a járat végét! Az alagút itt is egy terembe torkolt, bár ez jóval kisebb volt annál, amit maguk mögött hagytak. A szemközti falon szélesre tárt ajtó, mögötte rövid átjáró látszott, majd ismét egy ajtó következett. A belső mögött tágas, félhomályos helyiség várta őket.

Amiben egy acélajtó előtt Steve állt. Keze görcsösen markolta Berettáját, az arca sápadt volt és kifejezéstelen.

- Steve! Mi történt, mi...? - kezdte David, aztán Steve arcára nézett és mindent megértett.

Valamennyien felfogták: elkéstek.

- Karen meghalt - mondta Steve halkán, majd megfordult, és besétált a laboratóriumba.

16. FEJEZET

Rebecca úgy érezte, hogy a gyász ránehezedik szívére. Jéggé dermedve, gondolatok nélkül bámult Steve után. John és David zordan, némán állt mellette. Mindannyian látták Steve tekintetében a sokkos ürességet, mind kiolvasták szeméből a szörnyű igazságot.

Szegény Karen! És Steve mennyire szerethette...

Túl későn találták meg a labort. Rebecca ránézett az ajtó mellé szerelt kulcskártya-terminálra. Megalázottnak és legyőzöttnak érezte magát. Az akció kudarcba fulladt, elvesztették egyik bajtársukat. Azért jöttek, hogy adatokat gyűjtsenek, de ehelyett ostoba tesztekkel oldottak meg. Éppen le akartak lépni, amikor Karen megfertőződött. Segíteni akartak rajta, de elcseszték...

Lehet, hogy rátámadt Steve-re? És hol van Kinneson? És Thurman?!

Rebecca belépett a második ajtón.

Hihetetlen látvány tárult a szeme elé. A falak mentén álló pultokon tengernyi műszer és laboratóriumi berendezés állt. A párhuzamos oszlopokba rendezett íróasztalokon monitorok világítottak és ingatag papírhalmok tornyosultak. A bejáratnál szemben ovális acélajtó csillogott. A vastag, súlyos ajtólapot a szélén fémszegecsekkel erősítették meg, a felső harmadába vastag biztonsági üveget építettek.

Az acélajtó nyitva állt, mögötte egy ovális, meghökkenően vastag falú acélhenger belseje látszott. A henger túlsó végén lévő, az innensővel azonos méretű fedél zárva volt. Oldalt, a kémlelőablakok mellett és alatt vastag csövek és kábelkötegek kígyóztak, amelyek közül néhány egy szivattyúba csatlakozott.

A vastag falú acélszerkezet légzsilip volt. A második, lezárt fedél mögött buborékfelhő szállt felfelé a bentről ki sugárzó fényben. A biztonsági üvegen túl az óceán fekete vize kavargott. A labor a Caliban-öböl mélyén állt.

Rebecca ezután a vérfoltokat látta meg. Vörös, elkenődött nyomok a betonpadlón - az ilyesmi mindig hátborzongató.

Itt egy vérző testet húztak végig!

Steve a zsilip felé lépett, de hirtelen megállt és hátrafordult. Rebecca elindult; torka összeszorult az együttérzéstől és a lenyelt könnyektől. John és David követte a lányt.

A hátuk mögött becsapódott a helyiség fémajtaja.

Megperdültek. Kinneson állt előttük, kezében egy 25-ös automatával. Rájuk szegezte a fegyvert, arcán nyoma sem volt érzelmnek.

- Dobjátok el a fegyvereket!

A mély, nyugodt hang a hátuk mögül érkezett. *Steve* utasította őket.

Rebecca zavarbajött, ismét megfordult. Látta, hogy Steve is rájuk szegezi Berettáját. A fegyvertől nem ijedt meg különösebben, amikor azonban Steve-re pillantott, szinte megbénult a félelemtől. A fiú arca éppen olyan üres és kifejezéstelen volt, mint Kinnesoné.

A lány döbbenten előrébb lépett, és meglátta Steve mögött a hengerben fekvő alakot. *Ez Karen!* A nő mézsfehér arcát vér borította, a bal szeme helyén feketés lyuk tátongott.

Atyaisten, mi folyik itt?

David közelebb lépett. Lazán lóbálta Berettáját, hangjában zavar és hitetlenkedés csengett.

- Steve, mit művelsz? Mi történt?

- Dobjátok el a fegyvereket - ismételte Steve érzelemmentes hangon.

- Mi műveltél vele?

John felüvöltött, villámgyorsan hátraperdült, és Kinnesonra lőtt. A lövedék takaros lyukat ütött a bal szeme fölé. A kutató hang nélkül rogyott össze.

A második lövést Steve adta le. A golyó John hátának alsó részébe csapódott. A lyukból vér buggyant elő. John tántorogva megfordult; sötét, sűrű vér csordult szájából, szeme hitetlenkedve elkerekedett.

John a betonra zuhant, görcsösen összerándult, majd mozdulatlanra dermedt. Csupán néhány másodperc telt el azóta, hogy Steve először felszólította őket.

- Dobjátok el a fegyvereket - darálta gépiesen Steve. Pisztolyát Rebecára szegezte.

A lány lefagyott. Rémülten meredt Steve-re. Az arcán könnyek csorogtak. Képtelen volt felfogni a történeteket.

- Le a fegyvert! - súgta halkán David, és kiengedte ujjai közül a Berettát. A pisztoly nagy csattanással hullott a padlóra. Rebecca keze épp csak megrebbent, a súlyos fegyver magától hullott ki nehezen engedelmeskedő ujjai közül.

- Hátra! - mondta Steve, változatlanul a lány mellkasára irányozva fegyverét.

- Tedd, amit mond - súgta David.

Lassan hátrébb léptek. Rebecca nem bírta levenni a szemét a férfi arcáról - arról a csinos arcról, amit kezdett megszeretni, és ami most álarc volt csupán.

Maszkos zombi!

Még néhány lépést hátráltak, majd megálltak. Tehetetlenül nézték, ahogy Steve előrelép és felkapja fegyvereiket. Rebecca agyában motoszkálni kezdett egy gondolat. *Ez egy zombi. Éppen úgy jár és beszél, mint egy hétköznapi ember, de zombi! Ilyen volt Kinneson is. Jaj, Steve, mi lett belőled?*

Steve elhátrált előlük, kinyitotta a távolabbi hengeres ajtót, ami mögül hirtelen kellemes férfihang hallatszott.

- Rendben is lennénk. Istenem, mint valami görög tragédia!

A terem másik végében álló íróasztal mögül felállt egy ösztövé, ősz hajú férfi. Hanyagul odasétált hozzájuk, és megállt Steve mellett, ötvenes éveinek közepe táján járhatott. Hosszú haja a vállát verdeste, arcán széles mosoly ragyogott.

- Mivel önök a vendégeim, felhívom a figyelmüket néhány apróságra. - Látszott rajta, szinte szétveti a jókedv. - Ha bármelyikük váratlan mozdulatot tesz, mindketten golyót kapnak!

Rebecca azonnal tudta kivel áll szemben, és tudta azt is, hogy egész idő alatt igaza volt.

- Dr. Griffith!

Griffith felhúzta egyik szemöldökét, meglepettnek látszott. Vagy csak színlelte?

- A jelekből ítélve a hírnevem megelőzött. Honnan ismer?

- Már hallottam önről - mondta a lány nyugodtan. - Vagy inkább nevezem Nicolas Dunne-nek?

A férfi mosolya lefagyott, aztán ismét széles lett.

- Az már a múlt! - mondta legyintve. - Attól tartok, önnek már nem lesz alkalma eldicsekedni azzal, hogy személyesen találkozott velem.

Griffith arcáról eltűnt a mosoly, tekintetébe hirtelen jeges villanások gyűltek.

- Kisded próbálkozásuk elég hosszan feltartott. Már fáraszt ez a játék, ezért azt hiszem, most megparancsolom egykori barátjuknak, hogy ölje meg önöket.

Rebecca őrült fényt látott Griffith szemében.

- De inkább nem! Most, hogy jobban belegondolok, elég nagy már itt a kupleráj, minek csináljunk még nagyobb rendetlenséget? Steve, mondd meg a barátaidnak, hogy legyenek olyan kedvesek, menjenek be a zsilipbe!

Steve egyenesen Rebecca szívére szegezte a fegyvert.

***Menjenek a zsilipbe! - recsegte monoton hangon.

Mielőtt David bármit tehetett volna, Rebecca gyorsan, halálos komolysággal beszélni kezdett.

- Ez a T-vírus műve? A vírus volt a kiindulási pont ehhez? - intett Steve felé. - Tudom, hogy sikerült lerövidítenie az amplifikációs időt, de ez valami újdonság lehet, amiről még az Umbrella sem tud, igaz? Ez egy mutagén, aminek a szempillantás alatt lejátszódik a membránfúzió, ugye?

Griffith szeme tágra nyílt.

- Steve, várj! Hm, mit tud maga a membránfúzióról, kicsi lány?

- Tudom, hogy maga tökéletesítette. Tudom, hogy sikerült létrehoznia egy gyorsfúziós virionot, ami szemmel láthatóan kevesebb, mint egy óra alatt fertőzi meg az idegszöveteket.

- *Tízperc alatt!* - vágta rá diadalmasan Griffith. Megváltozott a viselkedése: fáradtan mosolygó, középkorú férfiból egyetlen másodperc alatt fanatikus tudós lett. Tekintete veszedelmes intenzitással villogott, ajkait szorosan összehéberelte, fogai hallhatóan csikorogtak. Aztán minden

átmenet nélkül ordítani kezdett. - Azok az ostoba, hülye állatok, azzal a nevetséges T-vírussal! Birkinnek volt éppen agya, de az összes többi őrült volt! Háborús játékokkal játszottak, mialatt én igazi csodát teremtettem!

Megfordult, és a labor bejárata mellett álló fényes tartályokra mutatott.

- Tudja maga, mik ezek? Tudja maga, mi van oda bezárva? Tudja maga, mit hoztam létre? Békét! Békét és szabadságot, esélyt az egész emberiségnek!

David szíve egyre hevesebben vert, egész testét kiverte a jeges verejték. Griffith hátratett kézzel, büszkén járkált fel s alá, közvetlenül előttük. Szemében az őrült zsenik lángja lobogott.

- Ez, amit itt látnak, elég lesz! Ebben van az általam kifejlesztett vírustörzs, az én teremtményem! Elegendő lesz ahhoz, hogy nem egészen negyvennyolc óra alatt megfertőzzön egymilliárd embert! Nekem sikerült megtalálnom a választ! A sok faszkalap filozófus csak írogatta a hülye tanulmányait! Én, Nicolas Griffith megtaláltam helyettük a választ! A választ arra, hogy mivé fejlődik a szálnalmas, önző és elbizakodott lények által uralt világ! Miután a szélre bízom ajándékomat, a világ ismét szabad lesz! Újjászületik, egyszerű és gyönyörű hely lesz minden teremtmény számára, legyen az kicsi vagy nagy, szép vagy rút! Az akarat eltűnik, csak az ösztönök élnek túl!

- Maga őrült! - sziszegett David. Tisztában volt szorongatott helyzetükkel. Tudta, Griffith megölheti őket, és meg is fogja tenni, de képtelen volt türtőztetni magát. - Maga elvesztette azt a kibaszott eszét!

Tehát emiatt halt meg a csapatom, emiatt pusztultak el azok a nyomorultak! Azt akarja, hogy olyanok népesítsék be a világot, mint Kinneson. Mint Steve!

Griffith megvetően vigyorgott; nyálcseppek csillogtak a szája körül.

- Maga viszont meghal! Maga nem lesz ott, nem lehet ott, mikor a csodám elárasztja a Földet! Én, én megfosztom magukat az ajándékomtól! Mindkettőjüket! Mire a nap delelőre ér, béke uralkodik mindenütt, de egyikük sem fogja megismerni ezt a csodát. Egyetlen másodpercre sem!

Megfordult és intett Steve-nek.

- Tereld őket a zsilipbe, azonnal!

Steve ismét felemelte a Berettát, és a nyitott fémfedél felé mutatott, amely mögött Karen élettelen teste feküdt. A zsilip küszöbén és belsejében alvadásnak indult vérfoltok vöröslöttek.

Nem tudom elérni, képtelenség kikapni a kezéből a pisztolyt!

- Azt mondtam, Steve, hogy azonnal! Öld meg őket, ha nem mennek!

David és Rebecca beléptek az ovális acélhengerbe. Trapp teste hideg volt és feszült. Tennie kell valamit, vagy a mániákus pszichopata találmánya szétterjed a világon, és valóra válik egy lázálom!

Steve bevágta a súlyos zárófedelet.

Csapdába kerültek.

17. FEJEZET

Griffith agya elborult, testét harag rázta, miközben a zsilip ajtaja bezáródott.

Miért nem ismerik fel az igazságot?! Képtelenek megérteni, milyen nagyszerű dolgot csináltam? Mitől féltik pitiáner, ostoba életüket?

Elhomályosult tekintettel meredt a zsilipre. A torka összeszorult és alig kapott levegőt. Az agyát ellepő vörös köd szinte mindent eltakart előle. Már csak ellenfelei arcát látta a kamra falába épített kémlelőnyílásokon keresztül. A két undorító pofa látványa az őrjöngésig korbácsolta indulatait. Hányinger kerülgette, amit végül nem bírt visszatartani; a tomboló gyűlölet kirobbant belőle. Ráüvöltött Steve-re.

- Vedd a mocskos pofádba a csövet és húzd meg a ravaszt! Halj meg, halj meg, azonnal halj meg!

Steve felemelte a fegyvert.

Rebecca rémülten felsikoltott, és öklével verni kezdte a vastag acélt.

- Ne, ne, ne, ne!

A lövés eldördülte után Steve megingott, aztán hanyatt vágódott. Ahogy a feje oldalra fordult, tisztán látszott, hiányzik a koponyája hátsó fele.

Már halott volt, ő már nem Steve volt!

- Jézusom... - suttogta David.

Rebecca kinézett a kerek ablakon. Tekintete összeakadt Griffith-ével.

Griffith arcán sugárzó, diadalmas vigyor jelent meg. Rebecca úgy érezte, maga a sátán vicssorog rá. A mardosó rémület és a társai halála miatt érzett fájdalom átalakult a lelkében. Ahogy az elmebeteg tudós szikrázó, kék szemébe nézett, megértette, milyen az, ha az ember *igazán* gyűlöl valakit.

Ó, te nyomorult korcs!

Griffith elmondta nekik örült terveit, Rebecca tudta, hogy nem csak ők vannak veszélyben, de pillanatnyilag képtelen volt mások gondjaival törődni. Csak arra tudott gondolni, hogy az elmebeteg állat megölte Steve-et és John-t, megölte Karent, és ő, Rebecca Chambers semmi mást nem akar, mint megsemmisíteni Griffithet! Látni akarja, amint a kutató fájdmak közt vergődik, pokolian szenved, és látni akarja, amikor a gyűlöletes arcról végleg leolvad a győztes vigyor.

Ha nem teszünk semmit, ez az örület valósággá válik! Meg kell állítanunk! Meg kell akadályoznunk, hogy eljérja haláltáncát a világ sírján!

Griffith a zsilipkamra melletti vezérlőpanelhez ment, és nyomogatni kezdte a gombokat. A vigyor még mindig ott ragyogott a képén. Valahol felbúgott egy szivattyú, tompa, fémcsattanások hallatszottak. A henger rácsos padlója alól víz szivárgott - az öböl fekete, jéghideg vize. Fél perc sem telt bele, a szivattyú elérte a maximális fordulatszámot: a víz már nem szivárgott, hanem áradt.

A hely épp csak elég volt kettőjüknek. David a hideg acélfalhoz préselte magát, mert nem akart rálépni Karen véres, meggyötört holttestére. A víz vörös lett, szintje egyre emelkedett. A hullámok lemosták Karen eltorzult arcát.

Egy percünk maradt, talán annyi sem!

Griffith az egyik asztalnak támaszkodott, karját kényel-

mesén összefonta, és figyelt. A háta mögött a szétmarcangolt arcú Kinneson és John hevert, valamivel távolabb az ördögi találmánnyal megtöltött acélhengerek csillogtak.

Tennünk kell valamit!

Rebecca kétségbeesetten fordult Davidhez. Azért fohászkodott, hogy a férfinak legyen valami épkezláb ötlete, ám csak bánatot és lemondást látott a szemében.

A férfi Karen holttestére bámult, háta meggörnyedt, válla megereszkedett a vereség súlya alatt.

- David... David!

David zord, reménytelen tekintettel nézett fel.

- Sajnálom - suttogta. - Az egész az én hibám...

Karen keze lebegni kezdett, széttroncsolt arcát már teljesen ellepte a könyörtelenül beáradó víz. Rebecca megragadta a fémfedél nyitószerkezetét, de erőfeszítése értelmetlennek bizonyult: meg sem bírta mozditani a küllős kereket. Ha a töltő-ürítőrendszer üzemben van, az ajtókat nyilván nem lehet kinyitni.

Biztonsági intézkedés, túlságosan is hatékony.

Jeges víz szivárgott a cipőjébe. Egyre erősebbé vált a víz-, hal- és sószag. A sötétség és a véres, hideg folyadék legalább annyira rémisztő volt, mint David, aki összegörnyedve suttogott maga elé.

- Ha nem vagyok olyan önfejű, ha jobban megtervezem... Rebecca, annyira sajnálom! El kell hinned, én soha sem gondoltam volna, hogy...

Rebeccát már csak hajsza választotta el a hisztériától. Utolsó erejével megragadta Trapp vállát, kíméletlenül megrázta, és a férfi arcába ordított.

- Oké, rendben! Faszfej vagy, totál elbasztad az egészet, de ha Griffith kiengedi azt a kurva vírust, több millió ember fog meghalni! Tennünk kell valamit!

Egy pillanatig azt hitte, a férfi meg sem hallotta a szavait. A vízszint makacsul emelkedett, már a vádliján araszolt felfelé. Szíve hevesen dübörgött.

Aztán látta, hogy a férfi sötét, tágra nyílt szeme hirtelen összeszűkül, és az értelem szikrája csillan fel benne. Trapp gyorsan körülnézett a szűk fülkében. Látszott rajta, a megoldáson dolgozik, hogy kiértékel minden részletet.

Acélfal és vízzáró, súlyos ajtók...

A jeges víz már térdük felett habzott. Karen karja és feje tehetetlenül lebegett.

- Az ajtó és a fal acél, az ablak legalább ötcentis plexi, és ha ki is nyitjuk a külső ajtót, a nyomás biztosan végez velünk. Ha nem a nyomás, akkor megfulladunk!

Trapp a lány szemébe nézett, és lemondóan megrázta a fejét.

Rebecca szorítása engedett, karja elernyedtt és lecsúszott a férfi válláról. Remegni kezdett a hidegtől, gondolatait sötét kétségbeesés borította el. David közelebb hajolt, és átölelte.

- Szerencsés vagyok, hogy találkozhattam veled - súgta gyengéden. Rebecca hátát dörzsölgette a tenyerével.

Jézusom, de hideg! Ocsmány halálunk lesz.

A víz már a csípője körül örvénylett; Karen élettelen teste hozzáért lábához.

Szerencse. David azt mondta nekem, hogy szerencse. Szerencse! És Karen...

Rebecca úgy érezte, szíve kihagy egy-két ütemet.

David szorosan magához ölelte a lányt. Millió dolgot szeretett volna mondani, tenni, de tudta, már késő. Kiné-

zett a kerek ablakon, és látta, hogy Griffith még mindig mosolyogva őket figyeli. A látványtól tehetetlen, undorodó gyűlölet töltötte el. Elfordította a tekintetét. A jeges víz a dereka körül ringott.

Véreskező gyilkos rohadék! Elmebeteg állat!

Rebecca teste hirtelen megfeszült. Ellökte magát, és megragadta Karent. Merev ujjai a nő mellénél babráltak, a jobb keze eltűnt a hulla golyóálló mellénye alatt. Hirtelen felnevetett.

Megőrült a szerencsétlen!, gondolta David.

A lány Karen egyik zsebéből kirángatott egy sötét, gömbölyded tárgyat. David érezte, vegytiszta csodálat árad szét benne.

- Kabalaként hordta! Szerencse! Érted? -vacogta Rebecca.
- És azt mondta, éles!

David átvette a gránátot, és a háta mögé rejtette. Gondolatai újra száguldozni kezdtek, agya villámgyorsan kiértékelte a helyzetet. A víz már dereka fölé ért, ami Rebecca esetében már a mellkast jelentette...

Ha a kamra megtelik vízzel, kinyílik a külső ajtó! Húzd ki a tűt, és nyomás kifelé, a külső fedelet visszacsukod, ha bírod!

Valószínűleg meghalnak. De ha egy kis szerencsájük lesz, *** egyedül mennek el!

Griffith szórakozottan figyelte az emelkedő vizet. Nézte őket, amint végigélik az ilyenkor szokásos kis melodramát, aztán ismét a közelgő nagy eseményre gondolt. Hogyan juttassa fel a súlyos tartályokat a felszínre? Ezeket akarta a rabszolgáivá tenni... Hasznukat vehette volna, de elvesztette a hidegvérét.

A páros egész showműsort mutatott be. A lány szemmel láthatóan dühös volt a férfi apátiája miatt. Alighanem megoldást keresett, hogy kijussanak kétségbeejtő helyzetükből. Persze ez lehetetlen volt. A végső ölelés, aztán a pánik, a lány megfogta a T-vírus áldozatát, a férfi beszél hozzá, aggódik a lány ép elméjéért. A sötét víz közben a lány mellkasáig emelkedik.

Szomorú, olyan szomorú. De hát én nem tehetek semmiről! Nem kellett volna idejönniük, nem kellett volna megpróbálkozniuk azzal, hogy elkapnak...

A férfi hőiesen felemelte a lányt, hogy késleltesse az elkerülhetetlent. A víz ellepte a kémlelőnyílást, és eltakarta őket a szeme elől. Mihelyt meghalnak, megnyomja a külső fedél nyitógombját, és még egyszer, utoljára megeteti a Leviathánokat. Aztán újra elengedi őket, szabadon úszhatnak majd a hatalmas, barátságos óceánban, és békében élhetik le életüket.

- Óceán és föld eggyé válik - mormolta maga elé álmodozva -, az élőlények az egyszerűség mintapéldányai lesznek, az ösztönök...

A kémlelőablak előtt elsodródott a zombi teste. Griffith meglátta a két behatolót, amint kezüket-lábukat szétvetve támaszkodnak a falakon, és fejüket a víz fölé emelve, az utolsó pillanatig küzdenek az utolsó csepp levegőért. Meg kell adni, elszánt páros, még ha ostobák is. Hirtelen felrémlt előtte, meg sem kérdezte tőlük, kicsodák és ki küldte őket.

Most már ez sem számít.

A zsilipkamra teljesen megtelt. A kontrollpanelen felgyúlt a vörös fény, ami arról értesítette, hogy a külső zárófedél kinyílt. Vége volt...

... de mégsem! Egy test úszott el az ablak előtt, erőteljesen rúgkapálva. Griffith odaugrott, hogy közelebből is

szemügyre vegye, mi történik a kamra belsejében. Oda-kint, az öböl mélyén, a fedél nyitásával egy időben bekapcsolódott egy reflektor.

Griffith benézett. A reflektorfénybent tisztán látta az életelen zombit, meg a másik kettőt, akik éppen akkor úsztak ki a nyíláson. A férfi megfordult, hogy becsukja a fedelet, a lány valamit a szájához emelt, majd nagy erővel elrántotta a karját...

...és valami fekete tárgyat lökött be a már csaknem becsukódott ajtón. Griffith a belső fedélen lévő ablakhoz futott, onnan jobban láthatta az alsó rácsot.

Gyanakodva pislogott.

A robbanás előtt épp csak annyi ideje maradt, hogy felfogja, mit lát. A vastag acélfedél nekicsapódott a testének, a harsogva özönlő jeges vízáradat megtöltötte a tüdejét.

18. FEJEZET

Miután a gránát felrobbant, minden olyan gyorsan történt, hogy Rebecca alig tudott gondolkodni. Csak benyomásai maradtak a történetekről. A rémület rátelepedett az agyára, és minden mást elnyomott.

A zárófedél kivágódott, élesen villant valami, a robbanás fehér fényében buborékok millióit látta. A következő pillanatban kialudt a reflektor, és fekete, áthatolhatatlan víztömeg vette körül. A lökéshullám elkapta a testét, megpörgette és hatalmasat taszított rajta. Davidét már az első pillanatban szem elől tévesztette. A testére nehezedő vízoszlop nyomása elképesztő erővel préselte össze a mellkasát, fülében mintha horgolótűket forgattak volna. Érezte, hogy a jeges víz be akar hatolni a tüdejébe és a gyomrába. Összeszorította a fogát, és küzdött. Lába örült tempóban rugdalózott, ezért szervezete még több éltető oxigént használt fel. Az oxigénhiány tünetei máris jelentkeztek, a valós világ gyorsan távolodott. Fojtott, különös hangok hatoltak át pattogó fülén.

Csukott szemhéja mögött sötét árnyak mozogtak. Vakító villanásokat látott, sziporkákat, mintha tűzijáték-rakéták robbannának a fejében. Gondolatai szétolvadtak, már csak az életösztön hajtotta felfelé. Rúgott és rúgott és rúgott. A lába kezdett gyengülni, tüdeje sikoltva oxigént kö-

vételt, és érezte, tudta, hogy nem sikerül, már nem éri el a felszínt, itt hal meg a Caliban-öbölben...

Aztán hirtelen levegőt, édes, csodás levegőt érzett az arcán. Kapkodva itta, nagy, nehéz kortyokban nyelte, minden másra képtelen volt. Az emberi tűrőképesség határáig hajszolt teste gondolkodott helyette, elszántan taposta a vizet, mohón szívta magába a vízpermettel keveredő, sós és mégis isteni finom levegőt. Zümmögést és bugást hallott. Váratlanul masszív lökéshullám taszította előre, víz került az orrába, ahogy a jókora hullám elzúgott felette.

A felszínre küzdötte magát, ismét levegőért kapott, és tudata végre visszatért a testébe.

David! Mi a...

- Rebecca! - Fuldokló kiáltás szállt felé, valahonnan a fekete örvénylésből. A moraj most már tisztább volt.

Újabb ár hullám, újabb ó'rijöngő áradat csapott át testén. A fekete vízoszlop pontosan a feje felett tört meg, az alá-zúduló, többtonnányi víz mélyen a felszín alá nyomta. Hő-rögve bukkant fel ismét, és csodák csodájára fény vágott a szemébe.

Az öböl sötét, szilaj táncot járó vizén fénycsókák mozogtak.

Egy motoros! Erőteljes dübörgést hallott, a hajó feléje száguldott a tomboló vízen.

- Rebecca! - David kétségbeesett hangja valahonnan balról érkezett.

- Itt vagyok...

Látta a robbanást. Látta a hatalmas vízoszlopot kirajzolódni a keresőlámpák fényében, aztán a törmelékkel tarkított víz hátba vágta és elvakította. Sikerült teleszívnia tüdejét, most volt ideje felkészülni a habzó, fortyogó áradatra. A hullám megtört, csúcsa hatalmas csattanással csapódott a felszínre.

Vízi bombák! Vízi bombákat lőnek... Az Umbrella?

A motoros talán harminc méterre lehetett tőle. A fénykévék közvetlenül a hajó előtt pásztázták a vizet. Valahol a közelben erőtlen kar csapkodott. Az egyik reflektor megmozdult, a sugár kicsit odébb siklott, és az éles fényben feltűnt David Trapp kimerült arca.

A hajó lassan siklott David felé. Éles kiáltás szállt a víz felett.

- Itt Blake kapitány beszél, a philadelphiai STARS-tól! Azonosítsa magát!

STARS? Csak nem?

Blake folytatta, kiáltásai egyre hangosabbak lettek, ahogy a hajó közeledett.

- A víz nem biztonságos! Tartsanak ki, azonnal kiszedjük magukat onnan! Kik maguk?

David akadozó, recsegő hangon válaszolt.

- Trapp! David Trapp, az exeteri STARS-tól. És itt van Rebecca Chambers is!

Amikor Blake újra kiáltott, a legszebb, legédesebb szavakat mondta, amit Rebecca valaha is hallott.

- Burton küldött minket! Tartsatok ki!

Barry, ó, Istennek hála, Barry!

Iszonyatosan kimerült, úgy testben mint lélekben, még mindig perzselte az átélt félelem és az elszenvedett veszteség miatti bánat, de maradt benne annyi erő, hogy elmosolyodjon.

Ekkor hallotta meg a fuldokló hörgést.

Sötétség vette körül, vörössel árnyalt, nagyon mély sötétség. Már ez is alaposan próbára tette meggyötört ideg-

rendszerét, de ráadásként ott volt még a fájdalom is. Hol élesebben, hol tompábban, de állandóan és kitartóan fáj, fáj minden porcikája. A sötétség nem kínált alku, nem nyújtott megnyugvást és békességet. Csátára készült, dühödt harcra, melyet a fényért kell megvívnia. Tudta, sietnie kell; tudta, küzdeni kell az utolsó pillanatig, de különös és valahogy ijesztő képek villogtak a szeme előtt. Marasztalták, akadályozták, súgva, kacagva közölték, hogy ráér, igen, ráér, a fény megvárja őt. Három kép, jelenés és hang. A Szellem, a Harcos, és a Harag. Valahol a távolban egy asszony kacagott, csengő, édes hangon, egy asszony, akiről tudta, hogy már régen az árnyak közé költözött. Aztán szemeket látott, szörnyű, halott szemeket, melyek elérmitették, és ő kétségbeesetten rúgkapálva igyekezett szabadulni a rettentő képektől. Valami felrobbant a közelében, tüzes gömb fúvódott fel a sötétségben, de nem mutatott utat a fény felé.

Az örület intett neki, hívta őt, hogy jöjjön, hatoljon belé, fedezze fel mélyebben és ne bajlódjon tovább a fényvel.

- Most fáj, de az az út a még nagyobb fájdalomhoz vezet
- suttogta egy hang, és már majdnem úgy döntött, nem harcol tovább, nem keresi a fényt, az árnyakra bízta magát, tegyenek vele, amit akarnak...

... amikor váratlanul *a fény találta meg őt,*

Feje áttörte a folyékony feketeséget, fájdalommal telve rúgkapált. Fáj, nagyon fáj, de valahogy tudta, hogy szüksége van erre a kínra. Megtépázott testére koncentrált, és a fájdalom volt az, ami a sötétség elleni harcra sarkallta. Tudata elhagyta testét, messze szállt, de levegő hasított görcsbe rándult tüdejébe. Erőtlenül szívta, szívta, és nem akarta kifújni. Végre lélegzik! Zsibbadt ujjai között lebegő fada-

rabot érzett, a fény ismét átsöpört rajta, és végre megértette, hová került. Nem halt meg, jóllehet gyötrelmei között szinte áhítozott a megváltó sötétség után. Nehezen lélegzett, de lélegzett! A hátában érzett fájdalom minden eddigit felülmúlt...

De amikor meghallotta David Trapp hangját, tudta, érdemes volt ellenállni az árnybirodalom csábításának. Próbált kiáltani, de egy kimerült nyögésre volt képes csupán. Éles, vakító fény szúrt a szemébe, aztán megint a sötétség, de már visszanyerte annyira az öntudatát, hogy megértse, mi zajlik körülötte. Valami bűgva közeledik, erős kezek markolják vállát és lábát, súlytalanul lebeg, arca hideg fémrácshoz ér. Izgatott hangok parancsokat kiabálnak, ruha reped hosszan elnyúló hanggal, egy STARS feliratú mellény hajol fölé, tű hatol a bőre alá...

Remélem, morfium, próbálta mondani, de ismét csak felnyögött.

A másodperc tört részével később két homályos alak lebegett fölé. Két STARS feliratú árnyék folytatta a ténykedést fölötte, meleg és gyengéd kezekkel. Pár pillanat múlva látása kitisztult, és felismerte őket. Rebecca és David nézett rá karikás, kimerült szemekkel. Arcukon a teljesítő-képessége határáig hajszott ember maszkja.

- Rendbe jössz, John! - mondta David gyengéden. - Csak pihenj! Vége az egésznek! Most már túl vagyunk rajta.

Melegség áradt szét a testében, jóleső, álmos melegség, ami messze űzte a szaggató fájdalmat. Ismét sötétség várta, de ezt ismerte, erről tudta, hogy jó barátként bízhat benne. David szemébe nézett, és sikerült kiprészelnie magából azt, amit pillanatnyilag mindennél fontosabbnak tartott. Nagy erőfeszítést kívánt, de muszáj volt közölnie.

- Úgy néztek ki, mint amit a prérikutya megevett, majd két nap múlva kipréselt magából egy szikla hűvösében - motyogta.

***nevetés édes hangjai kísérték a kellemes sötétségbe.

A középkorú STARS-orvos a tíztonnás hajó parányi kajütjébe vitette Johnt. Becsukta maga mögött az ajtót, és csak egyszer jött elő, hogy megmondja nekik, mire számíthatnak. Trapp közben röviden elmesélte Blake-nek, mi történt a Caliban-öböl felszíne alatt.

- Nagyjából minden rendben van! - közölte az orvos hamiskás mosollyal. - Eléggé lestrapálódott a fiú, de rendbe jön. Van két törött bordája, néhány mély vágás, a golyó átfúrta a tüdejét, de sikerült olyan állapotba hozni, amire már rá lehet fogni, hogy stabil, szállítható. Jelenleg kényelmesen pihen. A mentőhelikopter már úton van, és rövidesen meg is érkezik.

A doki bízott benne, hogy John visszanyeri az egészségét. David megkönnyebbült a hír hallatán. John túléli, így talán az ő bűnlajstroma is csökkent valamelyest.

A hajó hátuljában ültek. Rebecca és David egy szakadozott gyapjútakaró alatt bújtak össze, miközben Blake és társai folytatták a vadászatot. A fürge motoros az öbölben cikázott. A hajós csapat négy óriási teremtményt kapott el, aztán meglátták a laborból a felszínre emelkedő óriási légbuborékokat és a törmeléket. Amikor látták, hogy nincs több kimentendő túlélő a vízben, folytatták a vízbombázást.

David egyik karját Rebecca vállára tette, és együtt néztek, ahogy az égbolt feketesége fokozatosan tiszta, ragyogó

kékre változik. Egyikük sem beszélt, túl fáradtak voltak a szavakhoz. Gondolataikba merülve figyelték, ahogy a philadelphiai csapat nagy lelkesedéssel hajigálja a bombákat. A hajó ide-oda száguldott a vízen, szisztematikusan bejárták az egész öblöt. Blake megígérte, hogy mihelyt a víz biztonságos lesz, bűvárokat küld, hogy előkerítsék Griffith tartályait, vagy ami megmaradt belőlük.

Egy fiatal férfi két bűvárruhát terített ki az orrfedélzeten, és gondosan ellenőrizte a felszerelést. David elfelejtette a nevét, de a srác Steve-re emlékeztette.

Elvesztett társaira gondolt, és meglepetten vette észre, hogy haláluk nem okoz elviselhetetlen fájdalmat. Karen és Steve meghalt, de ha arra gondolt, hogy mit sikerült megakadályozniuk az ő segítségükkel...

Nem a semmiért áldozták fel az életüket. Megállítottuk az örült Griffithet, aki több milliárd ártatlan ember meggyilkolására készült. Istenem, milyen büszkéek lennének!

Bűntudata nem volt olyan elsöprő erejű, mint korábban. Továbbra is felelősnek tartotta magát sorsukért, de arra gondolt, idővel megtalálja majd a módját, hogy helyrerakja a dolgot magában.

Az Umbrellára gondolt. Vajon milyen szerepet játszott a cég ebben az örületben? A véletlenek különös összjátékáról lenne szó? Meg sem fordult a fejükben, hogy az egyik kutatójuk megőrült? Olyan körülményeket teremtettek Griffith számára, amelyek lehetővé tették, hogy mindez megtörténjen. Az emberi étellel szemben tanúsított teljes érzéketlenségük mindenképpen felbátoríthatott egy olyan eszelőst, mint az a rohadék volt. Az Umbrella nélkül, a hatalmas pénzügyi támogatás nélkül a „tudósok” sosem lettek volna képesek a T-vírus kifejlesztésére. *Hamarosan felelni fognak tetteikért... Nem ma, és nem holnap, de hamarosan.*

Talán Trent ismét segíteni fog nekik! Talán Barry, Jill és Chris lerántja a leplet valamiről Raccoonban. *Talán...*

Rebecca közelebb húzódott hozzá. Szuszogása egyenletessé vált. David elmosolyodott, és hagyta, hogy gondolatai messze szálljanak. Jólesett neki, hogy csak ül, nézelődik, és egyáltalán nem tépelődik. Nagyon, nagyon fáradt volt.

Amikor a nap felső harmada a látóhatár fölé emelkedett, Blake kijelentette, hogy a víz biztonságos. De ezt már sem David, sem Rebecca nem hallotta - mindketten mély, álomtalan álomba merültek.

EPILÓGUS

A dolgozószoba, a találkozó helyszíne egyszerű, de tökéletes eleganciával berendezett, csendes helyiség volt. Három férfi ült a tekintélyes tölgyfa asztalnál, a negyedik az ablak mellett állt, és elmélyülten szemlélte a párás reggeli égboltot. Az ablaküvegen látta a többiek visszatükröződő képét, és tudta, hogy nem vették észre óvatos vizsgálódását. Amilyen ügyesen, okosan közlekedtek a politika útvesztőiben, olyan ostobák voltak, ha arra kellett figyelniük, ami körülöttük történik.

Az egyik férfi mindig kék öltönyt viselt. Ő beszélt először, szavait egyenesen a vastag, gondosan ápolt bajuszt viselő, idősebb férfinak címezte.

- Valóban szükség van arra, hogy a dolog lehetséges oldalhajtásait is megvitassuk? - kérdezte Mr. Kék.

Mr. Bajusz felsóhajtott.

- Úgy vélem, a jelentés fedezi őket! - szólt fesztelenül.

A férfi, aki addig teát szürcsölt, lecsapta csészéjét. A gőzölgő, illatos folyadék kilötytyent a csipketerítőre.

- Szerintem nem tesszük bölcsen, ha alábecsüljük ennek a... khm... nehézségnek a jelentőségét! - mondta. - Különösen nem így, hogy ismerjük a legutóbbi fejlemények következtében megjelent bizonytalansági tényezők menynységét.

Mr. Kék bólintott.

- Egyetérték. Az ilyen természetű dolgoknál mindig fennáll a lehetőség, hogy az irányítás kicsúszik a kezünkből. Először Raccoon, most az öböl...

Mr. Bajusz éles pillantással félbeszakította. Mr. Kék meghökkenten köszörülte a torkát, arca elvörösödött, de megpróbálta visszanyerni méltóságát.

- Erről már beszéltünk! Úgy gondolom, ebben a tárgykörben további alapos vizsgálatokra lesz szükség. Nem így látja, *Mr. Trent*?

Az ablaknál álló férfi megfordult, rájuk nézett, és azon tűnődött, hogy ezek az emberek egyáltalán hogyan érheték el azt a pozíciót, amit jelenleg betöltenek. Szándékosan nem mosolygott, tudta, mennyire bosszantja őket, ha komoly arccal tekint rájuk.

- Attól tartok, ez nem lesz egyszerű. És azonnal semmi képpen sem fog menni.

Mr. Kék gyorsan bólintott.

- Természetesen annyi időt kap, amennyit csak akar! Csak semmi sietség, igazam van, uraim?

Trent megfordult, és köszönés nélkül kiment a szobából. Kimértnek és félelmetesnek látszott, de csak azért mutatta magát ilyennek, mert tudta, pontosan ezt várják el tőle.

Magában viszont azon tűnődött, meddig folytatódhat még a játék.

Vége a második résznek.